

Giới thiệu Tiểu Thư Trưởng Nữ

Thể loại: Cổ đại, ngược, trọng sinh, ngôn tình, tình cảm

Số chương: 66

Nội dung: "Sống chết là do duyên số! Nếu ông trời đã cho ta cơ hội sống lại tất nhiên cho bản thân ta cơ hội để sửa lại những điều không đúng trong quá khứ! Ta không hại người nhưng cũng không phàm để người có thể hại ta."Nhan Diệp Doanh là con gái của Nhan tướng quân, bị em gái đồng thứ tỷ huyết mà chết đi, mang sự thù hận nặng nề đã trọng sinh trở lại quyết tâm thay đổi số phận của bản thân mình cũng như cứu chính những người thân thương của mình.

#sủng #trongsinh #ngược #ngontình #Dr.MeoHoang

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tỷ muội thâm tình

Nhan Diệp Doanh trong trang phục lụa trắng, gương mặt thanh tú đôi mắt trầm buồn, ngồi bên cửa sổ nhìn mặt nước phẳng lặng trước mặt một dòng hồi tưởng không mấy dễ chịu đang diễn ra trong đầu như một cuốn phim quay chậm

Nhan Diệp Doanh là con gái của Nhan tướng quân, tuy là con nhà võ nhưng từ nhỏ Diệp Doanh chỉ thích cầm kỳ thi họa và mục đích phấn đấu của nàng chính là trở thành một tài nữ nổi danh trong kinh thành. Rồi nàng trở thành thái tử phi và nghiêm nhiệm trở thành hoàng hậu, người phụ nữ quyền lực nhất kinh thành, thuở ban đầu Nhan Diệp Doanh còn nghĩ y cưới nàng chính vì yêu thương, muốn được ở bên nàng cho đến cuối cuộc đời. Nhưng cuối cùng khi Nhan Diệp Dung bước chân vào cái lồng son này và dần dần trở thành Nhan quý phi thao túng hết tất cả mọi quyền lực trong hoàng cung thì nàng đã hiểu người y muốn cưới ngay từ ban đầu chính là muội muội bạch liên hoa xinh đẹp Nhan Diệp Dung.

Nhưng vì thân phận thứ nữ của nàng ta không giúp được cho y nhiều cũng như không thể doanh chính ngôn thuận mang nàng ta vào cửa. Mặt khác Nhan Diệp Doanh rất được lòng của Nhan tướng quân nên khi lấy được Nhan Diệp Doanh thì đương nhiên nhận được sự hậu thuẫn của Nhan tướng quân.

"Tỷ à! Coi bộ tỷ thật sự rất khoan tha!" – Nhan Diệp Dung bước vào phòng, cắt ngang đi dòng hồi tưởng của Nhan Diệp Doanh.

"Người đến đây làm gì?" – Nhan Diệp Doanh giật mình nhìn thấy dáng người mảnh mai tôn quý của đó bạch liên hoa Nhan Diệp Dung bước vào phòng

"Ta thấy tỷ vẫn còn rất ung dung nhỉ? Đương nhiên ta đến đây để tiễn tỷ một đoạn" – Nhan Diệp Dung cười nhếch môi, nhẹ nhàng lướt vào phong đưa ánh mắt nhìn xung quanh rồi dừng lại trên gương mặt vô cùng căng thẳng của Nhan Diệp Doanh.

Advertisement / Quảng cáo

"Ý người là gì?" – Nhan Diệp Doanh có chút hoang mang trong ánh mắt. Nàng đứng lên đối mặt lại nhìn Nhan Diệp Dung.

"Hahaha ý ta là gì? Tỷ nghĩ giờ tỷ vẫn là hoàng hậu tôn quý hay sao mà dùng giọng nói đó để nói chuyện với ta?" – Nhan Diệp Dung khẽ nhu mày, giọng điệu có phần khó chịu.

"Người!" – Diệp Doanh run run lui về phía sau tránh né Diệp Dung.

"Ta thay mặt Hoàng thượng đến đây tiễn tỷ một đoạn! Ta biết sinh thời tỷ rất quý trọng gương mặt của mình hahaha nay ta sẽ giúp tỷ toại nguyện nhé!" – Nhan Diệp Dung đặt lọ thuốc lên bàn điều ngoa nhìn Diệp Doanh đang run rẩy, miệng nhoeo nụ cười.

"Người không... Ta không tin Hoàng thượng lại đối xử với ta như vậy! Không ta không tin! Người chính người đã làm hết tất cả chính người!" – Nhan Diệp Doanh hoảng loạn né tránh, người nàng bắt gặp rung lên, bản năng vô thức lui về phía sau.

Advertisement / Quảng cáo

"Haha đến bây giờ người vẫn tin hoàng thượng thương yêu người hay sao! Người ngây thơ quá! Tài nữ ư chẳng qua vì người là con dòng chính nên được như vậy! Nếu đối lại là ta đương nhiên còn được hơn thế. Tại vì người, chính người đã cướp mất mọi thứ vốn dĩ sẽ cho ta. Nếu không có người Nhan phủ chỉ có một tiểu thư chính là Nhan Diệp Dung ta, cũng chính người đã cướp đi người yêu của ta! Cũng chính người ép ta phải làm như vậy với người! Đòn gần vì sự tồn tại của người khiến ta cảm thấy buồn nôn! Tốt nhất người không nên có mặt trên đời này nữa!" – Nhan Diệp Dung cười điên loạn, âm độc nói, giọng nàng ta ma mị khiến người đối diện cảm thấy sồn cả gai ốc.

"Người... Ta tự hỏi đã đối xử với người không tốt khi nào sao người lại đối xử với ta như vậy! Tại sao?" – Diệp Doanh hét lớn, nàng không còn sức lực ngã xuống đất yếu đuối ngã gục.

"Đừng người ban ơn cho ta như một kẻ bè trên thương xót! Người nhu nhược đến mức đáng ghét! Ta hận người hận sự có mặt của người. Không phải vì người ta đã trở thành con dòng chính, vì người tất cả do người!" – Nói đoạn Nhan Diệp Dung đứng lên không chể Nhan Diệp Doanh đổ lỵ thuốc vào miệng cô, Nhan Diệp Doanh yếu đối chống trả nhưng bất lực với sức mạnh hơn hẳn mình. Nàng cảm nhận được dòng chất lỏng nóng như lửa đang chảy dài trong cuống họng của mình, thiêu đốt mọi thứ nó đi qua.

Không dừng lại đó, Nhan Diệp Dung như một kẻ bè trên đứng nhìn Nhan Diệp Doanh đng quần quai đau khổ dưới đất cười nụ cười lạnh lùng đến đáng sợ, nàng ta lấy trong túi áo một chất bột màu trắng rắc lên mặt Nhan Diệp Doanh. Cảm giác nóng rát trên mặt nhanh chóng xuất hiện liên nối tiếp cảm giác đau rất như lửa thiêu cháy đến tủy nơi cuống họng. Diệp Doanh quần quai dưới nền sân đau đớn, ánh mắt kinh sợ nhìn Diệp Dung, à chỉ cười thỏa mãn nhìn cô, trong ánh mắt đó không hề tồn tại bất kỳ một loại thương xót, một chút tình cảm máu mủ nào cả.

"Nhan Diệp Doanh, phải chăng tỷ rất thích gương mặt mình, đệ nhất mỹ nhân kinh thành được! Ta sẽ cho nó đi theo tỷ xuống hoàng tuyền!" – Nói đoạn Diệp Dung quay đi ra bên ngoài cười vui vẻ sảng khoái để lại bên trong Diệp Doanh đang đau đớn đầy vô kểu khóc cũng không xong.

.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Thức tỉnh

"Không không cho ta nước làm ơn cho ta nước!" – Diệp Doanh hét toáng lên, tay ôm lấy gương mặt và chiếc cổ, kêu gào thảm thiết.

"Tiểu thư, tiểu thư, người gấp ác mộng sao! Nước đây tiểu thư!" – Nghe giọng nói Nhan Diệp Doanh bừng mở mắt nhìn, trước mặt cô là gương mặt thân quen của tiểu Tĩnh, nha hoàn theo cô từ nhỏ. Tại sao tiểu Tĩnh lại đang xuất hiện trước mặt nàng, chẳng phải tiểu Tĩnh đã bị đánh chết chỉ vì dám ngắt lời của Diệp Dung rồi hay sao. Hoang mang Diệp Doanh nhìn xung quanh, khung cảnh xung quanh vô cùng quen thuộc với nàng, đây chính là khuê phòng của nàng ngày trước khi vào cung. Vô thức đưa tay lên sờ trên mặt vẫn trơn láng bình thường bất chợt Nhan Diệp Doanh òa khóc, nàng ôm chăm lấy tiểu Tĩnh kiến nha hoàn kỉnh tưng không biết chủ nhân của mình vì sao lại hành động kỳ lạ đến như vậy!

"Em còn sống hay quá! Huhuhu ta vẫn còn sống huhuhu!" – Diệp Doanh, khóc lóc vẫn kiên quyết ôm chăm lấy tiểu Tĩnh.

"Tiểu thư nói gì nó tỷ không hiểu gì cả? Phải chăng hôm qua tiểu thư đi chơi vui quá cho nên tối liền nằm mơ như vậy!" – Tiểu Tĩnh hoàn toàn kỉnh tưng trước phản ứng của Nhan Diệp Doanh.

Advertisement / Quảng cáo

Buồng tiểu Tinh ra, Diệp Doanh quan sát, gương mặt tiểu tinh có phần non hơn khi hai người cùng nhau vào cung. Nhan Diệp Doanh không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng hiện tại nàng chỉ cần biết cả hai người họ đều còn sống là được rồi.

"Tiểu Tinh nói cho ta biết vài điều được không?" – Nhan Diệp Doanh sau khi lấy lại bình tĩnh liền hít một hơi thật sâu nói.

"Dạ vâng!" – Tiểu Tinh cảm thấy tiểu thư của mình vô cùng khác lạ nhưng không biết khác lạ chỗ nào nên cũng dè dặt gật đầu xin vâng.

"Năm nay là năm thứ mấy rồi và ta... Ta mấy tuổi rồi!" – Nhan Diệp Doanh lơ mờ nhận ra bản thân hình như đã sống lại trong quá khứ.

"Tiểu thư người có sao không? Đừng làm nô tỳ sợ!" – Tiểu Tinh cuống quýt lên, gương mặt đầy lo lắng.

"Em trả lời ta đi!" – Nhan Diệp Doanh đành nãy nhìn tiểu Tinh.

"Dạ tiểu thư, năm nay là năm thứ Nam Hình thứ 37, tiểu thư vừa tròn 15 tuổi, hôm qua chính là ngày lễ cập kê của người!" – tiểu Tinh dè dặt nói, ánh mắt không ngừng quan sát tiểu thư của mình trước mặt.

"Nam Hình 37 vậy còn 3 năm nữa thì thái tử lên ngôi! Tức hiện tại ta và hân không có quan hệ gì! Nếu ông trời đã cho ta cơ hội, ta sẽ cố không ngu một lần nữa!" – Nhan Diệp Doanh nghe nói xong, liền tự tra lại trong trí nhớ của bản thân khoảng thời gian này có những sự việc gì xảy ra, cảm thấy bản thân thật sự đã nhận được một ân huệ rất lớn từ Trời cao xanh. Có thể do bản thân nàng đã quá ám ức nên Ngài cho nàng thêm một cơ hội để mà sửa đổi mọi thứ.

"Tiểu thư! Người sao vậy. Người nói gì nô tỳ không hiểu, nô tỳ gọi đại phu nào!" – Tiểu Tinh lo lắng nhìn biểu hiện của Nhan Diệp Doanh, nàng ta hoàn toàn không hiểu Nhan Diệp Doanh đang nói cái gì, vì sao tiểu thư lại khóc nhưng miệng lại nở nụ cười mằn nguyện đến như vậy.

Advertisement / Quảng cáo

"Không có gì! Em đi nghỉ đi! Ta cũng nghỉ thêm chút nữa!" – Nói đoạn Diệp Doanh nằm xuống quay mặt cười tươi nói với tiểu Tinh rồi lệnh nàng ta đi ra bên ngoài.

Nàng nhớ năm Nam Hình 37 cũng chính là năm nàng làm lễ cập kê đủ 15 tuổi, tại hôm đó nàng đã lần đầu gặp thái tử Lân Kỳ Song và đã phải lòng y, nàng nguyện chỉ gả cho y và rồi cũng chính ngày hôm đó đã về nên một tấn bi kịch nối tiếp nhau của cuộc đời sau này của nàng. Nghĩ đến đó Nhan Diệp Doanh khẽ rung mình kinh sợ.

Sáng ngày hôm sau như thường lệ tiểu Tinh đến phòng gọi Diệp Doanh dậy sửa soạn, để nàng đi thỉnh an Nhan lão lão cũng như Nhan lão gia và Nhan phu nhân, nhưng không ngờ Nhan Diệp Doanh đã dậy tự bao giờ, xiêm y cũng đã chuẩn bị xong quy chỉ có mái tóc vẫn chưa làm gọn gàng lại.

"em đến đúng lúc lắm tiểu Tinh, ta thật không biết nên quán nó như thế nào?" – Vừa thấy tiểu Tinh đến, Diệp Doanh nhanh chóng lên tiếng, quá thật nàng đã không còn nhớ cách búi tóc của thiếu nữ nữa, cũng đã quá lâu nàng không tự làm kiểu tóc này nữa.

"Tiểu thư sao hôm nay người nồn nóng thế!" – Tiểu tinh có chút ngạc nhiên nhưng cũng nhanh chóng tiến vào giúp nàng chuẩn bị đầu tóc. Nhan Diệp Doanh chỉ thuận miệng cười không đáp, sao nàng không gấp gấp cho được, nàng lại được gặp Nhan phu nhân mẹ ruột của mình, trong quá khứ sau khi cập kê không lâu thì Nhan phu nhân bị bệnh rồi không qua khỏi, từ đó mọi chuyện trong nhà dần dà đều nằm trong tay của Lý di nương cũng chính là mẹ của Nhan Diệp Dung.

"Diệp Doanh xin thỉnh an nãi nãi, phụ thân và nương!" – Sự xuất hiện sớm của Diệp Doanh cũng gây nên sự ngạc nhiên của các vị trưởng lão.

"Ngaoan, đứng lên, đến tuổi cập kê tự khác lạ trở nên người lớn thế này thật sự khiến ta vô cùng hài lòng!" – Nhan lão lão lên tiếng cười hiền nói.

"Dạ cũng nhờ nương chi báo con mỗi ngày!" – Nói đoạn Diệp Doanh hướng nhìn Nhan phu nhân cười thật tươi. Đó là người mẹ mà nàng rất nhớ nhưng, người vẫn còn sống đang nhìn nàng bằng ánh mắt hài lòng.

"Đứa nhỏ này ngày càng mồm mép!" – Nhan phu nhân vui vẻ cười nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Con Diệp Dung xin thỉnh an, nãi nãi, phụ thân và phu nhân!" – Nhan Diệp Dung nhỏ hơn cô 2 tuổi, hiện đang 13 tuổi đang chuẩn bị vào khóa huấn luyện quy củ để chờ ngày cập kê 2 năm nữa, đáng người nhỏ bé, yếu ớt duy gương mặt đã bắt đầu lộ ra vẻ xinh đẹp hơn người.

Gương mặt ngày thơ cùng nụ cười kia đã lừa gạt nàng không biết bao nhiêu năm trời qua cuối cùng đã hại chết nàng thảm hại, cũng chính nụ cười và gương mặt ngày thơ kia đã khiến Nhan gia lao đao, khiến Nhan Diệp Minh anh trai của Nhan Diệp Doanh phải tha hương nơi biên ải. Diệp Doanh dùng ánh mắt xa lạ, chán ghét nhìn Diệp Dung trước mặt khiến Diệp Dung có chút bất ngờ không hiểu tại sao hôm nay tỷ tỷ lại đối xử với mình như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Điều cầu xin

"Doanh nhi! Hoàng thượng cảm thấy rất vui về vì bài thơ muội làm tặng người hôm hội hoa mẫu đơn, nên đặc biệt cho muội một ơn huệ! Muội báo sau buổi cập kê sẽ đề xuất xin! Không biết muội đã suy nghĩ ra điều gì cần xin chưa?" – Nhan Diệp Minh không thích mẹ con Lý di nương, nên cũng không để ý mấy, thấy ánh mắt lạnh lùng của Diệp Doanh nhìn Diệp Dung có hơi kỳ lạ vì trước nay Diệp Doanh có vẻ cũng thích Diệp Dung nhưng chung quy y không quan ngại lắm mối quan hệ đó.

"Ca ca muội đã nghĩ ra điều cần cầu xin rồi!" – Diệp Doanh có chút giật mình nhưng nhanh chóng nói. nàng nhớ lúc trước mình đã cầu xin được đi theo cha và ca ca đến dự ngày hội thi ca trong cung, vì nàng muốn gặp lại thái tử Lân Kỳ Song. Chỉ nghĩ đến điều này cô cảm thấy mình quả thật quá ngu si.

"Muội nghĩ ra chuyện gì có thể nói mọi người nghe được hay không?" – Nhan Diệp Minh cũng ngạc nhiên hiểu kỳ muốn biết.

"Không, muội sẽ viết phong thư, phiền huynh ngự triệu thi trình lên Hoàng thượng giúp muội!" – Nhan Diệp Doanh, nhàn nhạt nói. Mọi người vô cùng ngạc nhiên, chỉ sau một đêm cập kê xong thì tính tình cũng như phong cách Diệp Doanh thay đổi hoàn toàn, điềm đạm hơn rất nhiều, như thể biến thành con người khác ngoài trừ ánh mắt vẫn trong suốt như cũ.

"Không tiết lộ cho ca ca được luôn à?" – Diệp Minh có ý xin xỏ. Ánh mắt lộ ý nịnh hót nhìn Nhan Diệp Doanh.

"Không!" – Diệp Doanh nghiêm nghị quay sang trầm ngâm nói với Diệp Minh, làm y có chút hụt hẫng dỗi quay sang chỗ khác, đưa em gái hồn nhiên để bị bắt nạt của y không biết tự bao giờ lại trở nên âm trầm điềm đạm đến như vậy.

Mọi người trên bàn ăn phì cười, buổi ăn nhanh chóng kết thúc Diệp Minh đi cùng Nhan lão gia về thư phòng để bàn công việc. Nhan phu nhân cùng Lý di nương hầu Nhan lão lão về phòng nghỉ, Diệp Doanh nhanh chóng bái biệt về thư phòng của mình để viết phong thư gửi Diệp Minh ngày mai tiến cung còn trình lên Hoàng thượng giúp mình.

"Tỷ tỷ!" – Tiếng gọi trong trẻo êm như suối nhỏ reo rất của Nhan Diệp Dung ngăn bước chân của Diệp Doanh lại, nàng cố gắng kiềm chế cảm xúc của bản thân, cảm xúc muốn nhảy đến giết chết Nhan Diệp Dung để trả mối thù xưa ngày lập tức, nở nụ cười nhàn nhạt quay sang nhìn. – "Tỷ tỷ, không biết Dung nhi đã làm gì tỷ tỷ không hài lòng, nói Dung nhi sửa! Được không?"

Diệp Doanh vẫn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Diệp Dung trước mặt, con rắn độc đội lốt cừu non đã lừa dối nàng không biết bao nhiêu năm trời.

Advertisement / Quảng cáo

"Không có gì Diệp Dung muội nghĩ nhiều rồi!" – Nhan Diệp Doanh nhoeén miệng cười nhẹ điềm đạm nói, hai bàn tay trong tay ao bắt gác run lên vì kích động.

"Thật không có gì không à! Dung nhi sẽ buồn lắm nếu tỷ tỷ không thích Dung nhi nữa!" – Nhan Diệp Dung đưa đôi mắt trong trẻo như trăng rằm mùa thu nhìn Nhan Diệp Doanh nói, ánh mắt chứa sự chờ đợi khẩn thiết vô cùng đáng

thương.

“Ừ ta có chuyện cần quay về trước! Muội cũng về đi!” – Nhanh chóng dứt khỏi sự quấy rầy của Diệp Dung, Diệp Doanh quay người bước đi nhanh.

“Tiểu thư giận Tam tiểu thư à! Trước đây người không như vậy!” – Tiểu Tinh khe khẽ kể bên hỏi.

“Không giận! Nhưng về sau cũng không nên thân thiết!” – Nói đoạn nhìn thái độ Diệp Doanh như không muốn tiếp tục câu chuyện nữa nên tiểu Tinh cũng không dám mở lời.

...

Ngày hôm sau, sau khi thượng triều Diệp Minh nán lại ghé thư phòng dâng phong thư được dán kĩ càng của Diệp Doanh cho Hoàng Thượng, Diệp Minh quan sát nét mặt của Hoàng Thượng sau khi đọc thư, có nhủ mày suy nghĩ xong lại cười khá khả vui vẻ.

“Bẩm Hoàng thượng, nếu tiểu muội thân có gì không phải xin người bỏ qua!” – Diệp Minh có chút e ngại, nhanh chóng lên tiếng xin tội cho Diệp Doanh.

“Không, chỉ là trẫm quá đồi ngạc nhiên, một đứa trẻ như vậy lại có thể cầu xin như vậy thật sự rất đặc biệt!” – Hoàng Thượng tâm tình vui vẻ đáp.

Advertisement / Quảng cáo

“Dạ thần mạo muội không biết tiểu muội mình đã cầu xin điều gì ạ?” – Nhan Diệp Minh thấy thái độ Hoàng Thượng như vậy cũng khá tò mò về điều mà muội muội mình cầu xin.

“Người cũng không biết hay sao? Hahaah thật thú vị! Tiểu muội của người xin phép ta hạ chi cho một thái y xuất cung đến Nhan phủ chuẩn mạch cho mẫu thân người một chuyến! Nhưng xin giữ bí mật chuyện này.” – Hoàng thượng nói.

Nghe Hoàng thượng nói, Diệp Minh khẽ nhủ mày, không hiểu, tại sao lại có loại yêu cầu này, trên mặt không giấu nổi sự nghi hoặc.

“Vì sao người lại nhủ mày sâu sắc như vậy?” – Hoàng Thượng quan sát thấy biểu hiện kỳ lạ trên mặt Diệp Minh liền đặt câu hỏi.

“Bẩm hoàng Thượng, quả thật thần cũng không hiểu, rõ ràng mẫu thân vẫn rất khỏe mạnh, thần không rõ vì sao muội muội lại xin như vậy!” – Diệp Minh âm trầm cúi người đáp, nói ra nghi vấn trong lòng của mình.

“Đó cũng chính là điều làm ta thú vị! Một a đầu nhỏ trong đầu đang suy nghĩ điều gì! Được tiểu lý tử, truyền Tổng thái y xuất cung với Diệp đại nhân đây! Nghe theo sự sắp xếp của Nhan tiểu thư! À báo với bên ngoài Nhan tiểu thư cảm thấy trong người không ổn nên cầu xin trẫm cho ngự y ghé sang bắt mạch cho mình” – Hoàng Thượng nhanh chóng truyền lệnh cho thái giám bên cạnh thực hiện ý nguyện của Nhan Diệp Doanh.

“Nó tài tuấn chi!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Phân hồn tán

Một khách sau Tổng đại nhân cùng với Nhan Diệp Minh đã ngồi xe ngựa rời khỏi hoàng cung về Nhan phủ. Trong lòng Nhan Diệp Minh cũng như Tổng thái y đều mang nỗi nghi hoặc riêng. Sau khi hay tin, Nhan Diệp Doanh đã mời tổng đại phu vào phòng của mình và mời Nhan phu nhân sang để được chẩn mạch.

“Ta không có bệnh gì cả! Tại sao con lại cầu xin Hoàng thượng như vậy!” – Nhan phu nhân có chút bối rối nhưng cũng thuận theo con gái được chẩn mạch. Diệp Doanh không giải thích gì im lặng ngồi đợi kết quả. Sau một hồi bắt mạch gương mặt Tổng đại phu vô cùng âm trầm suy nghĩ.

“Mọi người ra ngoài hết, tiểu Tinh em ra cửa canh chừng không cho ai đến gần, nếu có người cố ý thì cứ la toáng lên cho ta biết!” – Diệp Doanh nhìn gương mặt thái y biết có chuyện không hay nhanh chóng ra lệnh, mọi người di chuyển, trong phòng cuối cùng còn lại Diệp Minh, Diệp Doanh là Nhan phu nhân cùng Tổng thái y.

“Nhan đại nhân, Nhan tiểu thư, nhìn bề ngoài Nhan phu nhân quả thật không có gì bất thường. Nhưng mạch tượng lại rất kỳ lạ!” – Tổng đại phu nói nhanh chóng nói ngay chuyện bất thường phát hiện khi chẩn mạch cho Nhan phu nhân.

Advertisement / Quảng cáo

“Ý Tổng thái y thế nào xin cứ nói thẳng!” - Nhan Diệp Doanh nhanh lên tiếng trước cả khi Diệp Minh kịp phản ứng.

“Nhan phu nhân mạch tượng tât nghiền như thể đang có trùng phải một loại độc nào đó, nhưng loại độc này không phát tác ngay vì chưa đủ liều lượng, có thể là bị hạ độc mỗi ngày một ít cho nên như vậy!” – Tổng thái y nói. Nhan phu nhân cũng như Diệp Minh vô cùng ngạc nhiên khi nghe điều đó.

“Vậy có cách nào tìm ra cách hóa giải?” – Diệp Doanh hỏi.

“Phải tìm ra loại độc đó mới có thể suy nghĩ ra cách phá giải được!” – Tổng thái y nói.

“Tôi nghĩ loại độc đó là đây!” – Nói đoạn Diệp Doanh nhanh chóng gạt túi thơm bên cạnh người của Nhan phu nhân để lên bàn. Tất cả mọi người đều ngạc nhiên vô cùng trước hành động của Nhan Diệp Doanh. Tổng thái y nhủ mày nhìn trong mớ hỗn độn được đồ ra từ túi thơm trước mặt.

“Cái này...” – Tổng thái y nhủ mày nghi hoặc nhìn thứ bột trắng trắng trong đóng hoa khô.

“Phân hồn tán!” – Diệp Doanh chậm rãi lên tiếng, khiến cả ba người còn lại liên tưởng mắt nhìn nàng. Ai ở đây cũng đã từng nghe đến loại độc được này, đây là loại độc khá thông dụng.

“Đúng ta cũng nghĩ là nó, nó có mùi hương giống như hoa và vị hơi chất nhẹ! Loại này nếu nhiễm ít không sao nhưng nếu nhiều có thể dẫn đến khí huyết đột ngột ngưng trệ dẫn đến họa sát thân!” – Tổng thái y nói.

“Cách hóa giải như thế nào?” – Nhan Diệp Doanh đương nhiên biết rõ loại độc này, sống trong hậu cung thủ đoạn, độc được nào mà nàng chưa từng thấy qua.

Advertisement / Quảng cáo

“Loại độc này rất dễ chữa! Ta sẽ kê đơn rồi tiểu thư có thể đi mua bên ngoài cũng được!” – Tổng thái y nói.

“Dạ ta Tổng thái y! Chuyện hôm nay xin ông giữ kín giúp ta! Ta đã cầu xin Hoàng thượng không hỏi đến, nên xin ông đừng nói ra ngoài, nếu có ai hỏi thì ông đến chẩn mạch cho ta vì ta cảm thấy trong người không khỏe!” – Diệp Doanh trầm ngâm nói, gương mặt và ánh mắt vô cùng điềm tĩnh khiến Tổng thái y có phần kinh ngạc, một a đầu nhỏ tuổi như vậy lại có thể có được thần sắc đó thật sự không phải tầm thường.

Sau khi tiễn Tổng thái y rời phủ, Diệp Minh cùng Diệp Doanh và Nhan phu nhân còn lại trong phòng.

“Doanh nhi vì sao con lại biết chuyện Phân hồn tán!” – Nhan phu nhân đợi đến lúc chỉ còn những người thân cận mới chậm rãi nói ra sự khúc mắc của mình.

“Đúng ca ca cũng rất đồi ngạc nhiên, dạo gần đây muội rất kỳ lạ!” – Nhan Diệp Minh cũng nghi hoặc chất vấn Diệp Doanh.

“Thật ra thì do một lần tình cờ muội đọc sách thấy trong sách nói như vậy cho nên muội nghi ngờ! Mẫu thân bị hãm hại nên mới phải suy nghĩ ra kế sách này!” – Diệp Doanh bịa ra một lý do như vậy, vì nàng không thể nào kể sự thật ra cho họ biết những chuyện đó thật sự quá hoang đường, nếu không phải chính mình trải qua thì chính Nhan Diệp Doanh cũng không thể tin được.

“Muội sợ nếu làm lớn chuyện sẽ bứt dây động rừng đúng không?” – Diệp Minh thấp giọng nói.

“Vâng mình không có chứng cứ là ai không thể làm lớn chuyện càng không nên cho người khác biết được họ đối cách khác chúng ta không đối phó được!” – Diệp Doanh đưa mắt thăm dò thái độ của hai người trước mặt.

“Muội nghi ngờ người đó là ai?” – Nhan Diệp Minh trầm tư hỏi, y tuy bất ngờ trước thái độ cũng như sự điềm tĩnh quá mức của Nhan Diệp Doanh nhưng hiện tại đó không phải là vấn đề để y nghi vấn.

Advertisement / Quảng cáo

“Muội không có chứng cứ nhưng muội nghĩ chính là mẹ con Lý di nương! Nhưng chúng ta vẫn phải án binh bất động vì dù chuyện này có nói ra phụ thân cũng sẽ không tin lời chúng ta nói!” – Diệp Doanh nắm tay trấn an Nhan phu nhân – “Mẫu thân, người đứng đầu lòng, phụ thân không bảo vệ được người thì con sẽ bảo vệ người!” – Trong lòng Diệp Doanh nhớ đến chuyện kiếp trước sau khi mẫu thân sinh bệnh mất không lâu Nhan lão gia liền nghe lời của Lý di nương lập bà ta thành chính thất, cũng may Nhan lão lão cùng sự đấu tranh mạnh mẽ của Diệp Minh mà chuyện đó được hoãn lại về sau do nhiều chuyện liên tiếp diễn ra nên cuối cùng không lập nữa.

“Doanh nhi, con thật sự đã trưởng thành!” – Nhan phu nhân nghe con gái nói vậy, nước mắt bà chực hồ. Tình cảm với Nhan lão gia thật sự cũng không còn, ngày trước ông cưới bà cũng vì mai mối, môn đáng hộ đối nên đến với nhau sau đó không lâu Lý di nương vào cửa, bà mới biết được hóa ra lý di nương chính là người trong lòng ông nhưng do gia đình ngăn cấm nên cuối cùng đành cưới bà làm chánh thất. Cuộc sống trong Nhan phủ từ đó với Nhan phu nhân chỉ có danh nhưng không có phận! Bà đứng đạo sanh cho ông một trai, một gái đối lại là những tháng ngày bình yên trong Nhan phủ, Nhan phu nhân đã nhắm một mắt, mở một mắt cho Lý di nương chung quy vẫn là may mắn khi Nhan lão gia thật tâm thương Diệp Minh và Diệp Doanh.

.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Lễ hội trong hoàng cung

“Tiểu thư, tiểu thư!” – Diệp Doanh đang ngồi nghỉ trưa bên cửa sổ thì tiếng của tiểu Tinh vang vang vang lên – “Lão thái thái gọi tiểu thư đến viện của người! Nó tỷ nghe thấy chúng ta nhận được thiệp mời tham dự lễ hội thường hoa trong hoàng cung!”

“Em hứng khởi như vậy à?” – Diệp Doanh nhủ mảy mảy nhặt nhặt ngồi dậy nhìn tiểu Tinh đang vô cùng náo nức trước mặt mình.

“Tiểu thư không thích sao? Nó tỷ thấy hôm gặp kẻ người đặc biệt thích vào hoàng cung để nhìn thấy ai đó cơ mà!” – Tiểu Tinh khi mới chọc ghẹo nàng.

“Vây à! Vây em hãy quên đi điều đó đi nhé!” – Nói đoạn Diệp Doanh nhẹ nhàng đứng dậy rồi gót bước đi để lại tiểu Tinh ngẩn ngơ đứng đó, quả thật từ sau buổi lễ gặp kẻ tiểu thư đặc biệt rất khác lạ, trăm mặc hơn trước rất nhiều, mỗi khi nghe đến hoàng cung thì đặc biệt cảm thấy chán ghét nơi đó. Thái độ nhân nhọt đó thật không giống với sự cố gắng làm ra.

“Em không đi cùng ta à?” – Thấy tiểu Tinh ngẩn ngơ mãi không đuổi theo Diệp Doanh quay người nhẹ nhàng lên tiếng, nghe nhắc nhở tiểu Tinh như hoàn hồn lật đặt nhanh chân chạy theo.

Advertisement / Quảng cáo

...

“Doanh nhi con đến rồi!” – Nhan lão lão thấy Diệp Doanh bước vào cửa nhanh chóng lên tiếng.

“Thỉnh an nãi nãi, phụ thân và mẫu thân!” – Nhan Diệp Doanh uyển chuyển đứng lễ nghi cúi người hành lễ.

“Tỷ tỷ!” – Diệp Dung cũng có mặt lý nhí nói, Diệp Doanh nghe tiếng nói bé nhỏ yếu ớt, quay mặt nhìn sang gât đầu nhẹ nhưng gương mặt tuyệt nhiên không thể hiện ý cười.

“Doanh nhi, rằm tháng này Hoàng cung mở lễ hội ngắm hoa và trăng ngắm thơ, ngụ ý là đang kén phò mã cho công chúa! Gia đình ta cũng nhận được thiệp mời!” – Nhan lão gia cất giọng nói, ánh mắt ông có ý cười nhìn qua Diệp Minh.

“Dạ!” – Nhan Diệp Doanh hoàn toàn không có gì bất ngờ, cũng không thể hiện sự hào hứng, chỉ nhàn nhạt thưa.

“Diệp Minh cũng đã lớn rồi nếu được chọn làm phò mã thì thật tốt cho nhà chúng ta!” – Nhan lão lão vui vẻ nói – “Hôm đó con cũng chuẩn bị đi theo nhé, con cũng đã gặp kẻ rồi cũng nên xuất hiện nhiều một chút!” – Diệp Doanh thoáng nhìn gương mặt của diệp Dung, nàng ta đang ao ước được nhắc đến tên của mình.

Diệp Doanh nhớ lại công chúa Lãnh Kỳ Nhan là em gái của thái tử lãnh kỳ Song, trong kiếp trước vì nàng đã kiên quyết muốn lấy thái tử nên mới nhân duyên của Kỳ Nhan và Diệp Minh đành cắt đứt, sau đó ca ca và đau buồn cũng không còn động tâm đến người nào nữa. Nghĩ đến đây trong lòng Diệp Doanh lại đau nhói, nàng đã đối xử với những người thật lòng thương mình thật tệ hại, lại đối xử với kẻ thù thật sự tốt. Nàng thật đã sống một kiếp thật tội tệ.

“Nãi nãi Dung nhi có thể đi cùng được không?” – Diệp Dung không đủ kiên nhẫn chờ đợi cất tiếng nói khiến Diệp Doanh thoát ra khỏi dòng suy nghĩ.

“Con chưa đến tuổi gặp kẻ đi theo làm gì?” – Nhan lão lão nhủ mảy mảy nói. Trong lòng bà không hề thích đứa cháu này, một phần vì xuất thân của Lý di nương, một phần vì gương mặt mảy liễu mắt phượng, nhìn có phần không đoan chính không được lòng bà.

“Nãi nãi, cứ cho Dung nhi theo làm bạn của con cũng được! Muội ấy đi cùng không phải điều tệ gì!” – Diệp Doanh chậm rãi lên tiếng, nghe nàng nói, ánh mắt tràn đầy cảm ơn của Diệp Dung nhìn nàng trĩu mến, ánh mắt long lanh xúc động.

....

Nhận ra sự không vui thích của Diệp Doanh nên Diệp Dung cũng không đến quấy rầy nàng nhiều như trước nữa, thoáng cái đã đến ngày đi vào cung. Nhan phu nhân đặc biệt mời thợ đến may vá mới cho Diệp Doanh, không giống như trước đây, đề thủ hút ánh nhìn nàng đã chọn một chiếc lụa rực rỡ màu xanh lá điểm hoa đào màu hồng nổi bật, lần này Diệp Doanh chọn cho mình một chiếc vải màu xanh nhạt điểm nhẹ những bông hoa nhỏ rơi bên dưới, trang phục tuy không nổi bật nhưng lại vô cùng trang nhã. Ngược lại Diệp Dung được Lý di nương chuẩn bị không tồi, trang phục màu hồng điểm lá xanh bướm trắng, hai gò mắt trắng hồng ứng đó, trong nàng ta vô cùng thu hút ánh nhìn.

“Tỷ!” – Giọng Diệp Dung nhỏ gọi khi thấy diệp Doanh bước ra, trong lòng Diệp Dung cũng cả kinh cứ ngỡ giống trước đây diệp Doanh sẽ chọn những bộ trang phục nổi bật nhằm gây sự chú ý cho thái tử giống hôm lễ gặp kẻ. Nhưng lần này lại vô cùng nhạt nhòa.

Advertisement / Quảng cáo

“Muội thật thu hút ánh nhìn!” – Diệp Doanh nhìn lướt qua trang phục của Diệp Dung nhoeén miệng cười.

“Chúng ta đi thôi trời cũng không còn sớm nữa đâu!” – Diệp Minh nhìn qua trang phục của hai muội muội trước mặt mình có chút không hài lòng nói. Diệp Doanh nhoeén miệng cười, không phải nàng không hiểu được suy nghĩ của ca ca mình, đi đến trước mặt Diệp Minh, nàng cười và đặt tay lên tay y trấn an rồi bước lên xe ngựa. Tiếp đến là Diệp Dung. Diệp Minh ngồi một mình trên một chiếc xe ngựa khác!

Hoàng cung đối với Nhan Diệp Doanh không có gì là xa lạ, nơi là cả một trời ánh với nàng, từ ngục cả một đời và cũng là nơi cuối cùng chấm dứt cuộc đời của nàng, nói đến Hoàng Cung trong đầu Diệp Doanh chỉ là những ký ức đau buồn sợ hãi. Nhìn ánh mắt hấp háy hân hoan của Nhan Diệp Dung trong lòng Diệp Doanh có chút chua chát.

“Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng hậu!” – Ba huynh muội nhà Nhan tướng quân quý gồi tiến hành đại lễ khi tiến vào cung Ninh Hy của Hoàng hậu nương nương!

“Bình thân! Tiểu nha đầu nhà ngươi đã khỏe chưa?” – Hoàng thượng cất tiếng nói, gương mặt có chút cổ quái vui vẻ nói.

“Bẩm Hoàng thượng tiểu nữ đã khỏe rồi ạ nhờ có hồng ân của người!” – Nhan Diệp Doanh tỏ ý e thẹn cúi đầu nói.

“Được như vậy cũng tốt!” – Hoàng Thượng gât gât đầu tỏ ý đồng tình.

“Nhan tiểu thư hôm nay thật sự gương mặt rất hồng hào chắc đã khỏe lên rất nhiều!” – Hoàng hậu nương nương ngồi bên cạnh chậm rãi lên tiếng.

“Đa tạ Hoàng hậu nương nương đã đề tâm, tiểu nữ đã thật sự an dưỡng rất tốt ạ!” – Nói đoạn gương mặt Diệp Doanh hồng hào một chút.

“Tỷ!” – Một tiếng nói nhỏ nhỏ, bóng dáng người bận màu xanh lá phía sau như bị bỏ quên bất ngờ động nhẹ cánh tay của nàng. Diệp Dung đứng phái sau hoàn toàn bị lu mờ bởi Diệp Doanh, không chấp nhận được chuyện đó, nàng ta phải cho mọi người biết Nhan tướng quân không phải chỉ có một đại tiểu thư Diệp Doanh mà còn có tam tiểu thư Diệp Dung này nữa.

“Tiểu nha đầu xinh xắn đáng yêu kia là ai vậy?” – Hành động của Diệp Dung gây chú ý cho Hoàng hậu nương nương! Diệp doanh khẽ cười mỉm chỉ mới một chút thời mà người đã mất kiên nhẫn như vậy rồi hay sao Diệp Dung!

“Muôn tâu hoàng thượng và Hoàng hậu! Tiểu nha đầu này đây là Nhan Diệp Dung chính là tam muội muội con dòng thứ trong Nhan phủ. Vì từ nhỏ ít được đi đâu nên lần này tiểu nữ mạo muội dẫn theo để muội ấy mở mang tầm nhìn!” – Diệp Doanh liếc mắt nhìn Diệp Dung với ánh mắt có phần lạnh lùng rồi chuyển lại nhìn Hoàng hậu và Hoàng thượng bằng ánh mắt vô cùng trìu mến.

“À thì ra vậy! Một đứa bé rất đáng yêu! Ân bạn rất hợp với buổi tiệc này! Xem ra mẫu thân người cũng bỏ rất nhiều tâm sức!” – Hoàng hậu nương nương trầm giọng nói, gương mặt không tỏ rõ nhiều suy nghĩ! Nói thế nào thì đối trước Nhan Diệp Doanh cũng đã có cơ duyên mẹ con với Hoàng hậu, cũng hiểu bà ít nhiều, người phụ nữ trong thâm cung này cho dù ngoài mặt hiền dịu thế nào thì tâm can cũng đã mang dao hiểm.

“Đa tạ hoàng hậu nương nương khen ngợi Dung nhi ạ!” – Diệp Dung nhanh nhẩu tiến lên cúi người, cười tươi rạng rỡ để lộ đôi má hay hay đáng yêu, làm người đối diện rất có thiện cảm.

Advertisement / Quảng cáo

“Các người trẻ tuổi các người cứ tự nhiên! Tối khi trăng lên thì yến tiệc sẽ bắt đầu, lúc đó thì tập trung về ngự hoa viên Lâm Uyển dừng trễ là được! Đi đi ở đây hầu bồi cũng thật không vui vẻ gì!” – Hoàng thượng chậm rãi lên tiếng.

“Hoàng thượng, ở bên cạnh được bồi người và nương nương là phúc phần của chúng thần làm sao có thể!” – Nhan Diệp Minh nhanh chóng cúi người nói.

“Hahaha các người lui đi! Tối nay chúng ta sẽ gặp nhau ở yến tiệc! Ta có chuyện muốn bàn với thái tử!” – Hoàng Thượng cười ha hả, nói, hướng mắt theo ánh nhìn bên ngoài điện của Hoàng thượng thấy thái tử Lân Kỳ Song đang hiện ngang bước vào. Nếu là trước đây chắc trái tim của Diệp Doanh đã nháo nháo nhưng hôm nay nhìn hình ảnh hiện ngang ấy trong lòng nàng chỉ dần lên một nỗi chua chát vô cùng.

“Vậy huynh muội tiểu nữ xin phép cáo từ!” – Nói đoạn ba người cùng cúi người rồi lui ra đi đến mặt Thái tử Kỳ Song, cả ba đều hành lễ. Ánh mắt Kỳ Song lướt về phái 3 người có động lại một chút ở Diệp Dung, khẽ nhìn gương mặt Diệp Dung thấy mặt có đồ ửng Diệp Doanh thầm cười trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lạc bước

Ba người lang thang ra phía vườn hoa Ngự Hoa viên Lâm Uyển thật sự mùa này trăm hoa đua nở thật sự như một bức tranh tuyệt sắc.

“Ca ca huynh cứ đi chào hỏi những người khác đi! Muội cũng vậy, các vị tiểu thư nhà khác cũng đã đến rất đông cần chào hỏi mới phải phép!” – Nhan Diệp Doanh cười nói với Nhan Diệp Minh. – “À huynh nhớ chú ý công chúa nhé Lân Kỳ Nạn nhé!” – Diệp Doanh nói nhỏ vào tai Diệp Minh rồi cười tit mắt quay người rời đi.

Diệp Dung lần đầu đến với những buổi lễ hội như thế này nên bám theo từng bước của Diệp Doanh, sau khi chào sớ qua các vị tiểu thư con nhà quyền quý và giới thiệu sơ lược về Diệp Dung cho mọi người thì tất cả đều nói chuyện rất vui vẻ, mọi người đều trầm trồ khen trang phục của Diệp Dung thật bắt mắt. Những câu chuyện trẻ con này Nhan Diệp Doanh nhớ rất rõ, nàng còn nhớ năm ấy mọi người đều bàn tán xôn xao về thái tử Lân Kỳ Song, đoán xem ai sẽ được chọn làm thái tử phi của người. Ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người đặt lên người thái tử không ngớt. Khi đó Diệp Doanh đã lắng tai nghe từng câu từng chữ không bỏ sót bất kỳ một chữ nào cả, tất thấy đều ghi nhớ. Nhìn khóm hoa trước mặt Nhan Diệp Doanh cười khi, lẳng lặng xoay người rời đi, đường xá trong hậu cung đối với Diệp Doanh hoàn toàn không có chút gì xa lạ, hơn 10 năm trong hậu cung có chốn nào cô chưa từng đến, lãnh cung cũng đã từng nếm qua rồi cơ mà.

Advertisement / Quảng cáo

Lễ hội náo nhiệt như vậy ai lại để ý đến vị có gương an vận đơn giản lẳng lẽ rời đi, Diệp Doanh muốn đến một nơi, đó chính là ao sen phái sau hậu viện, cô biết hiện tại mọi người đều tập trung ở ngự hoa viên thì sẽ không có bất kỳ ai đến ao sen đó cả. Diệp Doanh vẫn còn nhớ ngày đó khi vào cung nơi đó vẫn rất vắng vẻ nếu không phải chỉ có hoàng hậu Diệp Doanh nàng thường xuyên lui tới thì thật cũng là một nơi hẻo lánh vô cùng.

Đảm sen vẫn vậy, vẫn xanh mát thơm mát, gió nhẹ thổi đưa, Nhan Diệp Doanh chậm rãi bước đến trong đình, nâng đến hoàng cung hoàn toàn chán chường, cái nàng muốn cũng chính là muốn được có một nơi yên tĩnh để trốn, trốn tránh những thị phi, trốn tránh những điều khiến nàng nhớ lại kiếp trước kinh hoàng của mình.

Bước đến bên đình phát hiện trên bàn có đặt 1 chiếc đàn tranh, nhìn quanh không thấy ai, cũng không biết cây đàn này của ai đặt ở đây! Trong trí nhớ của Diệp Doanh thì hậu cung trước giờ thường không hay có ai đến đây vì Hoàng thượng thật sự chỉ thích ngự Hoa viên Lâm Uyển còn ao sen này thì người chưa hề đặt chân bước đến. Nếu muốn tranh sủng đương nhiên không nên xuất hiện ở nơi này. Vừa nghĩ tay Diệp Doanh chạm vào dây đàn phát ra tiếng nhạc trong trẻo.

“Đàn tốt!” – Nghe tiếng đàn vang lên Diệp Doanh gật gù nói với chính mình. Suy nghĩ một lát ngồi vào vị trí của cây đàn tiện tay gảy vài nốt nhạc, âm thanh trầm bổng trong veo vang ra, giữa không gian rộng lớn tiếng đàn như lọt thõm giữ không trung. Cứ thế theo nhả hững Diệp Doanh say xưa đàn một khúc Thanh Thủy.

“Người là ai? Vì sao biết đến nơi này!” – Sau khi tiếng đàn ngưng lại, một âm thanh trầm ấm vang lên làm Diệp Doanh có chút hoảng loạn, nhanh đứng lên nhìn về phía phát ra âm thanh đó. Đập vào mắt cô chính là hình ảnh một người thiếu niên, tóc xõa phía sau buộc hững hờ, bận trường bào màu tía, gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn cô! Diệp Doanh nhận ra người trước mặt Thái hoàng tử Lân Kỳ Lạc, một người nổi tiếng lạnh lùng cao ngạo những cũng rất ngoan độc.

“Tiểu nữ tham kiến điện hạ! Tiểu nữ xin phép tiểu nữ vị đi lạc cho nên đến nơi này!” – Nhan Diệp Doanh nhanh chóng cúi đầu hành lễ, trong trí nhớ của Diệp Doanh, người hoàng tử này sau được phong vương gia phò trợ đắc lực bên cạnh Kỳ Song và được ở lại kinh thành phò trợ, nhưng tính tình cô quái năng không tiếp cận nhiều cũng không rõ chi tiết y rất tài trí, có thể xem là một cánh tay vô cùng đắc lực của Kỳ Song. Do không thích làm Vương nên không tranh giành với Kỳ Song chứ người mà Hoàng thượng muốn truyền ngôi báo chính là y!

Advertisement / Quảng cáo

“Đi lạc sao?” – Ánh mắt âm trầm của thái hoàng tử Kỳ Lạc nhìn xoáy vào người Diệp Doanh, khiến nàng có chút lúng túng như thể người sắp bị xé ra làm nhiều mảnh.

“Dạ vâng ạ!”

“Nếu đã lạc thì nên đi trở về đúng vị trí, Hoàng cung không phải nơi có thể đi lung tung!” – Kỳ Lạc trầm mặc ngồi xuống ghế hướng nhìn ao sen trước mặt.

“Đa tạ điện hạ không trách tội, tiểu nữ xin cáo lui!” – Diệp Doanh nhanh chóng xoay người rời đi không dám nhìn lại, từ khi sống lại đến bây giờ, đây cũng là lần đầu tiên Diệp Doanh có cảm giác sợ như vậy. Quả thực đối diện với tên Kỳ Lạc kia thì ai cũng phải run sợ, tuy y không nói lời nào nhưng cái lạnh nên con người y lại làm cho người khác thật không thể dễ chịu.

Đi lòng vòng một hồi cuối cùng cũng trở về được ngự hoa viên Lâm Uyển nhìn thấy Nhan Diệp Doanh đi đến Diệp Minh nhủ mảy có ý trách mắng.

“Muội đi đâu vậy? Sắp đến giờ yến tiệc rồi, ta với Dung nhi tìm muội!”

Advertisement / Quảng cáo

“Muội đi lòng vòng vậy thôi!” – Nhan Diệp Doanh không muốn kể lời thôi nên nói đại rồi cười xoa trấn an Nhan Diệp Minh.

Mọi người nhanh chóng tiến về khu vực yến tiệc và tìm vị trí bàn của mình ngồi xuống. Đương nhiên Diệp Dung không thể ngồi ngang hàng với Diệp Doanh mà phải ngồi phía sau, nếu Diệp Doanh chịu chưa hẳn các vị tiểu thư khác đã chịu điều đó!

Chương 7: Đệ nhất tài nữ

Vị trí ngồi trong yến tiệc cũng nói lên được tầm ảnh hưởng của gia tộc đó trong triều đình, Nhan gia con đại tướng quân nắm giữ một nửa binh quyền của đất nước này trong tay đương nhiên ngồi rất gần thánh giá, đôi diện còn lại chính là vị trí ngồi của các vị Hoàng tử và công chúa, cũng ngồi theo thứ tự tôn nghiêm.

Kiếp trước Nhan Diệp Doanh đã rất vui mừng khi ngồi đối diện với Thái tử Lân Kỳ Song, nàng không ngừng đưa mắt nhìn về phía đó, thái tử thì thoàng cũng hướng mắt nhìn về phía nàng, khi đó nàng đã nhầm tưởng thái tử đang nhìn mình nhưng nàng đã quên rằng sau lưng chính là Diệp Dung, khoảng cách xa nhau như thế thật không nhìn ra được người đó đang nhìn ai. Đến bây giờ Diệp Doanh vẫn không biết Diệp Dung và thái tử đã bắt đầu từ khi nào, đó cũng chính là một thiếu sót rất lớn của nàng.

“Cảnh sắc thật sự rất đẹp, ánh trăng treo lơ lửng trên bầu trời thâm thẳm, hòa quyện cùng trăm hoa đua nở thật khiến người ta cảm thấy thật kỳ diệu xiết chừng nào! Nhi thần nghĩ trong không khí như thế này hẳn cũng tẻ tẻ toàn bộ nam thanh nữ tú trong kinh thành đến đây không bằng chúng ta tổ chức thi thố phụ Hoàng có nhà hừng hay không?” – Thái tử Lân Kỳ Song điềm đạm lên tiếng, ánh mắt mọi người đều hướng về phía đó, những thiếu nữ thì đỏ mặt cúi xuống, trong lòng mang một mong ước được lộ diện để ghi ấn tượng với thái tử điện hạ.

“Được quá thật là một ý kiến rất hay! Ta và hoàng hậu sẽ làm chủ cuộc thi thố cho những người trẻ các khanh! Thi thố thế nào?” – Hoàng Thượng có vẻ rất hào hứng với ý kiến của thái tử cười vui vẻ nói.

Advertisement / Quảng cáo

“Dạ bẩm phụ hoàng nhi thần có ý kiến như thế này! Chúng ta chuẩn bị một chiếc hộp có tên những gia tộc khách mời ngày hôm nay rồi chúng ta cứ bốc thăm trúng và lên thể hiện tài năng của mình!” – Thất hoàng tử Lân Kỳ Lạc âm trầm ngồi nhắm nháp rượu bất ngờ lên tiếng, ánh mắt vẫn lãnh đạm nhìn thẳng.

“Được ý kiến rất hay! Tiểu Ly từ người đi chuẩn bị nhanh lên!” – Hoàng Thượng gật gù hài lòng sai thân cận bên cạnh nhanh chóng chuẩn bị. Mất một thoàng một chiếc hộp đã được dâng lên trước diện nhan, Hoàng thượng mặt mày hớn hờ nói.

“Cuộc thi tài dưới trăng chính thức bắt đầu, để xem người đầu tiên tỏ tài chính là ai... Hân Mạc Vũ!” – Tên được sướng lên mọi chú ý đều hướng về Hân gia, Hân thái thú. Hân Mạc Vũ chính là tiểu thư nhà họ hân, người xinh đẹp nổi tiếng gần xa về tài ngâm thơ đối câu của mình, nàng ta bước lên có phần tự tin nhưng vẫn đầu đó có chút e dè của thiếu nữ 16 tuổi.

“Tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu và các vị hoàng tử! Tiểu nữ là Hân Mạc Vũ, xin được mở màn cho cuộc thi tài này bằng một câu đối như thế này xin người ra đề ạ!” – Hân Mạc Vũ yểu điệu hành lễ e dè đáp.

“Được ta ra câu đối như thế này

“Không không tức không trống rỗng, không sắc gì ngoài trống rỗng không không!” – Hoàng thượng chậm rãi ra đề, mọi người nghe xong có chút xôn xao, ai cũng thấy đề có phải quá khó cho một tiểu cô nương hay không.

Nhan Diệp Doanh chậm rãi nâng chung trà trên tay hợp một ngụm uống, nàng nhớ năm đó Hoàng đế cũng ra câu đối như vậy, quá thật quá khó đến mức những nam nhân còn phải suy nghĩ đối như thế nào cho thỏa đáng cuối cùng thì Hân Mạc Vũ cũng đối lại, gây nên sự chú ý tốt cùng đối với mọi người có mặt tại đó, ai cũng ngưỡng mộ tài năng của nàng ta, bởi hồi trong trí nhớ nàng không phát hiện có một người đang trầm ngâm nhìn một động thái biểu cảm của mình.

“Không không tức không trống rỗng, không sắc gì ngoài trống rỗng không không

Tam tam tức ba chữ tam, ba trò gần tán ba chữ tam tam!” – Giọng nói dịu dàng âm trầm của Hân Mạc Vũ vang lên khiến không gian trở nên êm ả hăng rồi đột nhiên vang lên tiếng rì rầm bàn tán.

“Hay Tam đối với không, không đối với có, rất đúng về đối lẫn ý nghĩa! Không hề danh là tài nữ thì ca của Nguyên triều!” – Câu nói gât gù tán thưởng của Hoàng thượng khiến cho gương mặt xinh như hoa của Mạc Vũ ửng hồng.

“Tiểu nữ được Hoàng thượng khen như vậy thật không dám nhận!” – Nói đoạn cúi đầu e thẹn, ánh mắt tình ý liếc về phía thái tử Kỳ Song phát hiện ánh mắt y đang nhìn nàng ta nên e thẹn cúi gằm đầu.

Advertisement / Quảng cáo

“Mạc Vũ, người hãy chọn người tiếp theo cũng như đề tài đi!” – Hoàng Thượng cười vui vẻ nói.

“Đạ vâng!” – Tiếng vâng nhẹ nhàng như dáng đi thanh thoát, mở tờ giấy trong tay ánh mắt Hân Mạc Vũ hướng về các hoàng tử - “Người tiếp theo chính là Thất Hoàng tử Lân Kỳ Lạc!” – Giọng nói của Mạc Vũ làm Diệp Doanh có chút ngỡ ngàng nếu đúng theo kiếp trước người tiếp theo lên ứng cử chính là ca ca Diệp Minh mới phải thì sao lại đối thành thất hoàng tử, lịch sử thay đổi phải chăng.

“Hahaha thất hoàng tử, được được! Lâu rồi trẫm chưa được thưởng thức tài năng của Thất hoàng tử con! Kỳ Lạc con lên đây!” – Hoàng thượng cười rôm rã, ai cũng có thể nhận ra được Hoàng Thượng đặc biệt ưng ý thất hoàng tử này.

“Thần thiếp cũng đã lâu không nghe được tiếng tiêu của Kỳ Lạc! Nhân dịp hôm nay Kỳ Lạc con nên cho mọi người được dịp thưởng thức!” – Hoàng hậu bên cạnh cũng lên tiếng.

“Thưa phụ hoàng và hoàng hậu nương nương! Tiêu thôi một mình thì thật buồn tẻ nhi thần này ra ý định hợp tấu một khúc nhạc có được không?” – Thất hoàng tử Lân Kỳ Lạc lạnh lùng khoanh thai bước lên nói, mọi người đều tán thưởng phong thái của chàng. Nếu nói thái tử Kỳ Song đỉnh đặc nhìn oai phong thì phong thái Kỳ Lạc thất hoàng tử lại ngược lại khoanh thai, lạnh lùng nhưng dứt khoát. Nhìn Thất Hoàng tử đứng cạnh mỹ nhân Mạc Vũ nhìn như một bức tranh vẽ tuyệt mỹ.

“Tiểu nữ có ý như thế này tiêu thì nên hòa tấu cùng với đàn thì thật sự còn gì bằng nữa!” – Mạc Vũ e thẹn nói.

“Đúng như Hân tiểu thư nói, tiêu hòa tấu với đàn thì thật sự là một sự hòa quyện tuyệt vời!” - Lân Kỳ Lạc cũng gật đầu đồng ý.

“Vây ai muốn song tài cùng Kỳ Lạc đây?” – Hoàng thượng lên tiếng, danh tiếng tài thổi tiêu của thất Hoàng tử đã vang danh khắp thiên hạ nên mọi người đều e dè nếu như tiếng đàn không khớp tiếng tiêu thì phải chăng đang tự bôi tro trét trấu vào mặt mình.

“Bẩm phụ hoàng, thần nhi có nghe danh tiếng của Nhan đại tiểu thư nhà Nhan đại tướng quân tinh thông cầm kỳ thi họa, đặc biệt là đàn, không biết tiểu thư có muốn cùng ta hòa tấu một bản!” – Kỳ Lạc đột nhiên hướng Nhân Diệp Doanh nói, khiến nàng có chút ngỡ ngàng bất động, chuyện gì vậy! Vì sao lại có sự này, đúng như kiếp trước là Diệp Minh lên sẽ gây được ấn tượng rất tốt với công chúa và Hoàng thượng mới phải, sao lại chuyển thành nàng?

“Tiểu nữ... Chỉ có tí tài hạn mọn làm sao dám sánh song tiêu với hoàng tử! Chỉ có thể làm người khác phải chê cười!” – Diệp Doanh đứng lên cúi mình thì lễ nói.

“Doanh nhi nếu thất hoàng tử đã có nhã hứng mọii cùng nên thử đi!” – Diệp Minh bên cạnh vội lên tiếng, không thể để thất hoàng tử mất mặt được, người được Hoàng thượng thương yêu như vậy, nếu để người không vui cũng y như đang khiến Hoàng thượng không vui như vậy thật không tốt cho Nhan gia. Diệp Doanh ngạc nhiên quay sang nhìn Diệp Minh thấy ánh mắt y thúc giục đánh cúi đầu thờ dài rồi bước lên.

Advertisement / Quảng cáo

“Tiểu nữ tại mọn có điều gì sơ suất xin hoàng tử bỏ qua!” – Diệp Doanh nói, ánh mắt xa xăm nhìn người đứng trước mặt, nàng biết y biết nàng biết đánh đàn nếu nói không biết thật quá trắng trợn, nên mới nói tài năng hạn hẹp muốn thoái xuống, nhưng nàng vẫn không hiểu vì sao Kỳ Lạc lại làm như vậy!

“Được chuẩn bị đàn và tiêu!” – Hoàng thượng nhanh chóng lên tiếng, tiêu và đàn được mang đến gần như chỉ 1 khắc sau. Diệp Doanh từ từ chạm vào cây đàn, đàn tốt nhưng không phải kiểu thượng hạng nhất, âm thanh hoàn toàn không trong veo như bảo đàn.

“Nhan tiểu thư có gì không hài lòng sao?” – Kỳ Lạc cầm chiếc tiêu cầm thạch xanh trong tay nhướn nhướn mày nhìn Diệp Doanh như kiểu tôi đợi xem nàng sẽ giấu giếm tài năng được bao lâu!

Chương 8: Song tấu

“Không không có chuyện gì!” – Nhan Diệp Doanh ngồi xuống ghế đàn đặt tay lên dây đàn chuẩn bị gảy một vài nốt thì một bàn tay khác đặt lên dây đàn khiến nàng ngừng ngàng.

“Dội một chút! Tiểu Ly từ phiên ông đến gặp Hắc bảo lấy cây đàn hẳn giữ đem vào đây!” – Nghe Kỳ Lạc nói, tiểu Ly từ nhanh chóng rời đi. Diệp Doanh đưa ánh mắt ngạc nhiên không chút kiêng dè nhìn người trước mặt. Câu nói của Kỳ Lạc có phần làm mọi người trong yến tiệc có chút xôn xao nhất là Hoàng Thượng và Hoàng Hậu. Hai người điều biết, mẫu thân của Kỳ Lạc là hoa phi bị bệnh nên mất sớm, để lại cho y một kỷ vật chính là chiếc đàn tranh được xem là bảo vật của gia tộc ngoại Hoa phi, từ đó đến nay y không cho ai chạm vào nay lại chủ động mang lên như thế này thì có ý gì.

Chiếc đàn ban này chỉ một thoáng đã nằm trước mặt Diệp Danh đặt tay lên dây đàn cảm nhận được một luồng khí tỏa ra từ đầu ngón tay, quả thật có thể nói là cây đàn tốt nhất trong thiên hạ này.

“Bẩm phụ hoàng và nương nương, nhi thần xin được biểu diễn bài Thanh Thủy!” – Chữ Thanh Thủy cuối cùng nói ra có chút gần giọng nghe mang theo hương vị nặng nề, Diệp Doanh lại ngược nhìn y rồi cúi xuống đánh những nốt đầu tiên. Đã phóng lao thì phải theo lao vậy.

Tiếng đàn trong vút vang vọng hòa lẫn tiếng tiêu ai oán nghe có thể cảm nhận được nỗi đau ai oán trong lòng người con gái đang ngóng chờ trượng phu, đoạn cao trào tiếng đàn và tiếng tiêu như đang đuổi nhau có thể cảm nhận được nỗi lòng đau đớn tuyệt cùng của người con gái khi tin trượng phu của mình mãi mãi không quay trở lại! Âm thanh đánh vào lòng người như vậy khiến cả yến hội lặng như tờ. Đến khi tiếng đàn và tiếng tiêu ngưng lại mọi người vẫn còn ngỡ ngàng chưa thoát khỏi. Mất một thoáng sau có tiếng vỗ tay lấp bốp khéo mọi người quay về hiện tại.

“Hay quả thật âm thanh ta nghe rõ tiếng khóc ai oán bên trong đó. Quả thật suất thần ta không ngờ có thể thưởng thức một bản hòa tấu hay đến như vậy! Nhan tiểu thư, tiếng đàn của con có thể xuất chúng như vậy song tiêu cùng tiếng tiêu Kỳ Lạc thật sự khiến người nghe chết lặng!” – Hoàng Thượng hết lời ca ngợi, mọi người cũng bàn tán xôn xao, Nhan Diệp Doanh là con gái của nhan tướng quân, ít xuất hiện cũng không quá nổi trội, ngày hôm nay lại ăn vận vô cùng nhạt nhòa nhưng khi đứng chung với Thái hoàng tử lại như ánh sáng mình châu lấp lánh ánh nhìn.

“Đa tạ hoàng thượng quá khen, thật ra do đàn tốt cùng người đàn tiêu tốt là thái Hoàng tử cho nên mới được như vậy! Chữ Doanh nhi tự biết tài năng của mình hạn hẹp như thế nào!” – Diệp Doanh hành lễ nói.

Advertisement / Quảng cáo

“Doanh nhi quả thật xứng đáng với danh hiệu cầm nữ bậc nhất của Nguyên quốc chúng ta nếu con nói mình tài hạn hẹp thì những người có mặt hôm nay sao có thể dám đàn nữa!” – Hoàng thượng cười vui vẻ nói – “Ban thưởng cho cả 2 đây là Ngọc minh châu công phẩm của tây Linh, phát sáng trong đêm tối!”

“Đa tạ thánh ân!” – Hai người tiến lên nhận lên nhận lễ vật rồi lui xuống chỗ ngồi, ánh mắt thêm thường cũng như đồ kỵ của các vị tiểu thư khác đổ về phía Diệp Doanh, còn nàng ánh mắt khó hiểu nhìn về phái Kỳ Lạc, y cảm nhận được ánh mắt của nàng nhìn về phía mình, điềm đạm nâng tách trà uống không đáp lại.

Nhan Diệp Doanh không ngờ rằng phía bên kia cũng có một ánh mắt đang nhìn nàng chăm chú, đó là thái tử Kỳ Song. y không hiểu vì sao ngày lễ cập kê nàng rất chú ý đến y nhưng ngay sau đó lại vô cùng thờ ơ, ban đầu Kỳ Song còn thấy y tiểu thư nước mắt thật tâm thương nhưng sau ngày hôm nay y phải có một cái nhìn rất khác. Đặc biệt gương mặt Diệp Doanh thật sự rất tỏa sáng đến chói mắt khi đứng gần Kỳ Lạc ban này. Diệp Dung nhìn thấy ánh mắt thái tử nhìn Diệp Doanh như vậy vô thức tay dần chiếc khăn trong tay nhàu nát.

Sau đó có thêm vài người lên trò tài rồi yến tiệc cũng nhanh chóng kết thúc mọi người nhanh chóng ra về.

“Nhan tiểu thư!” – Thái tử Kỳ Song gọi, khiến chân Nhan Diệp Doanh khựng lại.

“Thái tử không biết người muốn gọi tiểu nữ hay muội muội của tiểu nữ ạ!” – Nhan Diệp Doanh hành lễ rồi nhanh chóng nói. Nghe câu nói của nàng Nhan điệp Dung thẹn đỏ mặt.

Advertisement / Quảng cáo

“À Nhan đại tiểu thư! Ta có thứ này muốn đưa cho nàng!” – Nói đoạn thái tử Kỳ Song đưa cho nàng một chiếc hộp rồi cười vui vẻ nói – “Đi về cẩn thận!” – Chia tay ra đỡ nhan Diệp Doanh lên xe ngựa, Diệp Doanh nhìn cánh tay của thái tử đưa ra có chút chần chừ, nhớ lại kiếp trước y cũng hành xử như vậy lúc đó đã khiến Diệp Doanh này sinh y nghĩ y thật sự có tình cảm với nàng sau này nàng mới biết tất cả chỉ là âm mưu chiều trỏ.

“Dung nhi muội lên trước đi!” – Diệp Doanh giả vờ không nhận ra hành động đó xoay người đẩy Diệp Dung tiến lên, ánh mắt Diệp Dung nhìn thái tử rồi gương mặt đỏ ửng đặt tay lên cánh tay y lên xe ngựa. Diệp Doanh nhân cơ hội đó cũng đặt tay lên tay Diệp Minh mà bước lên theo, như vậy tránh được đụng chạm với thái tử mặt khác còn tránh được thất lễ!

“Đa tạ thái tử!” – Diệp Doanh cùng Diệp Minh đồng thanh đáp và cho xe ngựa chạy. Ánh mắt Kỳ song nhìn theo xe ngựa đi xa có chút khó chịu trong lòng.

Vừa về đến phủ Nhan Diệp Dung đã được Lý di nương đón tận cửa rồi cả hai cùng nhau rù rì về phòng của mình, Diệp Doanh lặng yên nhìn một chút rồi cũng không nói thêm lời nào đi về viện của riêng mình.

.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Kế sách khác

Sau khi yến tiệc tại Hoàng cung diễn ra thì Nhan Diệp Doanh tập trung vào việc chữa trị độc trong người Nhan phu nhân, mặt khác cũng tìm cách loại bỏ đi những người không đáng tin cậy bên cạnh mình mà nàng biết được.

“Mẫu thân! Người có thể cho Doanh nhi xin 1 phần của hồi môn của mình trước có được không?” – Diệp Doanh ngoan ngoãn như chú mèo con ngồi bên cạnh hầu Nhan phu nhân uống thuốc nhẹ giọng nài nỉ.

“Vì sao đột nhiên con cần nhiều tiền như vậy!” – Nhan phu nhân xem chút đã bị bất ngờ mà sắc nước thuốc, nghi ngờ quay sang nhìn con gái.

“Không chúng ta cần phải tính chút đường để phòng hờ sau này thôi, Doanh nhi nghĩ không nên quá trông chờ vào bổng lộc của phụ thân! Vơi số ngân lượng ít ỏi mỗi tháng viện của mẫu thân và con nhận được thật sự không phải là dư dả gì nếu sau này cần có tiền thì thật rất khó!” – Diệp Doanh tìm cách thuyết phục, nàng không thể nói rõ mục đích của mình cho bà biết được nên phải tìm cách thuyết phục được người!

“Vậy tại sao con lại cần tiền nhiều như vậy?” – Nhan phu nhân vẫn không an lòng nói.

“Của hồi môn trước sau gì mẫu thân cũng cho con! Con thật sự không cần số của hồi môn đó nhưng tình thế bây giờ, mẫu thân có thể cho con xin một phần có được không!” – Nhan Diệp Doanh nói.

Advertisement / Quảng cáo

“Nếu con cần tiền nẫu thân có thể đưa ra nhưng... Ta rất lo lắng!” – Nhan Phu nhân phân vân nói.

“Mẫu thân yên tâm, mọi thứ con làm đều đã tính toán rất kỹ, con chỉ muốn đưa người và đại ca thoát ly khỏi Nhan gia, không chịu sự kiểm kẹp của phụ thân và sự úy khuất của Lý di nương nữa!” – Nhan Diệp Doanh nói giọng quả quyết, Nhan phu nhân đượm buồn mắt bà ngấn lệ. Tội đứa con gái mới vừa cập kê đã biết lo lắng như vậy, không còn nỗi ngây thơ vốn có trước đây nữa rồi.

“Được! Nhưng trước mắt ta chỉ có thể đưa trước cho con 5000 lượng bạc trước đầu tháng sau ta mới có thể đưa thêm!” – Nhan phu nhân nói.

“Dạ mẫu thân, nhưng người hứa với con giữ kín chuyện này, kể cả đối với ca ca có được không!” – Nhan Diệp Doanh quả quyết nhìn Nhan phu nhân, nhìn ánh mắt con kiên nghị như vậy, bà tuy lo lắng nhưng cũng có chút an lòng.

“Được! Nhưng ta nghĩ con nên bàn bạc với ca ca con trước thì tốt hơn!” – Nhan phu nhân tuy nhân lời nhum vẫn muốn nàng đi nói chuyện với ca ca mình trước.

Advertisement / Quảng cáo

“Mẫu thân yên tâm! Con sẽ nói cho ca ca biết nhưng không phải lúc này. Lúc này tốt nhất là mối hôn sự của huynh ấy!” – Diệp Doanh quả quyết, đúng bây giờ điều quan trọng nhất chính là hôn sự của nhan Diệp Minh với công chúa mới là điều cần làm ngay bây giờ.

Sau khi bàn bạc với Nhan phu nhân về tiền bạc và phùng bội bà nghĩ ngợi thì Diệp Doanh quay về viện suy nghĩ kể sách, nàng nhớ sau khi yến tiệc trong hoàng cung xảy ra tám 4 tháng sau chính là đại nạn hạn hán và châu chấu hoành hành, lương thực trở nên vô cùng khan hiếm, triều đình phải mở kho lương cứu trợ, giá gạo và hoa màu bị nâng lên gấp 10 20 lần so với bình thường. Chính thời điểm này nếu có nguồn lực mua và tích trữ thật nhiều trong giai đoạn này thì dù chỉ là bán bằng giá với hiện tại vẫn lời rất to.

Diệp Doanh cải nam trang lấy danh nghĩa là Diệp công tử quê ở quang ngoại đến kinh thành làm ăn, mua 1 cửa hiệu nho nhỏ và có chút sập xệ với giá rất rẻ vì là nơi không được tốt trên phố. Tính nhì không hiểu vì sao tiểu thư của mình lại như vậy, muốn mua bán lại chọn nơi đại thế xấu như vậy, tuy giá rẻ nhưng thật rất khó làm ăn! Sau đó lại mua 1 kho chứa với sức chứa rất nhiều nhưng lại bị vẫn nạn là hơi xa kinh thành nên việc vận chuyển cần thêm chút tiền do đó kho hàng này người ta không chuộng nên cuối cùng mua được giá rất rẻ.

Diệp Doanh cho 1 cận vệ thân tín bên cạnh lấy danh nghĩa đi thu gom lúa gạo, năm trước được mùa và hiện sắp đến vụ mùa mới nên giá gạo và hoa màu hiện tại đang có giá rất thấp nên nàng ra sức thu mua vào thật nhiều, có bao nhiêu mua bấy nhiêu. Một vạn lượng vàng cứ thế bay đi nhanh chóng, lương thực trong kho thì vẫn chỉ mới một phần nào đó của kho nên nàng thật sự rất đau lòng không biết làm cách nào để có thể có ngân lượng mua đủ đầy trong kho.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Cho vay bạc

“À?” – Đang ngồi tính toán trong phòng thì Diệp Doanh nhìn thấy bóng người phấp phoi phía tường phủ lên cửa sổ có chút giật mình. Nàng vội đóng sổ sách đứng lên hương chiếc bóng đó thăm dò.

“Chà chỉ một tháng không gặp có lẽ tiểu thư đã quên ta rồi!” – Giọng nói trầm trầm nhưng lại mang loại hàn băng nào đó khiến người nghe có thể cảm thấy xung quanh lạnh lẽo.

“Thất hoàng tử!” – Diệp Doanh có chút giật mình, nàng thật không ngờ nàng với y lại đối diện với nhau trong hoàn cảnh này, trong kiếp trước hai người đến nói chuyện còn không có chữ đứng nói đến mối nhân duyên như thế này.

Nghe nàng nói, Lãnh Kỳ lạc nhẹ nhàng đáp xuống đất, kinh công của y thật sự lợi hại.

Advertisement / Quảng cáo

“Ta không nghĩ đêm khuya thanh vắng như thế này! Thất hoàng tử đến viện của tiểu nữ hợp lẽ tình!” – Tuy có chút bất ngờ nhưng nàng nhanh chóng lấy lại được sự điềm tĩnh hướng người trước mặt cung kính nói.

“Ta đến đây có nhã ý cho mượn bạc!” – Lãnh Kỳ lạc vẫn giữ cái thái độ lạnh nhạt xa cách nói.

“Mượn bạc!” – Nghe câu nói của Kỳ Lạc lòng Diệp Doanh có chút chấn động vô cùng, nàng không nghĩ y có thể biết hết những chuyện mà nàng làm, lại còn nhã ý giúp đỡ, lòng nàng hơi bất an cũng như thấp thỏm dè chừng.

“Đúng ta có nhã ý cho tiểu thư mượn bạc! Một trăm vạn lượng bạc lãi mỗi tháng 100 lượng bạc!” – Lãnh Kỳ Lạc dẫn bước nhẹ nhàng dạo vòng quanh sân viện quan sát lãnh đạm nói. – “Tiểu thư thích hoa hạnh à!”

“Ta thích màu đỏ bắt mắt của hoa hạnh, nhưng một trăm vạn lượng bạc không phải con số nhỏ, nếu như ta không thể trả cho người thì người không ngại hay sao?” – Nhan Diệp Doanh có chút bối rối trước lời đề nghị quá đột xuất của Lãnh Kỳ Lạc.

“Đó là tiền nhàn rỗi của ta! Tiểu thư không cần quan tâm đến, ta phải sợ chứ nên ta cần kẻ ước! Thế chấp chính là bản thân tiểu thư!” – Câu nói cuối cùng thoát ra khỏi miệng Lãnh Kỳ Lạc khiến Diệp Doanh chấn động như không tin vào chính tai của mình, nàng nhìn gương mặt y như tìm một chút biểu hiện cảm xúc nhưng trên đó vẫn bình lặng như mặt hồ không gợn sóng.

Nhìn thái ánh mắt ngờ ngàng của Diệp Doanh nhìn mình kỳ Lạc điềm đạm dừng chân dạo quanh nói – “Nếu không muốn thế tiểu thư phải trả bạc lại cho ta! Tiểu thư có muốn giao dịch?”

“Cho ta thời gian suy nghĩ có được không!” – Nhan Diệp Doanh cần phải suy nghĩ lại lời đề nghị này, tuy rằng hiện tại lời đề nghị này có thể giúp nàng giải nguy khỏi đường cụt trong việc thu mua hàng, nhưng cũng khiến nàng phải dè phòng với một người khó đoán như Lãnh Kỳ Lạc.

“Được!” – Lãnh Kỳ Lạc nghe câu nói của Nhan Diệp Doanh, nơi khóe miệng hiện lên ý cười hài lòng, nói dứt câu, không đợi chào tiễn biệt Lãnh kỳ Lạc đạp bước bay lên tường viện rồi nhanh chóng biến mất sau thành viện nhanh như một con gió.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Doanh bản thân suy nghĩ về đề nghị của lãnh Kỳ Lạc, nàng không biết tại sao y lại biết việc nàng đang làm nhưng lại có nhã ý giúp đỡ. Nàng cố gắng lục lại trong trí nhớ kiếp trước thông tin về Lãnh Kỳ Lạc, nhưng trong trí nhớ của nàng y chỉ là một người vô cùng lạnh lùng, thường không quan tâm đến những chuyện xung quanh không liên quan đến y. Cho nên có thể thấy sự việc này thật sự vô cùng kỳ lạ.

.....

“Chuyện đó đã suy nghĩ đến đâu rồi!” – Sau đó đêm nào Diệp Doanh cũng mở cửa sổ nhìn lên tường viện, như trông chờ sự xuất hiện của y. Mười ngày sau lần gặp gỡ đó cuối cùng Lãnh Kỳ Lạc cũng đến, vẫn dáng đứng hiên ngang nhẹ nhàng tà áo bào trắng bay bay trong gió, tóc dài buộc hồ phái sau nhìn rất giống tiên nhân trong truyền thuyết.

“Ngài lại đến!” – Diệp Doanh cười cúi chào, Lãnh Kỳ Lạc nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Diệp Doanh, gương mặt vẫn lạnh lùng, ánh mắt vẫn trong veo vô cảm.

“Ngài không thất mắc việc ta đang làm hay sao?” – Diệp Doanh thấp giọng nói.

“Ha ha ha thất mắc thì làm gì! Nàng nghĩ chuyện thu mua mọi thứ dễ dàng như vậy không bị ai phát giác là chuyện thường tình hay sao?” – Câu nói của Kỳ Lạc như đánh vào lòng suy nghĩ không câu trả lời của Diệp Doanh, đúng vậy nàng cũng rất thất mắc sao việc mình thu mua mọi thứ lại dễ dàng như vậy, lại không có bất kỳ ai để tâm đến thì ra có người đã giúp nàng xóa hết những dấu vết đó.

“Đa tạ thất hoàng tử đã cứu giúp Doanh nhi, quả thật khiến tiểu nữ vô cùng cảm kích!” – Suy nghĩ nhanh qua Diệp Doanh cúi người đáp tạ.

“Đây là một trăm vạn lượng ngân phiếu, ta nghĩ tờ giấy trên bàn cũng đã thay câu trả lời của nàng rồi!” – Nụ cười xuất hiện nơi khóe môi Kỳ Lạc nhưng lại khiến người khác cảm thấy giá lạnh đến như vậy, cầm những tờ ngân phiếu trên tay lòng Diệp Doanh có chút cả nghĩ đứng hay sai, phải chăng nàng đang tự biến mình thành quân cờ trong tay của Kỳ Lạc này đây.

“Cáo tử!” – Nói đoạn người lấy tờ khế ước trên bàn rồi quay người bỏ đi, lần nào cũng vậy người đến âm thầm và ra đi cũng vô cùng nhẹ nhàng như một làn hơi. Chuyện giao dịch của hai người cũng chỉ hai người biết, chuyện thất hoàng tử ra vào viện của đại tiểu thư Nhan phủ như chỗ không người vào đêm khuya như thế này mà truyền ra ngoài thì sẽ trở thành đề tài bàn tán vô cùng sôi nổi trong kinh thành mất. Chỉ nghĩ đến điều này Diệp Doanh lắc đầu ngoa ngoảng.

Advertisement / Quảng cáo

Nhỏ khoảng tiền của Lãnh kỳ lạc mà Diệp Doanh nhanh chóng đóng đầy kho hàng của mình. Cửa hàng lương thực Diệp gia cũng được khai trương trong hẻm nhỏ, do địa thế xấu nên cũng buôn bán không mấy được khấm khá những nhìn thái độ của Diệp Doanh không có gì là lo lắng cả.

.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Thái tử

“Tiểu thư! Lão gia mời người ra bên ngoài, có Thái tử điện hạ đến phủ!” – Nghe nha hoàng vào viện thông báo trong lòng Diệp Doanh có chút phiền lòng.

“Ta thay y phục rồi ra ngay! Người ghé sang chỗ của Diệp Dung báo nàng ấy Thái tử điện hạ đến thăm!” – Diệp Doanh đứng lên bước vào bên trong chợt nhớ đến gì đó thì quay ra nói. Trên môi nàng nở nụ cười nhàn nhạt.

Diệp Doanh ngồi trước bàn trang điểm bận bộ trang phục màu hồng phấn, trang điểm nhẹ nhàng thoát lên cốt cách thanh cao, nhưng nàng biết rất rõ rằng Thái tử điện hạ Lân Kỳ Song rất thích những màu sắc vui mắt đặc biệt không cảm ý với những màu sắc nhẹ nhàng như thế này.

“Xin thỉnh an thái tử điện hạ!” – Diệp Doanh cúi chào thái tử điện hạ.

Advertisement / Quảng cáo

“Nhan tiểu thư đừng khách sáo!” – Thái tử điện hạ vui vẻ nói – “Ta có ý đến đây mời Nhan tiểu thư cùng ta đi dạo thuyền vì nghe nói người rất thích ngắm phong cảnh vẽ tranh!” – Thái tử điện hạ nói, quả thật ngày hôm lễ gặp Nhan Diệp Doanh có ý với mình thái tử điện hạ có chút không hài lòng nhưng ngay sau đó thái độ của nàng liền thay đổi, có phần chán ghét y, không hiểu vì sao lại như vậy đột nhiên thái tử lại thấy không vui trong lòng. Tính tình có chút háo thắng nên y quyết phải nhận lại được chủ ý đó mới cam lòng.

“Dạo thuyền quả thật nghe rất thú vị!” – Nhan tướng quân bên cạnh vui vẻ nói, mặt ông hớn hờ.

“Tham kiến thái tử điện hạ! Nghe người đến thăm Dung nhi rất đổi vui mừng!” – Nói đoạn thì Diệp Dung nhanh chóng tiến vào cúi người thỉnh an, sự xuất hiện của Dung nhi làm cho thái tử điện hạ có chút giật mình cũng như sự ngỡ ngàng không lẫn đi đâu được của Nhan tướng quân.

“Ah Nhan tam tiểu thư xin đứng lên!” – Lân Kỳ Song quả thật có chút ngỡ ngàng.

“Đa tạ thái tử!” – Nhìn ánh mắt ngưỡng mộ vô cùng cũng như chứa chan tình cảm của Diệp Dung dành cho Thái tử trong lòng Diệp Doanh lại thấy buồn nôn, sao kiếp trước nàng không nhìn ra được điều đó cơ chứ.

“Dung nhi chẳng phải con đang học Nữ Thư hay sao? Sao lại đi đến đây?” – Nhan tướng quân có chút hiếu kỳ nhíu mày hỏi.

“Thưa phụ thân! Đương là Dung nhi đang học Nữ thư nhưng nghe thấy Thái tử đến thăm hỏi nên xin phép cô có được ra để thỉnh an người ạ!” – Diệp Dung vừa nói mắt vừa liếc nhìn Thái Tử Kỳ Song e lệ, gương mặt nàng đỏ lên trong vô cùng đang yêu. Diệp Doanh nhìn ánh mắt Kỳ Song cũng có chút ôn nhu vui vẻ đáp lại.

Quả thật tuy chỉ mới hơn 13 tuổi nhưng Nhan Diệp Dung đã có được dung mạo không tầm thường, mày liễu mắt phượng nhìn vô cùng diễm lệ, động lòng người. Dáng người cũng đầy đặn được Lý di nương dạy dỗ cho nên cũng có được phong thái e ấp, uyển chuyển của bà. Nam nhân nào nhìn thấy cũng vô cùng yêu thích, muốn được yêu thương và bảo vệ nàng ta.

“Nếu đã vậy không bằng chúng ta cùng nhau đi thưởng cảnh vẽ tranh.” – Diệp Doanh đứng lên nhẹ nhàng nói với Diệp Dung, nghe nàng nói ánh mắt Diệp Dung sáng lên long lanh nhìn nàng cảm kích. – “Như vậy có được không thái tử?”

Advertisement / Quảng cáo

Lân Kỳ Song bị hỏi hơi bất ngờ nên có chút lúng túng, mục đích y đến đây là tranh thủ chút tình cảm từ Diệp Doanh thuận lợi cho việc cầu thân không ngờ lại thành ra thế này có chút ngoại ý.

“À chuyện này... Cũng được!” – Nhìn ánh mắt chờ đợi long lanh của Diệp Dung cũng như trông chờ của Diệp Doanh y không thể từ chối được.

Mọi người cùng nhau đi chuyển ra bờ sông ngoại thành, Diệp Dung cùng Diệp Doanh ngồi trên một chiếc xe ngựa còn thái tử ngồi riêng trên một chiếc xe ngựa khác. Đến bến thuyền nhìn thấy một chiếc thuyền hoa tinh xảo vô cùng, Diệp Dung không giấu nổi sự ngạc nhiên hào hứng của mình, nắm tay Thái tử đi xuống xe ngựa trước.

“Tình nhi!” – Diệp Doanh lên tiếng, Tình nhi đang đứng gần đó nhanh chóng bước đến dìu Diệp doanh xuống xe, ánh mắt thái tử có chút không vui nhưng Diệp Doanh mỉm cười xem như không thấy gì.

“Hóa ra là hoàng huynh đi du ngoạn cùng tỷ muội Nhan tiểu thư!” - Từ xa nghe tiếng nói trầm trầm tuy có chút hóm hỉnh nhưng vẫn không giấu nổi sự ấm lạnh bên trong đó. Mọi người đều vì giọng nói đó thu hút mọi sự chú ý.

“Tham kiến Thái hoàng tử!” – Diệp Doanh và Diệp Dung nhanh chóng thỉnh an.

“Nơi này không cần quá lễ ý đến lễ tiết, hai vị tiểu thư là khách của Hoàng huynh ta đương nhiên cũng là khách quý của Kỳ Lạc!” – Thái Hoàng tử nói, ánh mắt không để lộ suy nghĩ cảm xúc lướt qua thấy mọi người tại đó, dừng lại trên gương mặt Diệp Doanh một chút rồi nhanh lướt đi.

“Thật đệ thật trùng hợp gặp đệ tại đây!” – Kỳ Song lên tiếng, trong giọng cảm thấy sao hôm nay xuất hiện nhiều gười ngoại ý như thế này.

“Đệ thấy thuyền hoa quá đẹp tò mò không biết chủ nhân là ai! Nên mạo muội đến đây diện kiến!” – Lân Kỳ Lạc chậm rãi rào bước hướng mặt nhìn thuyền hoa. Không ai nhìn thấy rõ sắc mặt của y nên hoàn toàn không đoán được y đang có suy nghĩ gì.

Advertisement / Quảng cáo

“Thái hoàng tử nếu có nhã ý hay đi cùng mọi người! Tiểu nữ nghĩ Thái Tử sẽ rất vui vì điều đó!” – Diệp Doanh lại chậm rãi lên tiếng mời, ánh mắt thoáng chút ý cười của Kỳ Lạc lóe lên nhưng nhanh chóng sụp xuống.

“Quả thật tình thân hôm nay cũng muốn thư giãn đôi chút! Chỉ bằng đúng lúc như thế này!” – Kỳ Lạc cười nhếch môi nói. Kỳ Song nhìn hai người trước mặt đối đáp nhau ăn ý có chút phận ý không vui.

“Chúng ta lên thuyền thôi, không nặng to sẽ mệt lắm!” – Nói đoạn người xoay người bước đi, Diệp Dung cùng an an bước theo đi lên, vịn vào cánh tay y mà bước vào mạng thuyền. Kế đến lại là Kỳ Lạc chứ không phải Diệp Doanh như thái tử nghĩ nên y có chút lúng túng tránh chỗ, Kỳ Lạc như vô tình quay lại đưa tay dìu Diệp Doanh. Không như đối với Kỳ Song tránh né, Diệp Doanh có chút ngạc nhiên cũng nhanh chóng đưa tay vịn lấy bước vào mạng thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Nhìn thấy trên thuyền chuẩn bị một cây đàn Diệp Doanh biết là chuẩn bị cho mình, cạnh bên là bàn mực với giấy và màu phía trên. Nàng vô tình đưa mắt liếc nhìn Kỳ Lạc, y cũng bất gặp ánh mắt đó như hiểu như không bước lên phía trước nhìn khung cảnh.

“Thật hiếm khi có thể cũng thất đệ dạo quanh thế này! Thường đệ không thích chỗ đông người!” – Thái tử Kỳ Song ngồi vào bàn vẽ tranh một cách tự nhiên, nhàn nhạt nói.

“Những nơi đó rất ồn ào!” – Kỳ Lạc cũng tự nhiên ngồi vào chiếc ghế trống mới được chuẩn bị thêm trong đình trên thuyền. Diệp Dung có chút luống cuống nàng không biết mình nên làm gì, tay khẽ nắm vạt áo tay áo của Diệp Doanh.

“Muội muội tiểu nữ rất thích thi họa! Hôm nay quả thực là một điệp may mắn cho muội ấy được học hỏi từ Thái tử!” – Nói đoạn nàng đẩy Diệp Dung nhẹ nhàng đến đứng bên cạnh thái tử điện hạ, còn mình nghiêng nhiên ngồi vào vị trí của chiếc đàn.

Không nói lời nào nữa Diệp Doanh đặt tay lên dây đàn chậm rãi dạo một bản nhạc êm dịu.

“Hồng đậu sinh nam quốc

Advertisement / Quảng cáo

là chuyện rất xa xôi.

Tương tư tính là chi.

Sớm không người để ý.

Say gục chốn hồng trần

Muôn ánh hồng ngân tía

Lả lơi phong tình sóng sánh trần chén rượu

Muốn quên nhất là vần thơ cổ nhân

Không nỡ quay đầu nhìn tương tư

Một lòng một dạ lại sợ người cười chê

Rồi còn sợ người thấu rõ

Xuân về vẫn thấy hồng đậu nở

Nhưng không thấy người tình đến hái.

Phong lưu chốn yên hoa, chân tình không giữ lại.” – Kỳ Lạc khe khẽ ngâm một bài thơ trong tiếng đàn ngân nga của Diệp Doanh, nghe y ngâm nàng có chút giật mình ngược nhìn, nhưng đáp lại là ánh mắt vô định nhìn xa xăm của Kỳ Lạc.

Nói đoạn y lấy trong thất lưng cây sáo bạch ngọc hòa cùng khúc nhạc của Diệp Doanh, cùng như lần hòa tấu trước đây, hai người đuổi chạy phối hợp với nhau vô cùng ưng ý, như đang dùng âm nhạc để đối đáp với nhau nói thay lời của nhau. Khi khúc nhạc kết thúc cả hai cùng nhìn nhau hồi lâu, trong ánh mắt đó không thể cảm nhận được bất kỳ cảm xúc nào của y.

“Hay! Quả thật bản hợp tấu hay nhất ta có thể nghe!” – Kỳ Song ngồi bên cạnh vô tay tán thưởng, ánh mắt có chút ngưỡng mộ có chút tán dương nhìn Diệp Doanh, Diệp Dung nhìn thấy ánh mắt đó bực tức dần khăn tay trong tay nhàu nát.

Advertisement / Quảng cáo

“Thái tử quá khen, tiểu nữ xin phép!” – Nói đoạn nàng bước ra khỏi đình đi về phía sau mạng thuyền. Nhớ lại kiếp trước nàng cũng cùng thái tử đi du thuyền như thế này, nàng dần còn y về tranh cả suốt một chặn đường. Tím nàng đã từng cảm thấy vô cùng ấm áp, lúc đó cảm nhận rất rõ tình cảm Kỳ Song dành cho mình. Sau khi về phủ Diệp Dung đã đón nàng tại cửa, vui vẻ cười nói tò ý ngưỡng mộ đối với Diệp Doanh, sao lúc đó nàng không nhận ra nàng ta đang diễn cho Kỳ Song xem, càng không nhận ra ý tứ ganh ghét trong giọng nói của Diệp Dung cơ chứ. Rồi lại nhớ đến khi nàng bị đẩy vào lĩnh cung đã từng hỏi y rằng có từng thương nàng hay không nhưng lúc đó câu trả lời của nàng nhận được chính là nụ cười vô cùng mỉa mai chưa từng.

“Nhan tiểu thư có vẻ trầm mặc nhỉ?” – Thất hoàng tử Kỳ Lạc đến gần cất giọng nói khiến Diệp Doanh có chút bất ngờ lúng túng.

“À tiểu nữ bận suy nghĩ đôi chuyện!” – Diệp Doanh bị giọng nói của Lãnh Kỳ Lạc mang ra khỏi dòng ký ức nên có chút lúng túng nói.

“Thái tử điện hạ đã làm gì tiểu thư phạt ý sao?” – Vẫn thái độ lạnh lùng đó Kỳ Lạc hỏi. Diệp Doanh hỏi người nhìn y tự hỏi trên đời này có ai lại dùng cái thái độ đó mà đi thăm dò tâm ý người khác cơ chứ.

“Không à!” – Có chút ngạc nhiên Nhan Diệp Doanh ngược nhìn Kỳ Lạc.

“Vậy sao ta lại không cảm thấy như vậy! Thái độ chán ghét của tiểu thư luôn hiện hữu trên gương mặt cổ tỏ ra thân thiện của mình!” – Kỳ lạc lạnh lùng cười nhếch khóe miệng nhìn xa xăm như độ không để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của Diệp Doanh đang hướng mình.

“Còn thất hoàng tử cũng cảm thấy chán ngắt dù cổ tỏ ra hào hứng thế này!” – Diệp Doanh cũng nhanh miệng đối đáp lại, nàng cảm thấy có chút khó xử, có chút sợ sệt khi tâm ý của mình bị người khác nắm bắt được như vậy.

“Ha ha ha!” – Nói đoạn y quay người bước lại vào trong đình. Diệp Doanh chân chữ đôi chút rồi cũng thuận bước đi theo vào sau.

Bên trong đình Nhan Diệp Dung tận dụng thời gian một mình với Lãnh Kỳ Song khiến y chú ý đến mình bằng cách nói về hội họa, trung lên nụ cười vô cùng hoàn mỹ của mình dưới mắt của Lãnh Kỳ Song.

“Thái tử ca ta thật sự cất ngang nhả hứng của huynh! Ta cáo từ trước! Không cần quay về chỉ cần tạm gần bờ là được!” – Diệp Doanh vừa vào liền nghe câu nói của Kỳ lạc có chút ngỡ ngàng.

“Vậy thật tiếc! Người đầu cho thuyền tấp gần bờ để Thất hoàng tử xuống thuyền!” – Nghe giọng Kỳ Song tuy nói tiếc nuối nhưng lại tỏ ra vô cùng vui mừng. Diệp Doanh chớp mắt ngỡ ngàng nhìn Thất hoàng tử. Thuyền nhanh chóng tấp sát bờ để Thất Hoàng tử xuống thuyền, mọi người đứng lên tiễn biệt.

“Ta cần phải nhờ Nhan đại tiểu thư đi cùng một chuyến mới được! Không biết ý tiểu thư như thế nào?” – Thất hoàng tử Kỳ Lạc lên tiếng làm mọi người ngỡ ngàng ngay cả Diệp Doanh cũng không tin được vào tai của mình. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Diệp Doanh.

“Ta... Tiểu nữ không biết có giúp được thất hoàng tử hay không! Nhưng nếu là chuyện gấp thì xin góp chút sức!” – Diệp Doanh có chút ngập ngừng thưa.

“Được! Xin cáo từ! Xin phép thất lễ!” – Nói đoạn thất Hoàng tử đưa tay vịn eo của Diệp Doanh sau đó nâng người cô nhẹ nhàng đạp lên thành thuyền phi vào bờ, có chút bất ngờ hốt hoảng nên Diệp Doanh tình tứm chặt lấy cổ áo ngay trước ngực của Kỳ Lạc. Kỳ Song nhìn 2 người nhanh như chớp đã vào bờ. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến y không kịp trở tay ngăn trở, mỹ nhân bị đưa đi ngay trước mắt mà y vẫn chỉ biết đứng đơ ra. Sự tức giận nhanh chóng khiến mặt Kỳ Song biến sắc.

“Thái tử!” – Diệp Dung bên cạnh yêu kiều đưa ánh mắt vui mừng có chút đắc ý, nhu tình e ấp nhìn Thái Tử. Giọng nói nhỏ nhẹ nhưng con gió mùa thu đã mang tâm trí Kỳ Song quay trở lại.

Advertisement / Quảng cáo

“Nhan nhị tiểu thư! Chúng ta vào trong nhé!” – Nói đoạn y xoay người hướng vào đình tiếp tục thưởng cảnh về tranh! Dù không còn Nhan Diệp Doanh bên nhưng thay vào đó Diệp Dung cũng vô cùng mỹ miều mặt khác Diệp Dung còn có vẻ yêu kiều như nước mùa thu hơn Diệp Doanh nên cũng không làm y quá đổi mất hứng thú!

Kỳ Lạc gấp gáp cứ thế nắm eo Diệp Doanh dùng kinh công đi thật nhanh khuất tầm mắt Kỳ Song mới thả cô xuống.

“Tiểu thư nợ ta một ân tình!” – Khi đến gần với đường lớn có thể trở về nhà Kỳ Lạc lạnh nhạt nói rồi quay người đi.

“Tại sao người lại giúp tiểu nữ!” – Diệp Doanh nhanh chóng lên tiếng, đáp lại nàng vẫn là tầm lưng không cảm xúc đó.

“Vi để nàng nợ ta ân tình!” – Nói đoạn người thẳng tắp bước đi.

Sau đó thái tử đích thân đưa Diệp Dung về đến phủ, gương mặt nàng ta hồng hào vô cùng đáng yêu, ánh mắt nhìn Kỳ Song chan chứa rất nhiều cảm xúc, e dè. Diệp Doanh báo một không thể ra tiếp đại được khiến cho Nhan tướng quân có chút không vui.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tuyển phi

Đúng như những gì diễn ra kiếp trước 3 tháng sau nạn châu chấu xảy ra, mùa màng trong một đêm đột nhiên trở nên mất trắng, lương thực của mùa trước cũng không còn lại là bao nhiêu, người dân đói khổ ở khắp nơi. Thương buồn không chịu bán lương thực ra, khiến giá lương thực bị đẩy lên cao gấp 10, 20 lần so với trước đây, nạn cướp bóc bắt đầu tràn lan kinh thành chưa bao giờ loạn đến thế. Dưới chân Thiên tử tuy rằng không đến nỗi nào nhưng người dân đói khổ ở nhiều nơi cũng đổ về đây chỉ tiếc kinh thành chưa đủ loạn! Tiệm lương thực Diệp gia vẫn tiếp tục kinh doanh, giá gạo chỉ nâng lên cao gấp 5 lần chẳng mấy chốc trở thành tiệm gạo đông đúc nhất kinh thành dù địa thế vô cùng kém.

“Xem bộ tiểu thư làm ăn rất khấm khá!” – Thất hoàng tử Kỳ Lạc đứng phía trên tường phủ ôn tồn nói, khi thấy Nhan Diệp Doanh đang ngồi tính toán lại sổ sách.

“Thất Hoàng tử!” – Ngược đầu khi nghe giọng nói tuy ở rất xa nhưng cô cũng có thể cảm nhận thấy rõ được cảm giác lạnh lẽo truyền đến. Đã quá quen với sự xuất hiện của Kỳ Lạc một cách đường đột trên tường phủ như vậy nên Diệp Doanh không còn bất ngờ nữa.

“Có vẻ như tiểu thư đang đợi ta đến thì phải!” – Vừa đáp xuống đất, người ung dung khoan thai bước vào phòng, nhìn bình trà nóng trên bàn mặt lộ rõ ý cười, y tự giác ngồi xuống rồi rót trà nhâm nhi như bản thân mình là chủ nhân nơi này. Diệp Doanh có kẻ nhử mồi nhưng cũng không nói lời nào.

Advertisement / Quảng cáo

“Hôm nay người đến đây có việc gì?” – Đóng sổ sách trước mặt lại Diệp Doanh hiếu kỳ nhìn Kỳ Lạc.

“Ta đến đây để đòi nợ!” – Thất Hoàng tử Lãnh Kỳ Lạc chậm rãi nói ra từng tiếng một.

“Ta vẫn chưa gồm đủ 100 vạn lượng bạc đưa cho Ngài được!” – Diệp Doanh khề cúi đầu nói, nàng đã tính toán rất kỹ hiện tại đã đủ tiền trả nhưng không thể trả phải dùng bạc này để làm chuyện khác!

“Không ta đến đòi món nợ ân tình!” – Thất hoàng tử Kỳ Lạc điềm đạm nói, đặt tách trà trên tay xuống, nhàn nhạt nhìn Diệp Doanh.

“Nợ ân tình?” – Diệp Doanh vô cùng ngạc nhiên trước câu nói của Kỳ Lạc, nàng nhớ lại lần trước khi đưa về y nói nàng mắc nợ, thì ra là món nợ ân tình này.

“Đúng! Sắp đến chính là ngày tuyển thái tử phi cho Đông Cung! Ta xin tiểu thư một chuyện!” – Kỳ Lạc nói ra ánh mắt vẫn không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào của y nhìn xoay vào Diệp Doanh.

“Chuyện gì?” – Diệp Doanh nhú mày trong lòng đánh trống ngực hồi hộp.

“Đừng tham dự!” – Lãnh Kỳ Lạc ôn tồn đáp, giọng nói trầm thấp nhưng đủ uy nghi.

“Đu Ngài không nói ta cũng sẽ chẳng tham gia!” – Diệp Doanh ngỡ người trước lời đề nghị thẳng thắn đến như vậy nhưng nhanh chóng cười nói.

“Vì sao? Nếu tham gia tiểu thư có nhiều khả năng được chọn sau này có thể sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ!” – Kỳ Lạc có chút ngạc nhiên trước câu trả lời của Diệp Doanh.

“Vì sao ngài lại muốn ta không ứng tuyển?” – Diệp Doanh nghe câu nói đó chợt cảm thấy trong lòng vô cùng chua xót, đúng vậy đó chính là con đường đi của kiếp trước nàng đã trải qua. Nhanh chóng lấy lại cân bằng cho bản thân Diệp Doanh hướng sang chuyện khác, nàng không muốn Lãnh Kỳ Lạc nhận ra được suy nghĩ của bản thân mình.

“Vị tiểu thư cần trả nợ cho ta!” – Kỳ Lạc cười cười nụ cười như chuông chuông đáp nước đặt tách trà trên tay xuống đứng lên – “Xin phép cáo từ!” – Nói đoạn Kỳ Lạc nhất người bay lên tường phủ rồi biến mất nhanh như một con gió để lại Diệp Doanh ngồi đó mang theo một bụng nghi vấn.

Advertisement / Quảng cáo

....

Theo tục truyền thì con gái đã đến tuổi cập kê mới có thể ứng tuyển phi tử nên Nhan Diệp Dung gần như vô vọng. Nhưng không biết ai hiền kế của Nhan Diệp Dung mà cô đã lập đàn cầu thần thay đổi ngày tháng năm sinh thành ra vừa đạt được tuổi cập kê, khi hay chuyện này Diệp Doanh đã cười chua chát. Trong kiếp trước nghe lời khóc lóc của Diệp Dung bảo không nỡ xa nàng, khiến nàng mềm lòng đã tìm cách cho nàng ta thành phi và đã dẫn cạp vào nhà.

Do tính cách giả dạng nhu mì ôn nhu của Nhan Diệp Dung mà Thái tử Kỳ Song rất yêu thích nàng ta, còn nói ngay từ xưa đã rất thích tìm đến phủ chỉ mong gặp Diệp Dung. Diệp Dung không phải con chính thất nên chỉ có thể làm một di nương mà thôi, đứng nói ngồi vị trắc phi không được nói chỉ đến ngôi vị chính phi. Khi đó Nhan Diệp Doanh đã rất giận vì Nhan Diệp Dung đã vào cung tranh giành với nàng nên đã trở nên xa cách lạnh lùng và có ý trách mắng sau đó Nhan Diệp Dung đã quý gối trước thêm 1 ngày một đêm để xin lỗi đến nỗi bị bệnh rất nặng, về sau khiến nàng mang tiếng là y mình dòng chính nữ nên ức hiếp con dòng thứ. Đã vào Đông cung mà còn như vậy đủ biết cuộc sống đau khổ của Diệp Dung khi còn trong Nhan phủ thế nào.

Nghĩ đến kiếp trước Nhan Diệp Doanh cười nhạt.

...

Đến ngày ứng tuyển Nhan Diệp Doanh đã ngấm mình trong nước lạnh cả buổi sau đó dùng phấn hoa cây ngưu lan chà lên tay và chân để nổi mẩn đỏ khắp người, báo bệnh nặng phát bệnh truyền nhiễm nên không thể vào cung ứng tuyển được, xin rút tên. Vì chuyện này mà Nhan tướng quân vô cùng phật ý giận dữ không thêm đến thăm Nhan Diệp Doanh dù chỉ một lần.

“Khá khen cho tiểu thư, dùng đến cách này!” – Lãnh Kỳ Lạc đứng bên giường nàng nói, tiếng nói trầm lạnh khiến Diệp Doanh giật mình vội quay đầu nhìn xem Tinh nhi vẫn say mê ngủ thờ phào nhẹ nhõm – “Tiểu thư yên tâm trời có sập có nương ta cũng vẫn không hay biết! Ta đã điểm huyệt rồi!”

“Nếu không vậy ta e rằng không còn cơ hội ngồi đây nói chuyện với Thất hoàng tử!” – Diệp Doanh cúi đầu nói. Một bàn tay lạnh như băng đặt lên trán của nàng, hành động của Kỳ Lạc khiến Diệp Doanh giật mình, toàn thân co cứng lại căn thẳng.

“Trán còn nóng thế này! Sao tiểu thư tự hành hạ mình như vậy!” – Vừa nói vừa cầm cánh tay lên xem, những vết đỏ do do đi ứng cũng đã lặn một phần nhưng vẫn còn rất nhiều.

“Áy đừng nhìn ta! Ngài đi đi!” – Chợt nhớ đến những đốm đỏ đang nổi trên người và mặt mình nên nàng vội chầm mền lên đầu trốn.

“Tiểu thư nghỉ đi! Chuyện bên Diệp gia ta sẽ giúp tiểu thư chăm nom ít hôm, chuyện tiểu thư quyết định lấy một kho lương bố thí với danh nghĩa Diệp gia ta cũng sẽ làm giúp nên đừng suy nghĩ nhiều. Ta để lại 1 người âm vệ trên mái nhà âm thầm bảo vệ tiểu thư!” – Diệp Doanh trốn trong chăn đến khi không còn nghe tiếng động bên trên nữa mới từ từ hé chăn ra nhìn thấy đôi mắt đen lầy của Kỳ Lạc đang nhìn chăm chăm mình

“Á!” – Nhìn thấy ánh mắt đó Diệp Doanh la lên rồi lại trốn lại trong mền – “Người đi đi! Làm ơn!”

Advertisement / Quảng cáo

Sau đó nàng nghe tiếng áo choàng phất lên rồi im lặng kéo dài, hé mền nhìn đúng là Thất hoàng tử Lãnh Kỳ Lạc đã rời đi, nàng đưa tay sờ lên mặt mình nóng hổi, không biết vì sao nàng lại căn thẳng như vậy, trái tim đập loạn xạ như vậy khi người đó chạm vào mình, tâm trạng vô cùng rối loạn nhưng trong lòng lại nổi lên một cổ ám áp đến kỳ lạ!

Chương 14

Kho gạo của Diệp Doanh bán được gần hết lợi nhuận gấp 5 lần sau đó Diệp Doanh cho mở thêm một chuỗi cửa hàng bán gạo trong kinh thành cũng như những vùng lân cận, chuyên cung cấp gạo đúng giá hoặc thấp hơn thị trường để mọi người đều có thể ăn gạo ngon, chẳng mấy chốc gia tài của Diệp Doanh có thể xem là ngang ngửa với Tâm An từ lâu, là từ lâu giàu có và đông khách nhất của kinh thành. Cũng trong khoảng thời gian này danh tính của Thái tử phi cũng được ban bố thiên hạ con gái của Đình bộ thượng thư, Đình Từ Uyên đã được chọn, mọi người trong Nhan phủ suýt xoa nhìn Diệp Doanh tiếc nuối, ai cũng nhận ra ý của Thái tử khi hai ba lượt ghé sang tể xá nhưng chẳng mấy ngày tuyên phi nàng lại lần ra bệnh rất nặng. Nhan Diệp Dung khóc ngất khi mình không được chọn, âm ức mất mấy hôm.

“Trông tiểu thư khi nhận được tin Đình tiểu thư trúng tuyển có vẻ rất vui vẻ!” – Thất Hoàng tử Lãnh Kỳ Lạc dựa cửa nói ánh mắt nhìn xoáy vào Diệp Doanh đang hí hửng ngồi bên cửa sổ.

“Tiểu nữ đang nghĩ tưởng viện quá thấp hay sao mà Ngài đi ra vào viện tiểu nữ như chốn không người!” – Diệp Doanh đang ngồi thư thái bên ghế tựa nhè nhàng lật trang sách, không còn giật mình như nhiều lần trước mắt vẫn chú tâm vào trang sách nói.

“Dù có cao thêm cũng vậy thôi!” – Lãnh Kỳ Lạc đưa mắt nhìn lại tường viện rồi bình thân ôn tồn ngồi xuống.

Advertisement / Quảng cáo

“Đây là khuê phòng tiểu nữ, ngài cứ đương nhiên ra vào như vậy thật sự...” – Có vẻ không hài lòng lắm câu trả lời của Kỳ Lạc, Diệp Doanh có chút phật ý.

“Ừ!” – Lãnh Kỳ Lạc như không quan tâm đến câu nói của Nhan Diệp Doanh, ung dung nhấp nháp trà âm ừ tở vẻ tán thưởng trà ngon.

“Ta chuẩn bị đủ tiền trà cho ngài rồi!” – Nói đoạn nàng toang đứng lên lấy ngân phiếu.

“Không ta không muốn lấy bấy giờ! Ta không thiếu tiền!” – Nhìn hành động của Diệp Doanh, khí lạnh trên người Kỳ Lạc càng tỏ ra mạnh mẽ.

“Ta không hiểu Thái tử đã đắc tội gì với tiểu thư! Sao tiểu thư lại ghét y rồi đến vậy!” – Kỳ Lạc nhàn nhạt nói.

“Ghét... Không tiểu nữ không có!” – Diệp Doanh có chút ngạc nhiên trước câu nói của Kỳ Lạc quả thực y như nhìn thấu được tâm gan của nàng. Nàng có cảm giác đó giờ những hành động của nàng luôn được y nhìn thấy.

“Ta nghĩ trong thế gian này ngoài trừ tiểu thư tìm cách không ứng tuyển ra chắc không thiếu nữ nào trốn ứng tuyển như vậy! Vị trí thái tử phi có thể xem một bước có thể bay lên ngọn cây!”

“Tiểu nữ không thích, tiểu nữ chỉ mong được sống xa cái nơi đó càng xa càng tốt! Đặc biệt là những người thuộc hoàng tộc. Vì người trong hoàng tộc không có tình cảm chân thành!” – Diệp Doanh nhẹ nhàng tựa đầu vào cửa sổ nhìn vô định ra bên ngoài. Một kiếp trước nàng đã u mê, một kiếp trước đã vì một cái gọi là tình cảm mà tự mình bị giam giữ trong hoàng cung để rồi chết không ai thương tiếc như vậy. Ông trời đã cho nàng một cơ hội sống lại có sao nàng lại từ nàng sao lại nu nịu nữa.

“Tiểu thư nghĩ ta cũng vậy!” – Câu hỏi của Kỳ Lạc làm Diệp Doanh có chút ngỡ ngàng nàng như quên mất thân phận của người ngồi trước mặt của mình nên có chút lỡ lời.

“Ngài cũng chính là thuộc hoàng thất này thôi!” – Diệp Doanh cúi đầu nói, nàng nhớ kíp trước Lãnh Kỳ Lạc không lập vương phi với lý do không muốn nên chung quy nàng cũng không biết huynh ấy như thế nào nhưng 1 kiếp Hoàng thất nàng đã lãnh quá đủ rồi.

“Nếu vậy ta nghĩ nàng nên cảm nhận thử xem ta như thế nào!” – Nói đoạn Lãnh Kỳ Lạc đứng rất gần Diệp Doanh khi thế có phản bức người, khí lạnh trên cơ thể tỏa ra khiến nàng có chút bất ngờ lưng túng không biết hành xử như thế nào là đúng!

Advertisement / Quảng cáo

“Ngài đứng có làm loạn!” – Diệp Doanh lùi về sau tránh né, tim nàng cứ thế đánh rầm rầm trong lồng ngực, hai má nóng đỏ rực lên, Diệp Doanh cố gắng tránh né người trước mặt.

“Ta không giống như những gì tiểu thư nghĩ, ít ra cho đến hiện tại!” – Nói đoạn y bỏ đi, nghe rất rõ trong ngữ điệu chứa nặng nề sự tức giận khó chịu. Diệp Doanh đứng bất động tại chỗ nhìn bóng lưng quay bỏ đi vô cùng lạnh lùng nhưng lại mang một vẻ cô đơn đến bức người.

.....

“Tỷ tỷ” – Diệp Doanh đang nhàng nhả tựa lưng vào ghế trường kỷ đọc sách thì nghe giọng nói nhẹ nhàng thánh thót vang lên, không cần xoay đầu Diệp Doanh cũng nhận ra được đó là ai.

“Muội đến đây có việc gì?” – Gấp cuốn sách đồng y trong tay lại, mày liễu nhuu nhẹ.

“Tỷ tỷ, muội muội có việc nhờ tỷ tỷ!” – Diệp Dung e thẹn bước vào bên trong viện, đáng đi uyển chuyển đích thị là đáng vẻ tiểu thư danh giá, quả thật Lý di nương không uống công đầu tư dạy dỗ.

“Muội muốn nhờ vả tỷ! Chuyện này quả thực khiến ta đây ngạc nhiên! Muội nói ra xem thế nào!” – Diệp Doanh nghe nhượng 1 bên mày, ngồi thẳng lưng lên chăm chú nghe.

“Chuyện là... Chuyện là muội có ý với thái tử ca, nhưng vì thân phận nên muội không đủ tư cách để mà làm thái tử phi nhưng muội thật sự rất thích huynh ấy! Muội... Muội muốn xin tỷ có thể giúp muội bước vào Đông cung được không?” – Nhan Diệp Dung thẳng thừng nói không chút rụt rề.

“Sao muội nghĩ ta có thể giúp được muội?” – Diệp Doanh lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Dung hỏi.

“Ta biết tỷ tỷ rất lợi hại, chuyện gì tỷ cũng có thể làm được! xin tỷ giúp ta với!”

“Dù là bằng cách nào? Dù là chức vụ gì?”

Advertisement / Quảng cáo

Nghe Diệp Doanh nói, mắt Diệp Dung sáng lên, mím môi gật đầu chắc chắn, trong lòng Diệp Doanh cười lạnh, người tiểu muội này tuy nhỏ tuổi nhưng tham vọng cũng như thủ đoạn không vừa vậy mà kiếp trước nàng lại không nhận ra điều đó, còn tin vào sự ngây thơ trong sáng đó mà hại bản thân vô cùng thâm. Kiếp trước cũng vì những lời cầu xin giống vậy nàng lại ngây thơ nghĩ rằng Lãnh Kỳ Song yêu nàng chân thành nên cho dù có gã muội muội vào phủ cũng chỉ giúp nàng củng cố địa vị mà thôi, không phải là một mối đe dọa mặc khác muội muội của nàng lại ngây thơ hiền lành như vậy. Nghĩ vậy Diệp Doanh đã vô cùng vui vẻ sắp xếp cho Diệp Dung vào phủ và cũng vì danh phận nên được làm di nương, và từ lúc đó cuộc sống như địa ngục của cô bắt đầu. Trước mặt mọi người Diệp Dung luôn tỏ ra mình hiền lành đáng thương bị úy khúc khiến ai cũng tin rằng ngày trước Diệp Doanh ý con trường dòng chính ức hiếp dòng thứ.

“Tỷ vậy tỷ giúp muội nhé!” – Nhìn thấy Diệp Doanh thờ người trầm lâu, không chịu nổi nữa nên nhanh chóng lên tiếng kéo Diệp Doanh quay về với thực tại.

“Ta không hứa nhưng ta sẽ cố gắng nghĩ cách! Muội về trước đi!” – Diệp Doanh đứng lên đi vào trong viện ngụ ý không muốn Diệp Dung đi theo vào trong, Diệp Dung đành quay về nhưng cũng vui mừng vì lời hứa của tỷ tỷ nàng, tuy rằng nàng không hiểu vì sao đạo gần đây Diệp Doanh như một con người khác, lạnh lùng và thần bí hẳn ra không còn vẻ dễ tin như trước nữa dù vậy đã có được lời hứa của nàng, Diệp Dung cũng có chút hy vọng quay về viện của mình.

Chương 15

“Tiểu thư tính giúp muội muội mình thế nào?” – Kỳ Lạc nhảy vào viện nhẹ như một con gió nhàn nhạt nói.

“Thất Hoàng tử!... Sao ngài đến đây!” – Diệp Doanh có chút giật mình, bình thường y sẽ đến vào đêm muộn ít người dễ ý đến, hiện tại trời lại đang sáng như vậy, quay đầu nhìn Diệp Dung ngoài cửa đã khuất bóng mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ừ!” – Kỳ Lạc chỉ nhàn nhạt trả lời cho có, vẫn cái ngữ điệu lạnh lùng khó chịu.

“Ngài đã người gần rồi à!” – Diệp Doanh nhoeo miệng cười nhìn Kỳ Lạc đang ngang ngang tại thượng đứng trong sân viện.

Kỳ Lạc chỉ liếc mắt nhìn Nhan Diệp Doanh không nói lời nào, rồi xoay người đi vào trong viện. Thái độ cứ như không quan tâm nhưng gì nàng đang nói.

“Thất hoàng tử! Ngài lên nghe hết mọi chuyện!” – Diệp Doanh có chút phật ý nói.

“Không! Ta đến tìm tiểu thư tình cờ nghe được thôi! Không ngờ tiểu thư Nhan gia thật lạ, người thì ghét chạy ra xa dù bản thân gần như hoàn toàn được chọn, người không có hy vọng lại muốn chạy vào!”

“Đồng cung thăm thăm đáng sợ nhường nào! À ngài đến tìm tiểu nữ có chuyện gì?” – Diệp Doanh chép miệng lắc đầu nói, rồi chuyển sang vấn đề khác, nàng không muốn nói nhiều về vấn đề này với Kỳ Lạc, y dù thế nào cũng là người xuất thân Hoàng Thất, đặc biệt còn là người rất giỏi che giấu tâm tư như vậy.

“Ta muốn đưa tiểu thư đến một nơi!” – Như không quan tâm đến câu hỏi của Diệp Doanh, Kỳ Lạc nói, nhìn bộ dạng cũng như nét mặt y quả thật Diệp Doanh không cách nào đoán ra được có chuyện gì!

“Tại sao không đường hoàn đi mà phải leo tường!” – Diệp Doanh nghe nói nhủ mảy may khó hiểu.

Advertisement / Quảng cáo

“Vi đường hoàn đi sẽ gây nên sự phiền phức không nhỏ cho tiểu thư!” – Nói đoạn Kỳ Lạc bước đến đặt tay lên eo của Diệp Doanh như lần trước ôm nàng sát lên người nhẹ nhàng nhắc một cái đã bay ra khỏi tường viện đi ra bên ngoài!

Hai người vọt về ngồi trên mái của công thành, Kỳ Lạc im lặng nên Diệp Doanh cũng không tiện lên tiếng trước, gió hiu hiu mát hai mắt của Diệp Doanh cứ thế hip hip lại thật sự nàng rất muốn ngủ.

“Cứ ngủ một chút đi, khi nào đến lúc ta gọi tiểu thư đây!” – Lãnh Kỳ Lạc bất ngờ lên tiếng, ánh mắt vẫn nhàn nhạt lạnh lùng dòm về phía xa.

Đang thủ thủ ngủ vì hành động của Kỳ Lạc làm Diệp Doanh cứng cả người, nàng như mới được tắm qua làn nước lạnh khiến thân thể trở nên vô cùng tỉnh táo, nhưng cũng bất động thanh sắc không dám nhúng nhút một chút nào, cứ thế hai người im lặng trầm ngâm.

“Cuối cùng cũng xuất hiện!” – Lãnh Kỳ Lạc chậm rãi thấp giọng nói. Ánh mắt của y dán lên bóng dáng chiếc xe ngựa bé bé đàng xa đang dần tiến đến phía công thành.

“Ài?” – Diệp Doanh được cơ hội ngồi thẳng lên cũng lạ giọng đôi chút hỏi.

“Thất tử!”

“Ta cần phải nhìn hán làm gì!” – Thái độ giọng nói chứa đầy sự khó chịu của Diệp Doanh khi nghe người bên trong xe ngựa.

“Vi chuyện này liên quan đến tiểu thư!” – Nói đoạn Lãnh Kỳ Lạc ôm nhẹ thất lưng Diệp Doanh phi theo chiếc xe ngựa vừa ra khỏi công thành chạy đi, khoảng cách không quá gần nhưng cũng không quá xa, trong lòng Diệp Doanh một bụng đầy nghi vấn nàng không hiểu vì sao chuyện của thái tử lại liên quan đến mình nhưng hiện tại trong hoàn cảnh đang bay trên trời thế này, tâm trí của Diệp Doanh chỉ có thể suy nghĩ làm thế nào để không bị té xuống mà thôi.

Advertisement / Quảng cáo

“Đi nhiều lần như vậy mà vẫn sợ!” – Lãnh Kỳ lạc lạnh lạnh cúi đầu nói khi nhận ra thân ảnh bên trong vòng tay có chút run rẩy.

“Đầu phải ai cũng quen với việc bay nhảy như chim như ngài!” – Diệp Doanh cố gắng kiềm giọng giữ bình tĩnh nói.

“Còn cãi được thì chứng tỏ vẫn chưa đến mức nào!” – Lãnh Kỳ Lạc khịt mũi nói, mắt vẫn nhìn phía trước.

Khoảng cách giữa hai người cùng xe ngựa không quá xa cũng không quá gần. Trên xe chắc chắn có ám vệ võ công cao cường nên chắc chắn nếu ở gần quá sẽ cảm nhận được, xa quá có thể sẽ không trở tay kịp nếu có việc gì đó bất ngờ.

Xe ngựa dừng lại ở bìa một cánh rừng cách thành tầm 10 dặm, Kỳ Lạc cùng Diệp Doanh đứng yên lặng trên một nhánh cây. Nhìn về mặt chăm chú của y nàng cũng im lặng không dám cọ quấy gì thêm.

“Á” – Diệp Doanh có chút giật mình khi nhìn thấy có một chiếc xe ngựa khác chạy đến, rồi người bên trong bước ra. Chuyện này làm nàng thật sự bất ngờ người đó chính là Nhan đại tướng quân cha của nàng. Diệp Doanh có chút cá kinh ngược nhìn Kỳ Lạc, y không hề có chút gì ngạc nhiên như việc đã biết chuyện này từ trước rồi, chẳng trách y nói chuyện này có liên quan đến nàng.

Nhan Diệp Doanh nhớ lại kiếp trước cũng không cách nào môi ra được chút bằng chứng nào về việc thái tử cùng Nhan gia có quan hệ, nàng nhớ Nhan đại tướng quân đứng về phía thái tử ủng hộ y lên ngôi nhưng là vì khi đó nàng đang là thái tử phi. Ông ủng hộ như vậy cũng rất đúng... Không đứng ở chỗ nào, có chỗ nào thật sự không đúng sao!

“Xa quá không nghe thấy cũng không nhìn rõ được họ nói cái gì!” – Diệp Doanh lên tiếng.

“Thái tử muốn Nhan tướng quân giúp đỡ y giữ quyền vị!” – Lãnh Kỳ Lạc lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16

“Nhưng Nhan đại tướng quân đang suy nghĩ! Thái tử nói, đã muốn sắp xếp cho tiểu thư làm thế tử phi nhưng hôm đó nàng lại không xuất hiện! Nhan Diệp Dung danh phận lại không đủ để phong phi tân!” – Lãnh Kỳ lạc tiếp tục nói.

“Thất hoàng tử, người nghe được họ nói gì sao?” – Diệp Doanh ngạc nhiên hỏi, khoảng cách xa như vậy làm sao nghe được.

“Tuy thái tử phi đã được ấn định nhưng chưa rước vào hoàng cung mọi chuyện đều có thể thay đổi!” – Kỳ Lạc vẫn cứ nói như không để ý đến câu hỏi của Diệp Doanh.

“Cái gì?” – Diệp Doanh há hốc miệng kinh ngạc.

“Thái tử tính sao? Ta cũng nhận được rất nhiều lời đề nghị của các hoàng tử khác!” – “Nhan đại tướng chuyện này thì ta cần sự giúp đỡ từ ông!” – Lãnh Kỳ Lạc nói.

“Ta giúp người như thế nào?” – “Chuyện đó thì đến lúc đó chỉ cần ông đẩy thuyền 1 cái là được xin cáo từ!” – Nói đến đoạn Kỳ Lạc ôm eo Diệp Doanh xoay người rồi đi trong khi nàng vẫn còn chưa khỏi hoang mang, không ngờ cũng như không tin được những chuyện diễn ra trước mắt.

Advertisement / Quảng cáo

Đến khi trở lại Nhan gia, Diệp Doanh cũng không nói tiếng nào! Vừa để Diệp Doanh xuống thì Lãnh Kỳ Lạc cũng rời đi ngay cũng không nói bất kỳ một lời nào.

“Tiểu thư! Người đi đâu vậy? Nó tỳ lo lắng quá!” – Tinh nhi ngồi trong phòng bật dậy khi nhìn thấy Diệp Doanh từ bên ngoài bước vào.

“Không có gì!” – Nói đoạn Diệp Doanh ngồi xuống giường, trong lòng vẫn không khỏi hoang mang, chuyện này vượt quá nhưng gì kiếp trước mà nàng biết được. Một cuộc giao dịch ngầm quyền lực mà nàng hoàn toàn không hề biết đến.

....

“Điều tra được chuyện gì?” – Lãnh Kỳ Lạc ngồi vào trong thư phòng, điềm đạm nhàn nhạt nói.

“Bẩm Thái hoàng tử, nô tài không điều tra được điều gì đặc biệt giữa Thái tử và Nhan tiểu thư! Nhưng có một chuyện rất lạ!” – Một tên ám vệ bận quần áo màu đỏ sẫm cung kính nói.

“Chuyện gì lạ?” – Kỳ lạc khẽ nhu mày. Đội ám vệ y xây dựng đặc biệt huấn luyện trở thành đội ngũ tinh báo nguy hiểm nhất đất nước này, không có chuyện gì mà không tra ra được, nhưng chuyện của nha đầu kia lại trở nên rất mờ mịt.

“Bẩm! Sau buổi lễ cấp kê... Đột nhiên thái độ của tiểu thư thay đổi hẳn, hành tung cũng trở nên rất kỳ lạ không giống như trước kia!” – Tên ám vệ nói.

“Được rồi lui ra đi! Tiếp tục quay lại ở bên cạnh bảo vệ nàng ấy!” – Kỳ Lạc nói, tên ám vệ có chút bất ngờ cứ ngỡ là được điều về nhưng cuối cùng vẫn quay lại bổ trợ vị Nhan tiểu thư kia.

“Tuân lệnh!” – Tiếng vạ dứt đã không nhìn thấy bóng dáng người ám vệ đó nữa rồi. Lãnh Kỳ Lạc một mình trầm mặc trong thư phòng suy nghĩ, y quả thật thấy nha đầu này rất đặc biệt. Ngay từ lúc đầu khi gặp mặt đã thấy là một tiểu thư rất to gan, không hề rung sợ khi đi lạc trong tử cấm thành càng kỳ lạ khi một thiếu nữ vừa qua tuổi cập kê lại có thể có những quyết đoán cũng như những suy tính rất kỳ lạ không phù hợp với tuổi cũng như thân phận.

Theo điều tra thì Nhan Diệp Doanh đích thị được nuôi dưỡng rất kỹ càng đúng chuẩn thiên kim tiểu thư nhà quý tộc! Chưa từng lộ diện nhiều ra bên ngoài nhưng sao thế sự lại có thể hiểu rõ trong lòng bàn tay. Một thiên kim tiểu thư lại có thể tích tiền xuất đầu lộ diện kinh doanh mà dường như biết được vụ thiên tai mấy tháng trước xuất hiện cho nên đã chuẩn bị dự trữ rất nhiều gạo và ngũ cốc để buôn bán trong thời điểm đó. Điều khiến y mâu thuẫn chính là nỗi hận thù giữa Diệp Doanh và thái tử nhưng qua điều tra thật sự 2 người họ chưa từng tiếp xúc với nhau.

....

Ngày đại thọ của Nhan đại tướng quân mọi người tập nập đến chúc mừng rất đông đúc, người ra người vào vô cùng nhộn nhịp.

“Nhan Diệp Doanh, sao muội lại ăn bận như vậy?” – Nhan Diệp Minh đứng ngay cửa vào viện nhu mày nhìn Diệp Doanh đang ngồi trên bàn trà trong viện của mình.

“Muội bận vậy có chỗ nào không được?” – Nhan Diệp Doanh nhìn mình từ trên xuống dưới một lượt rồi nói.

Advertisement / Quảng cáo

“Có ai ngại vui về có rất nhiều khách quý đến lại ăn bận đơn giản như muội đâu! Muội ra nhìn Diệp Dung kia xinh đẹp như đóa hoa hồng trong vườn Thượng Uyển vậy!” – Nhan Diệp Minh cầu nhàu nói, giọng nói lộ vẻ khó chịu.

“Vậy muội là bông cúc đại vậy!” – Nhan Diệp Doanh nói.

“Muội thiệt làm ta tức chết mà!” – Nhan Diệp Minh ngồi xuống ghế nói.

“Sao huynh vào đây! Chẳng phải nên ở bên ngoài để tiếp khách?” – Nhan Diệp Doanh nhu mày thắc mắc.

“Ta vào đây gọi muội ra, không khéo người ta nghĩ tiểu thư trong nhà này là Nhan Diệp Dung mất!” – Diệp Minh có chút khó chịu

“Được rồi đừng giận ta đi ra với huynh nhé! Đừng giận như vậy, ai tưởng như vậy cũng được, muội không để ý huynh lại để ý làm gì?” – Nhan Diệp Doanh cười tươi nói, rồi đứng lên xoay người mấy cái để dần gân cốt rồi đi ra cửa. – “Sao huynh còn không đi ra?” – Nhìn thấy Nhan Diệp Minh vẫn còn ngồi ở đó thì khó hiểu hỏi.

“Muội định bận như vậy đi ra sao?” – Diệp Minh nhìn Diệp Doanh một thân lục y xanh nhạt nhìn quả thật kiều diễm thánh thoát nhưng nếu chung đám đông thì thật sự quá không nổi bật!

“Huynh không đi ta đi trước vậy!” – Diệp Doanh cười lắc đầu nói thông dong chân bước ra bên ngoài viện.

....

“Phụ thân! Tiểu nữ xin phép đến có chút chậm trễ!” – Nhan Diệp Doanh cười nghiêng mình chào. Mọi ánh mắt của mọi người tại bữa tiệc đều dồn về nơi phát ra tiếng nói.

“Không sao! Cũng may Diệp Dung này giờ đã thay con tiếp đãi các vị phu nhân, tiểu thư! Con nên chú ý một chút!” – Nhan tướng quân cười cười nói, nhưng giọng của ông cũng lộ rõ bản thân thật sự có chút không hài lòng về biểu hiện của nàng.

“Muội muội thật tốt!” – Nhan Diệp Doanh cười cười rồi xoay người chào các vị khách quý. Mọi người bắt đầu bàn tán xi xào, thì ra đây mới là Nhan đại tiểu thư con dòng chính, người được Hoàng thượng hết lời khen ngợi nhưng sao lại nhìn rất đời bình thường. Không quá nổi bật như nàng tiểu thư Nhan Diệp Dung kia.

“Thái Tử đến!” – Nghe tiếng truy hô mọi người đều đồng loạt đứng lên hướng ra cửa.

“Chúc mừng Nhan tướng quân! Chúc ông trường thọ!” – Lãnh Kỳ Song chấp tay nói.

“Đa tạ Thái tử đã nể mặt hạ quan mà đến tộ xá!” – Nhan Tướng quân vui vẻ nói, ông cười đến miệng rộng ngoác cả mang tai.

Advertisement / Quảng cáo

“Mời Thái tử ngồi ă!” – Nhan tướng quân mời Kỳ Song ngồi chiếc ghế cạnh bên ngang hàng với ông, mọi người bắt đầu xi xào bàn tán, tướng quân thật có mặt mũi thái tử đích thân đến chúc mừng ông.

“Lâu quá không gặp Nhan tiểu thư!” – Thái tử Kỳ Song cười tươi mẽ hoặc nói với Diệp Doanh.

“Tham kiến Thái tử diện hạ!” – Diệp Dung nhanh chóng cười nói. Mọi người đều chú ý vào hành động của nàng, trong lòng cũng mặc định vị Nhan tiểu thư mà thái tử nhắc đến cũng chính là Diệp Dung. Diệp Doanh đứng bên cạnh cười nhạt, không cần phải hấp tấp đến mức như vậy chứ Diệp Dung, bộ người sợ người khác không biết đến mình hay sao!

“À!” – Kỳ Song có chút ngoại ý muốn. Y đang hướng nói Diệp Doanh thanh tú đang đứng kia nhưng không nghĩ nàng Nhan nhị tiểu thư Diệp Dung lại hành động sơ suất như vậy.

“Tham kiến thái tử diện hạ!” – Nhan Diệp Doanh cúi người nói.

“Nhan tiểu thư không cần đa lễ! Giữa chúng ta không cần quá đa lễ như vậy!” – Kỳ Song nhanh chóng nói. Nhan đại tướng quân bên cạnh có phần hài lòng về sự ưu ái cũng như ын ý trong câu nói của thái tử. Diệp Doanh chỉ cười nhạt rồi đứng thẳng người, quay sang nhìn gương mặt Diệp Dung thì quả thực đã ứng hồng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17

“Thất diện hạ đến!” – Gia nhân bên ngoài hô lớn. Mọi người lại lục đục đứng lên hành lễ.

“Chúc mừng Nhan đại nhân đại thọ cát tường!” – Lãnh Kỳ Lạc nhàng nhạt lãnh đạm nói, tay đưa phần đại lễ không nhỏ.

“Thật quá vinh hạnh cho Nhan mô ta, Thất điện hạ bận trăm công ngàn chuyện, đồ giờ không thích những nơi ồn ào như vậy mà cũng đến đây thật quá vinh hạnh cho lão phu!” – Nhan đại nhân cười nói. Quả thật sự xuất hiện của Thất điện hạ Lãnh Kỳ Song tại đây khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên, một người đồ giờ vô cùng thần bí, không thích những nơi quá ồn ào cũng như tụ tập đông người.

Lãnh Kỳ Lạc chỉ mỉm cười nhàn nhạt như có như không, gật đầu với Lãnh Kỳ Song rồi cũng ngồi xuống một cái ghế trống, không màng thế sự cũng không quan tâm đến những người xung quanh mình đang nói cái gì, y vẫn nhàn nhạt nâng tách trà uống như thể xung quanh không hề có tí âm thanh tạm nhiễu nào.

“Thật đệ thật có lòng, sinh nhật Nhan tướng quân lại hữu giá thần vinh đến đây tham dự!” – Lãnh Kỳ Song đặt chung rượu trong tay xuống cười cười nói.

Advertisement / Quảng cáo

“Cũng nhân lúc rảnh rỗi!” – Lãnh Kỳ Lạc cũng gần gật đáp lại.

...

“Nhan đại tiểu thư!” – Lãnh Kỳ Song lên tiếng gọi khi thấy bóng dáng của Nhan Diệp Doanh phía sau vườn!

“Thái tử! Sao người lại ở đây?” – Diệp Doanh có chút giật mình thoáng qua nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Ta có chút thấp thoáng say nên đi ra bên ngoài cho tỉnh rượu!” – Lãnh Kỳ Song cười cười nói. Ánh mắt nhu tình ẩn ý nhìn Diệp Doanh.

“Vây không phiền nhĩ húng của thái tử! Tiểu nữ xin đi trước!” – Nhìn thấy ánh mắt đó sự chán ghét trong lòng Diệp Doanh dâng lên cao nên vô cùng khó chịu, muốn xin cáo từ đi ngay.

“Xin tiểu thư dừng bước!” – Lãnh Kỳ Song đưa tay nắm cánh tay Diệp Doanh ngăn lại. Diệp Doanh đưa mắt theo hướng tay lạnh lùng nói.

“Xin thái tử nên tự trọng!” – Nghe tiếng Diệp Doanh nói, Thái tử Lạc Kỳ Song nhanh chóng buông tay mình ra, cười cười nói.

“Ta xin thứ lỗi với tiểu thư! Nhưng quả thật ta đã miễn mộ tiểu thư từ lâu nhưng mãi không có cơ hội nói ra những điều này khiến ta thật sự muốn nói với nàng!” – Thái tử nhanh chóng nói.

“Thái tử phi còn chưa vào cửa người đã như vậy thật không nên!” – Nhan Diệp Doanh cười lạnh nói.

“Nàng không hiểu lòng ta hay sao! Vị trí thái tử phi là của nàng nhưng cuối cùng... Vị trí đó là của nàng, vĩnh viễn là của nàng!” – Thái Tử khó khăn nói.

“Hoàng huynh!” – Lãnh Kỳ Lạc tiến lên, âm thanh trầm lạnh vang lên, trong đêm tĩnh mịch khí lạnh toát ra còn cảm nhận rõ ràng hơn rất nhiều.

“Sao đệ lại ra đây?” – Có chút ngoại ý muốn Kỳ Song nói mà giọng có chút không vui.

Advertisement / Quảng cáo

“Bên trong quá ồn ào đệ ra bên ngoài một chút thấy có người bên này nên đến gần thôi!” – Lãnh Kỳ Lạc nói, đưa đôi mắt âm trầm lướt qua Diệp Doanh, cô như bị người ta nhìn thấu tâm can nên khẽ rung mình.

“Vây tiểu nữ không làm phiền nhĩ húng của hai vị hoàng tử! Tiểu nữ xin cáo từ!” – Nói đoạn Diệp Doanh nhanh chóng thoát đi. Bản thân cô hôm nay tiếp khách cũng có uống đôi chút nên người thật sự cũng ngà ngà hơi men không muốn dây dưa quá nhiều!

“Đã đi ra ngoài khá lâu cũng nên quay trở lại rồi!” – Thấy vậy Kỳ Song cũng hừ lạnh rồi phất tay áo xoay người rời đi.

Kỳ Lạc lại cười cười đứng đó ngược mặt nhìn ánh trăng đang treo trên đỉnh đầu trầm mặc. Nhìn xa xa dáng người cao cao vạm y phục màu xanh nhạt tóc buộc sau lưng hững hờ dưới ánh trăng trong đêm tối thật sự như một kiệt tác.

....

“Á!” – Nhan Diệp Doanh có chút hơi men nên người trở nên đồ đẫn có chút mệt mỏi, đang chuẩn bị lên giường ngủ thì bất ngờ có một người nhảy vào trong phòng khiến nàng giật mình hét lên.

“Suyt!” – Thanh bạch y nhũ này làm tur thể im lặng rồi nhẹ nhàng vịn eo nàng cả 2 người nhanh chóng bay lên trên mái nhà!

“Chuyện gì vậy Thất điện hạ?” – Nhan Diệp Doanh nhũ mày nói.

“Chờ đợi!” – Sau khi cả hai ngồi cố định trên mái nhà, y khẽ lấy 1 miếng ngói ra để 1 lỗ trống nhìn vào trong phòng.

Một thoáng sau có một người cũng nhảy vào viện nàng bỏ thứ gì đó vào trong trầm hương sau đó nhanh chóng chạy đi.

“Bỏ độc sao?” – Nhan Diệp Doanh thấp giọng nói. Nhưng đáp lại lại nàng là sự im lặng của Lãnh Kỳ Lạc

Không lâu sau đó một người đưa Nhan Diệp Dung vào, nàng ta hai má đỏ ửng chắc cũng uống không ít rượu, hạ thấp đèn xuống rồi đặt xuống giường. Diệp Doanh ngạc nhiên nhìn Kỳ Lạc như muốn hỏi chuyện gì vậy nhưng nhìn thái độ của y như không muốn nàng hỏi và cũng không muốn trả lời thì lại thôi.

Rồi thấy một bóng người bước vào đóng nhẹ cửa lại!

Advertisement / Quảng cáo

“Mỹ nhân! Để nàng đợi lâu rồi!” - Nói đoạn 2 người bắt đầu quấn vào nhau như rắn, rạo rức cảnh xuân trước mặt. Diệp Doanh tuy đã trải qua một kiếp cái gì mà chẳng thấy qua rồi nên cũng không có chút gì gọi là e thẹn như những tiểu thư khuê phòng khác điểm tình nhìn Lãnh Kỳ Lạc. Lòng nàng trở nên trống rỗng, nàng dần hiểu ra chuyện gì, mọi chuyện như sáng tỏ Lãnh Kỳ Song để tiện cho người bỏ thuốc vào trong trầm hương rồi một mình vào phòng muốn quý đi thanh danh của nàng. May sao nàng có thể trốn thoát được kiếp này.

“Chuyện này là thế nào?” – Nhìn thái độ của Diệp Doanh, Lãnh Kỳ Lạc có chút ngoại ý không nghĩ một tiểu thư như nàng lại có thể không chút e thẹn khi nhìn những cảnh như vậy. Âm thanh hồ nhồn bên dưới truyền lên không nhỏ khiến tình cảnh hai người trên mái nhà cũng rõ nên vô cùng mất tự nhiên.

“Đến lượt tiểu thư trở tài rồi!” – Lãnh Kỳ Lạc khẽ mấp máy môi nói.

“Tiểu nữ nên làm gì? Thành toàn cho họ như thế nào?” – Nhan Diệp Doanh trầm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Được cưới thì cưới

“Nhan tướng quân!” – Tâm phúc của Thái tử bên ngoài tiểu viện cúi đầu chào Nhan tướng quân, khi ông đằng đằng sát khí đi đến.

“Tránh ra chỗ khác!” – Nhan tướng quân trong lòng vô cùng tức giận. Chuyện ông bàn với Thái tử chỉ là hai người có tình y với nhau cầu xin được thành thân thôi nhưng không nghĩ đến Thái tử lại làm càng đến mức khiến ông mất mặt xấu hổ như vậy, càng ngày ông càng giận, giận đến tìm tái mặt mày.

“Sao nhà người lại đứng đây!” – Nhan Diệp Minh nhũ mày nhìn tâm phúc của Thế tử trong lòng đánh hỏi trống lo lắng.

“Dạ...” – Tùy tùng của thế tử âm ỉ không biết giải thích như thế nào.

Mọi người nhanh chóng dời bước vừa đi vừa chạy vào bên trong, do tiệc cũng đã tàn nên khách khứa cũng đã về hết chỉ còn lại những người trong Nhan gia đến, đến gần cửa phòng nghe âm thanh hào nhón từ bên trong truyền ra bên ngoài mà dò mặt.

Advertisement / Quảng cáo

“Chuyện này là sao?” – Nhan phu nhân ôm ngực như muốn gục xuống, Nhan Diệp Minh nhanh chóng tiến đến đỡ lấy bà cũng không tin vào những gì trước mặt đang nghe thấy.

“Hừ thật không uống công tài nữ bật nhất Nhan đại tiểu thư!” – Lý di nương, mẹ của Diệp Dung cười cười lớn tiếng nói, sắc mặt Nhan phu nhân cùng Diệp Minh càng khó coi hơn.

“Thật quá quái làm nhọc Nhan gia như vậy! Trời ơi! Đi vào trong lời những kẻ bên trong ra đây!” – Nhan tướng quân hét lên. Hai người bên trong chuyện cũng đã thành thuốc cũng chỉ là một lượng ít nên cũng đã tan đi rất nhiều, do đã tiếp xúc thân mật cho nên cũng đã giải được phần nào nhục vọng do thuốc tạo nên.

“Mọi người tập trung lại đây như vậy để làm gì?” – Nhan Diệp Doanh lẳng thừng không biết từ đâu đi đến nhẹ giọng hỏi khiến mọi người nhanh chóng tập trung sự chú ý lại nhìn nàng.

“Diệp Doanh sao con ở đây... Vậy bên trong kia là ai?” – Nhan đại tướng quân quay lại nhìn thấy Diệp Doanh đang ung dung đứng bên cạnh có chút ngạc nhiên ngưng giọng nói.

“Tiểu nữ có chút say nên đi ra bên ngoài đi dạo một vòng... Quay về thì thấy mọi người thế này!” – Nhìn thái độ ngạc nhiên của Nhan tướng quân trong lòng Diệp Doanh khẽ lạnh, nàng thấp giọng nói như vô tội.

“Ôi thật quá may mắn!” – Nhan phu nhân nhìn thấy Diệp Doanh như hồi sinh lại, bà thờ phào nhẹ nhõm. Nhan Diệp Minh mặt hầm hực mở toang cửa phòng... Đập vào mắt mọi người là cảnh xuân sắc không thời của Lạc Kỳ Song cùng Diệp Dung.

“Á” – Nhan Diệp Dung hét toáng lên rồi dùng chân che đi cơ thể lỏa lồ của mình, cố giấu núp sau lưng thế tử diện hạ.

“Thế tử chuyện này là như thế nào?” – Nhan tướng quân gặng giọng nói.

“Sao hai người lại trong tắm viện của ta?” – Nhan Diệp Doanh làm bộ mặt khó hiểu lên tiếng. Nghe tiếng hỏi theo thói quen nhìn về nơi phát ra tiếng Lãnh Kỳ Song như không tin vào mắt mình Nhan Diệp Doanh thanh thanh cao cao đứng đó dùng ánh mắt ghê toan nhìn y vậy người thiếu nữ đang rung sợ nép ngay sau lưng y là ai, Kỳ Song quay quác lại nhìn, thấy gương mặt e lệ thanh tú ứng hồng của Diệp Dung mà trong lòng y vang lên một tiếng chói tai.

“Sao lại là nàng!” – Lãnh Kỳ Song ngạc nhiên hét lên đứng phất dậy.

“Thái tử!” – Diệp Dung dùng ánh mắt e thẹn gương mặt hồng đỏ nhìn Lãnh Kỳ Song.

“Hai người làm cái trò gì vậy còn ra cái thế thống gì nữa!” – Nhan Diệp Minh lên tiếng, biết không phải tiểu muội của mình thì y không còn quan trọng vì sao hai người họ ở đây.

Advertisement / Quảng cáo

“Ta chỉ là quá chén nhất thời không tỉnh táo!” – Lãnh Kỳ Song khoác lại áo ngoài, thân cận bên cạnh nhanh chóng giúp y chỉnh trang lại y phục.

“Thế tử một câu nói quá chén của người không thể trả lại thanh danh cho tiểu nữ được!” – Lý di nương nước mắt ngấn, nước mắt dài nói. Bà thật không ngờ người đang làm cái chuyện động trời bên trong căn phòng này lại chính là con gái của mình!

“Nhan tướng quân ta không nghĩ một đi nương lại có thể nói chuyện như vậy!” – Lãnh Kỳ Song liếc mắt nhìn Lý di nương cảm thấy khó chịu. Gương mặt có chút hung ác nói.

“Lý di nương người nên lui xuống!” – Nhan Diệp Minh nhanh chóng lên tiếng.

“Ta không hiểu vì sao tiểu thư lại ở trong viện của Diệp Doanh?” – Lãnh Kỳ Song nhường mắt nhìn người con gái đang ngồi trên giường im lặng, cảm giác bức bối trong y càng dâng lên cao. Đã tốn công bầy mưu như vậy rồi không hiểu sao cuối cùng lại lọt ra một Nhan Diệp Dung như vậy.

“Thiếp... Cũng không biết tại sao...” – Nhan Diệp Dung e thẹn cúi đầu nói, trí nhớ hoàn toàn mờ mịt nàng ta cũng không biết vì sao mình lại ở nơi này.

“Vô lý thay nếu ta đến đây cũng là muốn gặp Nhan đại tiểu thư chứ nào phải nàng!” – Lãnh Kỳ Song mảy mềng nhàu chặt hơn.

“Chuyện đó không phải chuyện quan trọng bây giờ! Cái quan trọng là nên tìm cách giải quyết tình hình này!” – Lãnh Kỳ Lạc không biết xuất hiện bao giờ cũng không biết này giờ y ở đâu, đột ngột lên tiếng trong đám người đang đứng xung quanh.

“Thất diện hạ người vẫn còn ở đây?” – Nhan Diệp Minh lên tiếng. Đáp lại câu hỏi câu Diệp Minh là cái gật đầu nhẹ của Lãnh Kỳ Lạc.

“Đúng ta nghĩ dù Diệp Dung chỉ là con dòng thứ nhưng ta cũng cần người cho ta một câu trả lời đích đáng!” – Nhan tướng quân này giờ vẫn chưa nuốt được cơn giận này nói.

“Nhan Diệp Doanh tiểu thư!” – Bỗng nhiên Lãnh Kỳ Song lại quay sang nhìn Diệp Doanh gọi khiến nàng có chút bất ngờ.

“Thái tử có gì dạy bảo!” – Đồng vai trò như người đang đứng bên cạnh coi diễn nên khi được gọi tên có chút giật mình thoáng qua.

“Thái tử! Thân đệ nghĩ rằng chuyện cũng đã đành dù chỉ là chút hiểu lầm! Đã vậy chỉ bằng đợi ngày Thái tử phi vào cửa thì Nhan tiểu thư đây cũng Đồng cung theo!” – Lãnh Kỳ lạc nhanh chóng lên tiếng cắt ngang câu nói chưa kịp nói ra khỏi cửa miệng của Lãnh Kỳ Song.

Advertisement / Quảng cáo

Thấy Thất diện hạ lên tiếng nên mọi người không ai dám nói thêm lời nào nữa, sự sắp xếp này cũng cảm thấy hài lòng cho người nhà họ Nhan. Nói đi cũng phải nói lại trên người vị thất diện hạ này tuy không phải con trưởng của Hoàng hậu cũng không phải người con của ái phi hoàng thượng thương nhất nhưng lại là vị Hoàng tử được Hoàng thượng cảm thấy hài lòng. Tính cách trầm ổn có phần hơi cổ quái nhưng lại không thích giao du cũng như quan tâm đến mọi chuyện. Nhưng khi thất diện hạ nói chuyện vẫn tỏa ra một cái gì đó rất cường bạo rất uy hiếp người khác.

“Dù sao cũng chỉ là con gái một đi nương làm nô tỳ thông phòng cho ta cũng được!” – Lãnh Kỳ Song trầm ngâm rồi vội nói.

“Thái tử!” – Nhan Diệp Dung nghe vậy ngược mắt nhìn Lãnh Kỳ Song, nàng không nghĩ thái tử lại đối xử với mình như vậy.

Lãnh Kỳ Song không đáp lại, phẩy áo đi ra bên ngoài, đi ngang qua Nhan Diệp Doanh nhìn thấy nụ cười như có như không trên mặt cô khiến lòng y có chút bức bối. Y không biết vì sao y có cảm giác Diệp Doanh và Kỳ Lạc như đang tung hứng qua lại chuyện này, y càng không hiểu tại sao Nhan Diệp Doanh lại bị đổi thành Nhan Diệp Dung rõ ràng mặt thám quay về nói Nhan Diệp Doanh đã quay trở lại thư phòng rồi.

Chuyện lùm xùm sau đó mọi người nhanh chóng tàn đi, cung tiễn Thái tử và Thất diện hạ rời đi. Người Nhan gia người vui người buồn, buồn là Nhan tướng quân, mặt mũi ông không biết để đâu cho hết chuyện này ban bố lệnh không ai được nói ra ngoài nếu không chém đầu nên chuyện cũng coi như không quá ồn ào. Về phần mẹ con Lý di nương tuy con gái thất thân trước khi vào cửa nhưng cũng là chuyện vui với thân phận của mình con gái bà được vào Đồng cung hầu hạ thái tử nếu sau này thái tử lên ngôi được yêu thích có thể thành phi thành Tần, không mơ đến Hoàng hậu nhiều đó thôi cũng đủ để bà nở mày nở mặt không cần phải kiêng dè Nhan phu nhân nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

“Nàng hài lòng với chuyện này chứ!” – Thất diện hạ Lãnh Kỳ Lạc đứng bên cửa sổ mắt nhìn ánh trăng đã treo tuốt trên cao nói.

“Nước đầy thuyền chúng ta chỉ tạo thêm tí gò thoi mà!” – Nhan Diệp Doanh đứng tựa bàn nhìn chiếc giường của mình, cả hai cùng xoay lưng không ai nhìn ai nhưng có thể cảm nhận được thái độ của mỗi người.

“Ừ!” – Thất điện hạ Lãnh Kỳ Lạc hừ nhẹ rồi vẫn tiếp tục khoanh thai đứng đó nhìn trời đất trầm ngâm như thể đang tính toán điều gì đó.

“Tại sao người biết được những chuyện này!” – Nhan Diệp Doanh bất chợt dứt ánh mắt ra khỏi chiếc giường nói.

Advertisement / Quảng cáo

“Tĩnh cờ nghe thấy được! Nàng lại nợ ta một ân tình!” – Nói đoạn Thất điện hạ nhảy lên tường viện đứng trên đó giãy lát – “Chiếc giường đó thật nên đổi đi!” – Nói đoạn rồi phất tay áo cái đã bỏ đi.

“Lại nợ ân tình!” – Nhan Diệp Doanh chép miệng nói một mình nhìn theo bóng dáng người đã không còn thấy nữa, rồi lại quay lại chiếc giường của mình. Quả thật nàng cần đổi chiếc giường khác, nàng không thể tưởng tượng được cảnh hai người nàng thù nhất trong đời ân ái trên chiếc giường của nàng, kểu nàng phải ngủ trên nó mỗi ngày quả thật nàng không cách nào chọn mất được.

“Người đâu! Có ai bên ngoài không? Người đâu?” – Diệp Doanh la thật to kêu mọi người.

“Tiểu thư người có gì sai bảo?” – Tĩnh nhi ngáy ngủ chạy vào.

“Cho người đổi chiếc giường khác cho ta!” – Nhan Diệp Doanh mắt vẫn không rời khỏi chiếc giường nói. Tĩnh nhi không tin vào tai mình trở mắt ra nhìn nàng. Diệp Doanh vẫn nhàn nhạt khoác áo choàng ngồi trên ghế tựa như đợi mọi người thay giường khác thì nàng mới có thể an giấc. Thấy vậy Tĩnh nhi vội vàng chạy ra bên ngoài cho người vào thu dọn mọi thứ.

.....

“Nhan đại tiểu thư thật thoải mái!” – Lãnh Kỳ Song bất ngờ lên tiếng khiến Diệp Doanh đang ngồi suy ngẫm về chuỗi cửa hàng kinh doanh lương thực của Diệp gia giật mình.

“Tham kiến thái tử điện hạ!” – Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh mà hành lễ.

“Nàng đang suy nghĩ gì có vẻ đắm chiêu quá! Nếu có thể ta sẽ chia sẻ với nàng!” – Kỳ Song cười cười tiến lại gần ngồi xuống ghế bên cạnh nói.

Advertisement / Quảng cáo

“Tiểu nữ nghĩ hình như Thái tử điện hạ có chút nhầm lẫn phải không? Đây là viện của Diệp Doanh không phải viện của Diệp Dung muội muội!” – Nhan Diệp Doanh có chút không vui nói, giọng nói dù đã cố gắng ôn nhu nhưng vẫn có chút không thoải mái.

“Diệp Doanh, nàng đừng như không hiểu lòng ta như vậy!” – Thái tử Kỳ Song khổ sở nói. Ánh mắt đầy sự đau khổ nhìn Diệp Doanh.

“Thái tử thứ tội Diệp Doanh ngu muội! Mời Thái tử đi vào viện của Lý di nương, Diệp Dung thấy người đến sẽ vui lắm!” – Diệp Doanh đứng lên gương mặt tối sầm lại nói.

“Nàng phải hiểu người ta muốn chỉ có nàng, ta không biết vì sao lại là Diệp Dung! Nàng phải hiểu cho ta!” – Thái tử Kỳ Song thống thiết nói chặn đứng đường đi ra ngoài của Diệp Doanh.

“Thái tử xin người tự trọng!” – Diệp Doanh nhủ mấy khó chịu nhìn y.

“Tự trọng vì muốn được nàng ta đã làm ra những chuyện như vậy để cho phụ vương vô cùng tức giận, nàng bảo ta phải tự trọng!” – Thái tử Lãnh Kỳ Song cười khổ nói. Chuyện xảy ra tại Nhan phủ đến tai hoàng đế người vô cùng tức giận, sự không hài lòng của người về thái tử càng tăng cao hơn, Lãnh Kỳ Song vì chuyện đó bị cắt 3 tháng lương bổng cả người đầy phần nợ.

“Thái tử người đến đây tìm thiếp sao? Nhưng thiếp không ở nơi này, thiếp ở viện bên kia cơ!” – Nhan Diệp Dung vừa nghe thái tử điện hạ đến phủ đã vô cùng vui vẻ trong lòng náo nức ăn diện đẹp nhất để gặp chàng. Nhưng đợi mãi không thấy người ghé qua liền đi hỏi biết được người đi về phía viện Nhan đại tiểu thư, trong lòng nàng đã không vui vẻ đi đến đây, thấy tử xa một mảng này thì sao nàng chịu cho nổi. Nàng không nghĩ một người tỷ tỷ lúc nào cũng tỏ vẻ thanh cao không màng đến Thái tử vậy mà sau lưng nàng lại đầy dứa không dứt dụ dỗ Thái tử như vậy.

“Thiếp ở viện đợi Ngài mãi mà không thấy không ngờ người đi lạc qua đây hàn thuyên với tỷ tỷ!” – Diệp Dung cúi đầu e thẹn nói, cái miệng nhỏ chúm chiểm của nàng cười e thẹn nhìn vô cùng xinh đẹp. Quả thật Diệp Dung sở hữu được nét đẹp của Lý di nương nên thật sự rất động lòng người, cũng vì nét đẹp này mà ngày trước Nhan tướng quân đã phụ nương của Diệp Doanh.

“Tiểu nữ xin phép!” – Thấy Diệp Dung lên tiếng cả hai người đều giật mình, Diệp Doanh nhanh chóng lấy lại trạng thái cúi người hành lễ xoay đi.

Advertisement / Quảng cáo

“Tỷ tỷ khoan đã! Nhân tiện có thái tử ở đây! Muội cũng muốn xin tỷ tỷ dù biết hai người có chút thân quen nhưng dù sao cũng sắp trở thành người một nhà gặp nhau như vậy thật quá không được tốt!” – Diệp Dung cười cười nói mặt tỏ ý đáng thương như đang muốn giữ y tử thay cho tỷ tỷ.

“Muội yên tâm! Chỉ cần Thái tử điện hạ đây đừng tìm đến ta là được!” – Nhan Diệp Doanh nghe muội muội mình nói thế thì nường này buồn cười đáp. Nhớ kiếp trước người cướp phu quân của tỷ tỷ mình lại đi nói những lời này nghe thật sự không được thích hợp lắm. Nói đoạn Diệp Doanh bước vào trong phòng đóng cửa lại.

“Tỷ!... Người coi thiếp có ý tốt muốn nhắc nhở tỷ ấy mà tỷ ấy lại...” – Diệp Dung nũng nịu nói. Lãnh Kỳ Song này giờ chỉ im lặng quan sát lúc trước y có phản thích Diệp Dung hơn Diệp Doanh vì nàng rất xinh đẹp nét đẹp làm xao xuyến y nhưng nay lại nhìn thấy là một cô gái nông cạn cộng với việc không biết vì sao nàng ấy lại thay thế Diệp Doanh nên cũng có chút không vừa ý.

.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Thái tử chỉ nói với nàng ta vài câu rồi bảo có việc nên nhanh chóng rời đi, trong lòng Diệp Dung thật sự vô cùng bức tức.

“Thiệt là cái thứ hồ ly tinh giả nhân giả nghĩa!” – Diệp Dung tức tối ngồi trên giường xô hết đồ đạc xuống đất.

“Con gái chuyện gì làm con tức giận vậy!” – Lý di nương ra đầu cho người hầu thân cận đi ra bên ngoài để lại trong phòng hai mẹ con bà.

“Con tiền tỷ Diệp Doanh cao cao tại thượng có ý câu dẫn thái tử ca ca làm cho chàng vô tình lạnh nhạt với con!” – Diệp Dung dần từng lời tức giận mặt đỏ mặt xanh.

Advertisement / Quảng cáo

“Suýt chúng ta chưa đến lúc có thể phản kháng được! Con nên chú ý, đến khi con vào cửa Đông cung được sự sủng ái của Thái tử thì lúc đó sẽ không ai có thể ăn hiếp con được!” – Lý di nương vuốt mái tóc dài của con gái nhìn nhin nói.

“Con thật sự muốn cầu rách mặt con hồ ly đó, giả nhân giả nghĩa rồi sau lưng chiêu dụ nam nhân!”

“Tiểu nữ ngu oan! Rồi sẽ có ngày con hồ ly đó phải quy dưới chân con mà van nài con tin mẹ và bây giờ phải nhẫn nhịn!” – Lý di nương cười cười nhìn gương mặt xinh đẹp của Diệp Dung trong gương.

Nếu xét ra Diệp Dung rất xinh đẹp càng lớn càng xinh đẹp, nếu nàng ta tự xưng là mỹ nhân đứng thứ 2 tại kinh thành chỉ sợ không ai dám xưng đứng thứ nhất, còn Diệp Doanh thì gương mặt chỉ đạt ở mức thanh tú nhưng lại có cốt cách phong thái rất ung dung khiến người bên cạnh luôn cảm thấy nhỏ bé và yếu thế. Nếu đặt trên bàn cân thì có thể Diệp Doanh hoàn toàn không bằng Diệp Dung nhưng tư chất lại vượt trội hơn hẳn nàng.

Vì Diệp Dung được hứa gả cho thái tử nên thiếp đồ cầu thân của Diệp Doanh cũng vì vậy mà bay đến như tôm tươi chỉ vì nếu Diệp Dung được gả đi dù chỉ là đi nương hay thông phòng thì sau này cũng có thể thành tần hay quý nhân, đương nhiên Nhan gia trở thành thân thích nên nếu cưới được Nhan Diệp Doanh cũng đồng nghĩa trở thành thân thích. Nên cứ như vậy thiếp cầu thân cứ thế bay đến nườm nượp.

“Phụ thân gọi tiểu nữ!” – Nhan Diệp Doanh nhẹ nhàng bước vào cúi đầu chào.

“Doanh nhi, con cũng đã quá tuổi cập kê đã lâu hôn sự vẫn chưa định thì thật sự không tốt! Những ngày nay do mẹ con sức khỏe không tốt nên Lý di nương đã vì con mà chọn lựa ra một vài gia đình quyền quý!” – Nhan tướng quân thấp giọng nói tay cầm tay Lý di nương hài lòng.

“Đa tạ di nương đã chiếu cố nhưng tiểu nữ nghĩ chuyện hôn sự của tiểu nữ chưa hẳn đến lượt di nương phải quản như vậy! Dù mẫu thân không được khỏe nhưng vẫn là Nhan phu nhân, trong Nhan phủ này tiểu nữ thật không nghĩ là đến lượt Lý di nương lên làm chủ!” – Nhan Diệp Doanh nghe nói trong lòng chua chát không kiềm chế được lên tiếng.

“Ta cũng chỉ có ý tốt!” – Lý di nương rung người vì tức giận nhưng phải kiềm nén, nước mắt bà ứa ra tỏ vẻ như vô cùng uất ức. Nhìn di nương khóc uất nghẹn như vậy lòng Nhan lão gia quả thật không kiềm được trừng mắt với Diệp Doanh.

“Doanh nhi, con quả thật bị mẫu thân con chiều hư rồi, di nương chỉ có lòng tốt! Sao con lại nói như vậy! Di nương không làm chủ được cho con thì được ta làm chủ! Ta nói gả là gả!” – Nhan tướng quân tức giận thay mỹ nhân trong lòng, lạnh lùng đáp.

Advertisement / Quảng cáo

“Phụ thân con...!”

“Không nói nhiều nữa. Ta sẽ chọn một gia đình cho con nhanh chóng gả đi!” – Nói đoạn ông diu Di nương đứng lên rồi đi. Lý di nương rung rẩy khóc nhưng khỏe miệng lại nặn ra một nụ cười vô cùng đắc ý. Bước thứ nhất đầy Diệp Doanh rồi đi thì Nhan phu nhân cũng chỉ là con cọp giấy mà thôi. Còn Diệp Doanh muốn cản bước con gái của bà hẳn còn non kém lắm.

Nhan Diệp Doanh ngồi xuống bàn nhìn thiếp cầu thân trên bàn trầm ngâm Trần gia của trấn bên cạnh! Nàng không tin Lý di nương lại tốt bụng tìm một gia đình đáng hoàn cho nàng.

“Ám vệ! Ta biết người đang đau đó xuất hiện cho ta!” – Nhan Diệp Doanh suy nghĩ một chút rồi nhanh chóng lên tiếng, nàng nhớ Kỳ Lạc nói có để lại bên cạnh nàng một thân tín bảo vệ.

“Tiểu thư có điều gì sai bảo” – Sau tiếng gọi không lâu một thân hắc y phi tử trên mái nhà vào phòng như một con gió kín căn hồi.

“Người tên là gì?” – Nhan Diệp Doanh có chút ngạc nhiên về độ nhanh nhẹn của y.

“Nô tãi là ám vệ của Lạc vương gia! Được gọi là lão tử không có tên họ!” – Lão tử khẳng khái trả lời, những ám vệ như y từ nhỏ đã được chăm nom nuôi dưỡng thành một sát thủ chuyên nghiệp thì làm sao có tên gọi được chứ! May mắn có chủ nhân như Lãnh Kỳ Lạc thất diện hạ nên mới có những tương lại tươi sáng chứ không nếu có chết cũng không ai hay biết.

“lão tử cũng được! người giúp ta đi điều tra về Trần gia của trấn bên cạnh rồi nhanh chóng về bẩm báo!” – Nhan Diệp Doanh gật gù đưa tấm thiếp trên tay cho Lão tử. Y đưa tay nhận đọc những thứ miêu tả về hoàn cảnh cũng như bát tự của Trần công tử nhà Trần gia rồi gật đầu tuân lệnh!

“Ai?” – Bất giác Lão Tử quay phắt người phòng bị, giọng trở nên danh thép.

“Ta! Lão Tam!” – Nói đoạn một thân hắc y bảo nhảy vào phòng của Nhan Diệp Doanh quý hành lễ với nàng rồi. Diệp Doanh có chút ngoại ý nên chưa lấy lại được bình tĩnh trở mắt nhìn Lão Tam rồi đến lão Tử.

Advertisement / Quảng cáo

“Bẩm Tiểu thư! Phụng mệnh của Thất diện hạ, nô tãi đến đưa cho người cái này!” – Lão Tam đưa một bao thư đặt trên bàn. Nhan Diệp Dung nhú mày rồi nhanh chóng lấy thư qua xem một lượt.

Nội dung thư khiến nàng vô cùng ngạc nhiên, trong đó chỉ vụn vụn nói về Trần gia, là quan tam phẩm trong triều đình gia đình không quá khá giả, nhà có 3 người con một người con trai duy nhất là Trần Minh Lăng không tài cán gì, thì mấy năm rồi nhưng vẫn chưa có công danh, ngoài việc không ăn chơi trát tán nhưng lại có tính trăng hoa.

“Lão Tử không cần đi nữa! Hai người lui xuống đi!” – Nhan Diệp Doanh lên tiếng, mắt vẫn dán vào thiếp trên bàn. Hai người cúi chào rồi nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Chuyện gì xảy ra trong kinh thành này như không qua khỏi ánh mắt theo dõi của Thất diện hạ, Diệp Doanh có chút vui trong lòng nhưng cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi, nàng sợ người ấy, sợ mình không trở tay được cũng không đối phó được. Nhớ kiếp trước cũng không nhận thấy Thất diện hạ lại đáng sợ như vậy.

“Muốn gả ta cho một tên vô lại vô năng như vậy thật giỏi! Vậy mà ta còn nhà ý đẩy thuyền cho con gái bà ta!” – Nhan Diệp Doanh ngồi nhìn tấm thiếp đồ trên bàn cười lạnh.

Nhớ đến kiếp trước Lãnh Kỳ Lạc thất diện hạ như một người thần bí thoát ly khỏi chính sự, trước khi Diệp Doanh có hôn ước với Thái tử Lãnh Kỳ Song có gặp mặt qua y vài lần nhưng chung quy đều là phong thái trầm mặc không bàn đến mọi sự chung quanh. Những lần nàng gặp y cũng chính là những lần bắt buộc các đại thần hoàng thân quốc thích đều phải có mặt đóng đủ, ấn tượng trong lòng Diệp Doanh chính là một người lạnh lùng và bí ẩn. Đến cả việc y biết thời tiêu sảo hầu như nàng cũng không biết và mặc nhiên cũng chưa từng nghe qua. Đến khi Diệp Doanh bước vào Đông cung trở thành Thái tử phi rồi Hoàng hậu thì cũng không còn gặp nhiều nữa. Chỉ nghe nói thất diện hạ Lãnh Kỳ Lạc là một trong những huyền đệ thần thiết do y không màng đến chính sự nên dù có tranh chấp sọ đề dọa ngời bảo thì Kỳ Song cũng không dụng chạm gì đến Lãnh Kỳ Lạc. Bây giờ nghĩ lại phải chăng Lãnh Kỳ Song thật sự e dè Lãnh Kỳ Lạc thật sự sợ y nên không dám dụng đến y, nhưng nàng cũng không hiểu người như y tại sao có thể lực, có mưu trí như vậy lại can tâm tình nguyện lui về phía sau cho một người khác lên làm chủ.

....

Vì Nhan Diệp Dung sẽ theo vào Đông cung sau Thái tử phi, trong cung gửi đến một ma ma quản giáo đến để dạy lễ nghi cho nàng ta nên trong khoảng thời gian này Diệp Dung có phần mệt mỏi.

Advertisement / Quảng cáo

Thái tử cũng hay tới lui Nhan phủ gặp Nhan tướng quân nhưng mọi người đều không biết họ bàn bạc chuyện gì, thấy Thái tử thường xuyên lui đến Nhan phủ mà không thấy ghé sang gặp Nhan Diệp Doanh nên Diệp Dung cảm thấy vui vẻ trong lòng. Đến Lãnh Kỳ Lạc sau chuyện dò thám Trần gia hôm đó cũng không có bất kỳ tin tức nào, trong lòng Nhan Diệp Doanh có chút chờ mong, dạo gần đi công việc tại dựa lương thực Diệp gia trang cũng đã dần đi vào quỹ đạo nhưng người mà Thất diện hạ Kỳ Lạc giúp nàng chọn lựa coi trọng cửa hiệu cũng như kho hàng rất kỳ tính khiến nàng rất an tâm. Trong kinh thành giới quý tộc thật sự rất tò mò về nhân vật đứng đầu Diệp gia trang, trong 1 thời gian ngắn khối tài sản trở nên vô cùng kết xù khiến nhiều người mơ ước, có người đồn đúng sau lưng Diệp gia trang chính là người trong hoàng thất cho nên mới thuận lợi như vậy.

“Nàng đang suy nghĩ điều gì?” – Thất diện hạ Lãnh Kỳ Lạc ngồi xuống bên cạnh Nhan Diệp Doanh thấp giọng nói.

“Thất diện hạ ngại đến khi nào?” – Nhan Diệp Doanh gạt mình mở to mắt ngạc nhiên.

“Nàng đang suy nghĩ điều gì mà thái hồn đến mức ta đến gần còn không biết!” – Kỳ Lạc nói.

“À không tại Ngài đi như con gió nên ta không nghe thấy được! Ngài đến đây có chuyện gì không?” – Nhan Diệp Doanh cười dịu dàng nói.

“Chuyện của Trần gia nàng giải quyết như thế nào rồi?”

“Tiểu nữ vẫn chưa nghĩ ra cách thấu đáo nhưng hôn nhân đại sự này ta tuyệt đối phản đối!”

“Hôm nay ta đến đây để đòi nàng món nợ ân tình!” – Lãnh Kỳ Lạc cười nhạt chậm rãi nói. Nghe y nói, Diệp Doanh ngạc nhiên mở tròn mắt nhìn y không phản ứng trả lời kịp.

“Và cũng giúp nàng giải quyết vấn đề Trần gia!”

“Được!” – Dù không rõ chuyện gì nhưng Nhan Diệp Doanh lại có lòng tin người này sẽ không hại nàng.

“Nàng không hỏi chuyện gì sao?” – lãnh Kỳ Lạc nhướn mày nhìn Diệp Doanh.

“Miễn không giết người, không trái luân thường đạo lý là được!”

“Được!” – Lãnh Kỳ Lạc đứng lên chấp tay phía sau cười nhếch môi hài lòng quay người rời đi.

Advertisement / Quảng cáo

“Thất diện hạ!” – Kỳ Lạc nghe tiếng gọi xoay người lại nhìn.

“Đôi khi con người ta cũng đứng nên tiết kiệm quá nụ cười!” – Nhan Diệp Doanh mỉm cười nói. Quả thật thời gian nàng biết y cũng có thể coi đã lâu nhưng chưa bao giờ nhìn thấy được nụ cười trọn vẹn của y, cô cũng chỉ là những nụ cười nhếch môi hoặc nhẹ nhàng như chuông chuông drops nước.

Có chút bất ngờ trước câu nói của Nhan Diệp Doanh, Lãnh Kỳ Lạc gật đầu nhẹ rồi xoay người nhảy qua tường viên, vì đứng phía sau nên Diệp Doanh không nhìn thấy được nụ cười của Kỳ Lạc tuy cũng không phải nụ cười tươi nhưng cũng là một nụ cười ôn nhu nhất có lẽ.

“Người gì nói đến là đến đi là đi!” – Nhan Diệp Doanh đứng nhìn theo bóng dáng màu lam nhạt đã biến mất từ lâu lăm bầm nói một mình.

“Tỷ tỷ người đang làm gì vậy?” – Nhan Diệp Dung bất ngờ xuất hiện ngay cửa viện Diệp Doanh, cất giọng nói.

“À không có gì, muội đến gặp ta có chuyện gì không?” – Nhan Diệp Doanh lấy lại thái độ điềm đạm ngồi xuống bàn dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn Diệp Dung yếu đuối trước mặt.

“Tỷ tỷ cũng biết là Dung nhi sắp được gả vào Hoàng gia cho Thái tử!”

“Ta biết!” – Diệp Doanh nhàn nhạt nói.

“Nhưng tỷ tỷ là dòng chính thất chưa gả đi thì muội cũng khó lòng được gả đi... Lệnh vua ban xuống là muội sau khi Thái tử phi vào cửa muội sẽ theo sau đó... Nhưng theo phong tục của chúng ta Chính xuất được gả thứ xuất mới được gả!” – Diệp Dung cúi đầu thấp giọng nói.

“Ý của muội là ta đang cản chân của muội sao?”

“Không ý muội là tỷ chấp nhận hôn sự với Trần gia là được!”

“Hừ nực cười, mẹ con muội thật sự quá có tâm với hôn sự của ta nhỉ?” – Nhan Diệp Doanh cười lạnh, đứng lên đi một vòng ra phía sau Diệp Dung.

“Muội với mẫu thân cũng chỉ muốn tốt cho tỷ tỷ mà thôi! Thật sự Trần gia là một gia đình tốt. Nhà tuy làm quan tam phẩm nhưng lại có của cải quý giá, sở hữu chuỗi cửa hàng lương thực của trấn kế bên! Công tử Trần gia cũng rất khôi ngô, tính tình lại cực kỳ hiền lành!” – Nhan Diệp Dung nói một mạch. Nghe như thể đang thật sự nghĩ tốt cho nàng.

Advertisement / Quảng cáo

“Vậy sao! Ta không biết Trần gia lại tốt như vậy!” – Nhan Diệp Doanh cười cười nói.

“Đúng vậy Trần gia quả thật rất tốt. Tỷ tỷ gả vào đó sẽ được sung sướng cả đời này!” – Nhạn Diệp Dung như bắt được vàng hớn hờ nói, nàng ta tưởng Diệp Doanh nghe những lời mình nói mà xiu lòng.

“Vậy à muội về trước đi, ta có chuyện cần làm! Ta sẽ suy nghĩ!”

“Vậy muội về trước, tỷ tỷ nhanh chóng đồng ý, hôn sự này quả thật rất là tốt đó ạ!” – Nhan Diệp Dung cười tươi đứng lên chào lui về.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Đứng trong phòng Nhan Diệp Doanh gần đến rung cả người. Hai mẹ con nhà Lý di nương quả thật muốn đẩy nàng vào đường cũng muốn gả nàng đi xa khỏi Nhan gia rồi muốn một tay che trời đây mà! Quả thật rất có dụng ý.

Trước ngày đại hôn của Thái tử một tháng có đoàn sứ giả của nước Ngụy quốc xứ Cát Lang Sa đến viếng và ở lại để dự đại hôn. Trong đoàn sứ giả đến ngoài các quan đại thần còn có công chúa và tam hoàng tử xứ Cát Lang Sa viếng thăm lần này. Nhà Vua đặc biệt coi trọng chuyến ghé thăm này, tổ chức tiệc tẩy trần cho hai người, ra lệnh tất cả các quan viên mọi người đều có mặt.

Nhan phủ đương nhiên Nhan đại tướng quân và Nhan Diệp Minh đều phải thiết kiến, do Hoàng hậu cũng như Hoàng thượng đặc biệt thích Nhan Diệp Doanh nên cũng ban lệnh triệu tập nàng, Diệp Dung cũng có thân phận phủ thái tử tuy chưa vào cửa nhưng cũng được gọi vào cung, cứ như Hoàng đế sợ không đủ não nhiệt.

Tính chất là buổi tẩy trần cho nên Diệp Doanh không chú trọng trang phục cho lắm cho nên nếu so sánh với Nhan Diệp Dung bên cạnh quả thật có chút thua kém, nếu người nào nhìn vào có thể sẽ hiểu nhầm Diệp Dung mới là đại tiểu thư trưởng nữ nhà Nhan tướng quân.

Advertisement / Quảng cáo

“Bẩm Hoàng thượng! nhân buổi tiệc này chúng ta có thể chơi trò chơi tỷ thí có được không?” – Tam thái tử Cát Lang sa lên tiếng.

“Tỉ thí như thế nào?” – Hoàng thượng nhíu nhíu mày nói, bản thân ông cũng khá hứng thú việc tỉ thí để tìm ra những nhân tài.

“Lần này có Hường Hoa công chúa đi chung đoàn xứ thần, chẳng qua là nàng ấy đã nghe danh tiếng tại Kinh thành có một vị tiểu thư Nhan gia đàn xuất thần nên cũng muốn được chiêm ngưỡng! Và so tài!” – Thái tử Cát Lang Sa lên tiếng cười nói.

“Doanh nhi con thấy sao?” – Hoàng Thượng nghe thấy thể cười khà khà nhìn Diệp Doanh nói. Quả thật trong lòng Hoàng Thượng cũng muốn được chiêm ngưỡng lại khúc nhạc của Nhan diệp Doanh.

“Bẩm hoàng thượng và Thái Tử, Diệp Doanh tài mọn, làm gì có thể so tài với công Chúa như vậy há để người khác phải chê cười.” – Nhan Diệp Doanh có chút khó xử khi nghe như vậy, nàng không biết vì sao mình lại bị cuốn vào việc tranh tài này, càng không biết vì sao thái tử nước Cát Lang Sa lại biết được nàng.

“Nhan đại tiểu thư đã quá khiêm nhường rồi, tài đàn hát của tiểu thư mọi người đều đã được chiêm ngưỡng qua không nên như vậy!” – Lãnh Kỳ Song cười cười nhìn Nhan Diệp Doanh nói. Nàng đưa mắt nhìn y khẽ nhủ mấy thoáng qua, bên cạnh Lãnh Kỳ Lạc trầm mặc ngồi không nói bất kỳ lời nào cũng không tỏ thái độ quá bất ngờ trước lời đề nghị này.

“Đúng vậy Diệp Doanh đừng để ta phải mất mặt!” – Hoàng thượng lại lên tiếng.

“Nếu đã vậy, tiểu nữ xin chỉ được trình bày một bản nhạc chung với Công chúa để lấy tiếng đàn hay của công chúa che đi sự thấp kém của mình chứ nào đâu dám tranh tài!” – Nhan Diệp Doanh thờ dài rồi cúi người nói.

“Được! Như vậy cũng được!” – Công Chúa cát Lang Sa gật gù đứng lên nói. Bấy giờ Diệp Doanh mới có cơ hội nhìn kỹ nàng ta, quả thật công chúa Cát Lang Sa nổi danh mỹ nữ quả không sai, làn da trắng như sứ, môi đỏ mọng mảy thanh mắt lệt quả thật như từ trong tranh vẽ bước ra ngoài.

“Chuẩn bị đàn!” – Thất Điện hạ Lãnh Kỳ Lạc bất ngờ lên tiếng, Diệp Doanh ngược mắt nhìn về phía y, đáp lại chỉ là cái gật đầu như có như không của y, còn khiến cho Diệp Doanh ngờ cái gật đầu ban nãy có khi do chính nàng tưởng tượng ra mà thôi!

“Á! Cẩn thận!” – Diệp Doanh toang bước ra khỏi chỗ bắt ngờ bị vấp, tà váy của nàng ban nãy như đang bị một vật nặng giữ lại nên có chút mất thăng bằng, may thay có Nhan Diệp Minh bên cạnh đỡ nếu không thật sự đã té vó cùng xấu hổ.

Advertisement / Quảng cáo

“Tỷ tỷ người nên cẩn thận!” – Nhan Diệp Dung ngồi phía sau nôi, âm thanh không lớn cũng không nhỏ đủ cho những người bên cạnh chú ý – “Tỷ đừng vội, té thật sự sẽ không tốt!”

“Đa tạ muội muội đã nhắc nhở!” – Diệp Doanh phát hiện tà áo nàng hoàn toàn không mắc kẹt gì cả ban nãy có thể có người cố ý dùng chân đạp lên nó. Nếu ban nãy té thật sự mất mũi mất hết mà có khi bị thương không có cách nào đàn hay được.

Ngồi vào bàn đàn đặt tay lên đàn Diệp Doanh giật mình ngược nhìn Lãnh Kỳ Lạc đó chính là cây đàn cổ của y cây đàn mà được đánh giá là đàn tốt trong những cây đàn tốt, đáp lại ánh mắt của nàng là nụ cười nhếch mép nhẹ của y, phàn phất nhẹ nhàng. Khoảnh khắc đó tuy nhanh chóng nhưng lại không qua khỏi ánh mắt của Kỳ Song, khiến tâm tình y vô cùng khó chịu, y không biết từ khi nào quan hệ giữa Kỳ Lạc và Diệp Doanh lại tốt như vậy.

“Ta biết Trung Nguyên có một bài đàn Túy Khách Hà rất nổi tiếng! Ta nghĩ chừng ta nên đàn bài nhạc đó tiểu thư thấy sao?” – Công chúa Cát Lang Sa kiêu diễm cười nói.

“Phụng mệnh công chúa!” – Diệp Doanh cười đáp, nàng còn có ý chọn một bài nhạc Cát Lang sa không ngờ công chúa lại nhanh như vậy đã đưa ra chọn lựa.

Tiếng đàn bắt đầu đồng thanh vang lên hòa nhịp điệu với nhau, bài Túy Khách Hà là bài nhạc nói về tình cảm da diết của người phụ nữ đứng bên bờ sông đợi lang quân của mình, đoạn đầu da diết thể lương đến khi hay tin Lang quân mình đã chết trên chiến trường thì lại trở nên phanh như vũ bão đuổi nhau không rời. Giai đoạn này chính là giai đoạn thể hiện ngón đàn của mình nếu như ai yếu hơn sẽ bị bỏ lại phía sau. Mọi người bị tiếng đàn của hai người làm cho say mê đến đảo quên mất sự tranh đấu mà lắng nghe tiếng đàn, sau khi bài nhạc kết thúc mất một khoảng lặng thật lâu mới có người bắt chợt vỗ tay kéo mọi người trở lại hiện tại.

“Hay rất hay! Ta như đang thấy trước mặt cảnh người thiếu phụ khách khoải đợi chồng rồi đau đớn tột cùng khi hay tin chồng từ trận! Hay rất hay!” – Hoàng thượng vỗ tay gật gù tán thưởng.

“Hai người quả thật ngang tài ngang sức!” – Hoàng hậu nương nương cười nói. Tầm tất khen.

“Đa tạ Hoàng thượng và hoàng hậu nương nương khen thưởng!” – Diệp Doanh cùng với Hường Hòa công chúa cung kính đáp.

“Ta thật sự rất kính ngạc tài năng của Nhan tiểu thư! Nhân không khí rất hưng hực này ta có nhã ý muốn được thử tài với Thất điện hạ! Ta nghe danh thất điện hạ vẫn vô song toàn bậc nhất kỳ tài Trung nguyên!” – Tam hoàng tử Cát Lang Sa lên tiếng.

“Tam hoàng tử quá lời rồi, Kỳ Lạc cũng chỉ có chút tài mọn thôi!” – Lãnh Kỳ Lạc đứng lên cúi đầu nhàn nhạt nói. Việc y bị lôi vào thử tài có vẻ như không hề làm y có chút nào gọi là ngạc nhiên.

Advertisement / Quảng cáo

“Nếu tam điện hạ đã có hứng thú như vậy! Con hà cớ gì phớt tác!” – Hoàng hậu nương nương cười nói.

“Con nên thử một lần!” – Hoàng thượng cũng gật gù nói.

“Thất đệ trước mặt Mỹ nhân không nên bắt cần lạnh lùng từ chối như vậy! Tài năng của Thất đệ hà phải bay ra khỏi lãnh thổ trung nguyên rồi!” – Thái tử gật nói. Mọi người xung quanh xì xào bàn tán, có người háo hức xem cuộc tranh tài nhưng cũng không ít kẻ đang ngồi hy vọng Thất điện hạ bị mất mặt.

“Nếu đã vậy! Chỉ bằng tuân lệnh!” – Lãnh Kỳ Lạc gật gù đứng bước ra khỏi chỗ ngồi – “Tam hoàng tử, người chọn 1 môn nào cùng được người là khách ta cho người làm chủ!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Cầu thân

“Được! Chỉ bằng chúng ta đấu pháp khí để xem Cát Lang Sa chúng ta và Trung Nguyên thật sự cái nào lợi hại hơn!” – Tam hoàng tử bước lên nói. Về mặt y vô cùng tự tin.

“Nhan đại tiểu thư nhờ người!” – Lãnh Kỳ Lạc bất ngờ quay sang nói với Diệp Doanh, nàng có chút ngỡ ngàng nhưng rồi nhanh chóng hiểu được dụng ý của y. Diệp Doanh ngồi xuống bàn đàn bắt đầu gảy một khúc nhạc.

“Mời!” – Lãnh Kỳ Lạc nói, về mặt cũng không biểu hiện gì cảm xúc.

Tam hoàng tử xông lên với đôi thủy chùy trong tay bay đến thẳng ngay điểm hiểm trên người của Kỳ Lạc, y rút cây sáo bạch ngọc ra đỡ và dùng nó như vũ khí. Diệp Doanh vừa đánh đàn vừa theo dõi, trong lòng có chút thấp thỏm không yên, nàng có phần lo lắng, lo lắng cho Kỳ Lạc nhưng bản thân lại không nhận ra, trong phút bắt chợt ánh mắt lo lắng của nàng dõi theo nắm vịn trong tầm mắt của Lãnh Kỳ Song. Y cảm thấy vô cùng khó chịu trước ánh mắt đó, vì sao ánh mắt đó lại không dành cho y, nàng chưa từng cố ý nhìn y dù đôi khi chỉ là vô tình, đừng nói đến ánh mắt lo lắng như vậy.

Nhan Diệp Dung ngồi phái sau nhìn thấy ánh mắt trầm ngâm của Lãnh Kỳ Song đang dán lên người Diệp Doanh mà tức giận, hận không thể đứng lên ăn tươi nuốt sống tỷ tỷ của nàng. Sau tầm 20 chiêu giao đấu bắt ngờ nghe tiếng ben cây thủy chùy rớt xuống đất, cây sáo bạch ngọc của Kỳ Lạc để ngay trên cổ của tam hoàng tử cát Lang Sa.

Advertisement / Quảng cáo

“Quả thật không hổ danh vị hoàng tử vẫn vô song toàn của Trung Nguyên! Ta thua tâm phục khẩu phục!” – Tam Hoàng tử cười cười nói.

“Đa tạ tam điện hạ đã quá khen người đã nhường ta rồi!” – Kỳ Lạc bỏ cây sáo bạch ngọc xuống khỏi cổ Tam hoàng tử nhếch môi lạnh nhạt nói.

“Lão Thất con thật sự rất lợi hại! Đáng khen thưởng! Đáng khen thưởng! Nên ban thưởng cái gì đây!” – Hoàng Thượng hải lòng cười khà khà nói.

“Nếu nói về ban thưởng thần...” – Tam Hoàng tử Cát Lang Sa tiêu sái cái tiếng nói thì ngay lập tức bị Lãnh Kỳ Lạc nhảy vào cắt ngang câu nói.

“Dù là yêu cầu nào của nhi thần cũng được thừa phụ hoàng!” – Lãnh Kỳ Lạc có phần hấp tấp chắn ngang câu nói của tam hoàng tử. Bản thân Lãnh Kỳ Lạc biết được ý của tam hoàng tử Cát Lang Sa chính là hòa thân trong lần đến này, và theo những gì giao kèo giữa Cát Lang Sa và thái tử thì công chúa Hường Hoa sẽ hòa thân cùng Thất hoàng tử. Nên bản thân có chút gấp gáp.

“Được!” – Hoàng thượng gật gù nói, trong lòng Lãnh Kỳ Song đánh keng một tiếng, y sợ Thất đệ của Y sẽ xin được phong làm người kế vị hay đại loại như vậy. Trước cái gật đầu của Hoàng thượng mà lòng y như đang bị lửa đốt. Bất ngờ nhìn thấy đôi mắt như mặt hồ kia của Kỳ Lạc hướng Diệp Doanh nhìn 1 cái, nàng ta nhìn lại cũng trầm ngâm.

“Thần nhi cầu xin người ban cho thần nhi được hôn sự cùng Nhan đại tiểu thư của Nhan tướng quân!” – Lãnh Kỳ Lạc ngừng đầu, ý cười thoáng qua nơi ánh mắt, miệng y nhếch nhẹ rồi biến mất điềm đậm nói. Cả hội đường đều bắt ngờ trước câu nói của y, Diệp Doanh như không tin vào tai mình mới to mắt nhìn Lãnh Kỳ Lạc. Thái tử Kỳ Song bất ngờ làm đổ cả chung rượu trên tay cũng mờ to mắt nhìn y, trước mặt bá quan trong triều, trước mặt xú thân y lại cầu xin như vậy há để bỏ caso ngày với thiên hạ hay sao.

“Hahaha ta đang tính định hôn sự cho con, không ngờ con lại nhanh hơn ta một bước! Doanh nhi cũng chưa định được mỗi hôn sự nào! Quả thật ta không nghĩ một người băng quang như lão thái lại xin hôn sự như vậy! Ta có chút bất ngờ!” – Hoàng Thượng cũng bàng hoàng, có chút ngập ngừng nói.

“Phụ vương! Con đã ngưỡng mộ Nhan đại tiểu thư từ lâu chỉ là chưa có dịp xin hôn ước!” – Lãnh Kỳ Lạc nói.

“Sao nhất định phải là Nhan đại tiểu thư!” – Lãnh Kỳ Song cố gắng giữ bình tĩnh trong giọng nói nhưng chất giọng vẫn pha chút rung rẩy.

“Thái tử, sao lại không phải. Huynh cũng mến mộ Nhan nhị tiểu thư đấy thôi! Quả thật ngay từ lần đầu gặp đệ đã mến mộ nàng rồi!” – Lãnh Kỳ Lạc vừa nói, có ý cười gòn gòn trong mắt nhìn Nhan Diệp Doanh này giờ vẫn trở mặt

nhìn y.

“Doanh nhi con thấy sao! Lão thất nhà ta tuy tính tình trầm mặc, có chút lạnh lùng nhưng cũng đã trước mặt nhiều người như vậy mà bấy to lòng thành với con! Chà ta là phụ vương của nó mà cũng có chút không tin!” – Hoàng Thường khả khả cười cười nói.

Advertisement / Quảng cáo

“Con...” – Diệp Doanh nhớ đến việc cách đây ít hôm Kỳ Lạc nói nàng phải trả 1 ân tình cho y! Có phải ý của y là cái ân tình này hay không! Nghe những lời y nói không biết là thật hay không nhưng trong lòng Diệp Doanh cũng đánh bật một tiếng. Trong lòng nàng vô cùng mâu thuẫn, nàng đã nói muốn tránh xa những gì thuộc về hoàng thất nhất là những con người nơi đây... Nhưng sau cuối cùng nàng cùng đây vào!

“Ý của con ra sao?” – Thấy Nhan Diệp Doanh chần chừ trả lời, Hoàng thượng liền lên tiếng thúc giục.

“Con...” – Diệp Doanh ngừng đầu nhìn Kỳ Lạc, y điểm đạm nhìn nàng, trong ánh mắt có chút phật ý, vẻ mặt toát lên tia lạnh nhạt khiến người ta có phần rùn mình – “Theo sự sắp xếp của Hoàng thượng!” – Diệp Doanh cúi đầu nói.

“Được vậy ta ban hôn sự cho con Thất điện hạ Lân Kỳ Lạc và Nhan Diệp Dung! Phụ nữ sự xem bát tự của hai người chọn ngày lành tháng tốt đón vào phủ đệ đi!” – Hoàng Thượng cười cười gật gù nói. Mọi người bắt đầu quay sang chúc mừng cho Thất điện hạ cũng như những người trong Nhan gia. Lân Kỳ Song mặt tối đen ngồi nốc rượu liên tục, quả thật y sao lại không nhận ra được tình ý của hai người cơ chứ, sao y lại không để ý thấy. Trong lòng vô cùng bức bối.

....

“Người đến rồi!” – Nhan Diệp Doanh ngồi trên bàn nhẹ giọng nói, bóng một người bận thanh y nhàng nhạt đứng bên ngoài chậm rãi bước vào trong viện.

“Nàng đợi ta?” – Lân Kỳ lạc ngồi xuống bàn nói.

“Cái ân tình này phải trả có phải quá đặc hay không?” – Diệp Doanh nhướn mắt nhìn Kỳ Lạc đang hiển nhiên tự rót trà và nhâm nhi thưởng thức.

“Ý nàng thả lấy tên Trần công tử kia vẫn hơn lấy ta hay sao?” – Lân Kỳ Lạc trầm mặc nói, y dùng đôi mắt lạnh lẽo phẳng lặng không thể nhìn ra được suy nghĩ trong y nhìn Diệp Doanh. Nàng có chút hột dạ.

“Nhưng ngài vẫn là người của hoàng thất!” – Diệp Doanh cúi đầu.

“Hừ không phải ai trong hoàng thất thì cũng tuyệt tình như nàng nghĩ!” – Nói đoạn y đứng dậy phẩy tay bước ra rồi đi mất, không ngoảnh đầu lại nhìn nàng cũng không muốn đòi co thêm bất kỳ một lời nào.

Diệp Doanh im lặng nhìn theo bóng lưng cao cao đó nhưng trong đó lại chứa đầy sự đơn độc có gì đó đau thương không rõ, lòng của Diệp Doanh có chút quặn thắt lại, y giận rồi. Quả thật nghĩ cũng đúng y hơn hẳn vị Trần công tử kia xét về mọi mặt. Hôn sự của nàng cũng xem như chọc tức được Lý di nương, nàng dù không gả cho thái tử nhưng chung quy làm chánh thê của Thất vương gia cao cao tại thượng.

Advertisement / Quảng cáo

- “Con tiện tì thật không ngờ nó lại đánh một đố như vậy không dự dồ được thái tử thì dự dồ thất điện hạ! Hừ như vậy cả đời này đều phải thấp hơn nó! Con tức này làm sao mà nuốt cho trôi!!!” – Nhan Diệp Dung vừa về đến nhà đã bức tức ném tách trà ra cửa.

“Con phải bình tĩnh sắp vào phủ thái tử phải giữ phong thái chứ!” – Lý di nương nhủu mày đi vào phòng nói.

“Nương sao con giữ được! Con cả đời sống dưới trướng Diệp Doanh kia, nay cũng phải thua kém y nửa sao?” – Nhan Diệp Dung cắn răng cắn lời buồn bức quát lên, mắt ứa nước khổ sở.

“Con bình tĩnh đi! Ta sẽ nghĩ cách giúp con làm loạn lên như vậy chỉ có là thua thôi!” – Lý di nương ngồi xuống ghế điểm đạm trấn an con gái. Từ sau chuyện Nhan phu nhân bị hạ độc bại lộ bà cũng không có nhiều động tĩnh trong nhà nữa, nhưng đợi mãi không thấy phía bên kia phản đối nên cô chút khó hiểu nhưng cũng không dám manh nha. Nhan Diệp Doanh từ sau khi làm lễ trưởng thành xong thì đột nhiên thay đổi như một người khác không còn là đứa trẻ ngây ngô nằm trong tay nữa nên bà cũng có chút e dè.

“Nương hứa phải giúp con nhé! Cục tức này con không nuốt trôi được!” – Nhan Diệp Dung lau nước mắt nũng nịu nói. Lý di nương mỉm cười nhìn con gái, cả đời bà sống nhàn nhạt cũng chính vì nàng cho nên dù thế nào bà cũng sẽ nghĩ cách giúp nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Ta tin

Đạo gần đây bên ngoài dấy lên một tin đồn thường xuyên có bóng người ra vào tường viện Nhan phủ mà vị trí viện ngay khúc đó lại là viện của Diệp Doanh, mọi người thoắt đồn lên thành nàng có nhân tình, Thất điện hạ chưa rước Vương phi vào phủ đã bị đối mù xanh rồi. Có nhiều người còn ác ý thôi dẹt đủ thứ chuyện.

- “Thật sự quá đáng, ta mà biết được ai đồn thổi những điều này sẽ không tha cho người đó!” – Nhan Diệp Minh tức giận đập bàn nói, mặt đỏ tía vì bức tức, y ứa gan ứa mật vì muội muội bị người khác bôi tro chét trấu như vậy.

“Miệng của thiên hạ sao huynh cấm được!” – Nhan Diệp Doanh không quan tâm lắm đến những chuyện này, sống qua một đời nàng chợt hiểu ra rằng những tai tiếng những thử bên ngoài cũng chỉ là phu du gió thổi mà thôi không cần quá để tâm vào, cuộc đời còn nhiều thử phải quan tâm hơn hết.

“Muội! Thiệt tình muội làm ta tức chết! Sao muội lại có cái thái độ như vậy! Như kiểu họ nói đúng vậy!” – Nhan Diệp Minh bức tức nói y quả thật không chấp nhận được cái thái độ của Diệp Doanh.

“Ca ca huynh cần gì tức giận! Quan trọng là ta không có làm những chuyện như vậy là được rồi! Quan trọng gì tìm ra ai đồn thổi!” – Nhan Diệp Doanh không cần suy nghĩ nhiều cũng biết được người đồn thổi những chuyện này ra bên ngoài nhưng mà phàn phui thì cũng không được lợi lộc gì cả.

Advertisement / Quảng cáo

“Muội không làm ta tin nhưng người khác có tin không? Trọng phu tương lại của muội có tin hay không?” – Diệp Minh buồn bức nói, nếu như bây giờ đó là tin đồn của đại công chúa thì y thật sự cũng sẽ suy nghĩ rất nhiều.

“Y thì sao?” – Diệp Doanh hơi ngờ người, nếu không phải là y sao có những loại tin đồn này, không phải là y cứ ra vô viện của nàng như chốn không cửa thì làm sao có những tin đồn này cơ chứ!

“Còn sao gì! Muội nên đi nói cho y rõ, nếu không... Ta sợ... Sợ sẽ không ai dám cưới muội!” – Nhan Diệp Minh khổ sở nói.

“Ta tin nàng ấy!” – Bất ngờ tiếng nói trầm ấm nhưng băng giá vang lên. Khiến Diệp Minh cũng như Diệp Doanh đều giật mình quay ra hướng cửa. Lân Kỳ lạc đang được một a hoàng dẫn vào cửa. Diệp Doanh khẽ nhủu mày, hôm nay y lịch thiệp đi vào bằng cửa chính cơ đấy.

“Tham kiến thất điện hạ!” – Diệp Minh đứng lên hành lễ, thấy thế Diệp Doanh cũng ngoan ngoãn đứng lên nhúng người hành lễ.

“Đứng lên đi! Hai người ngồi xuống!” – Lân Kỳ Lạc nhàn nhac ra đầu rồi tự mình ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh Nhan Diệp Doanh.

“Không biết thất điện hạ hôm nay ghé thăm tẽ xá có chuyện gì?” – Nhan Diệp Minh cung kính rót trà mời.

“Ta đến đưa thiệp canh ngày giờ của bên nội sự vụ chọn!” – Lân Kỳ Lạc nhàn nhạt nói.

“À thì ra vậy, may thay chàng vẫn biết viện ta có cửa hướng này!” - Nhan Diệp Doanh gật gù nói. Ân ý trong câu nói của nàng chỉ có Kỳ Lạc hiểu được y đưa mắt phượng liếc nàng nhẹ một cái rồi xem như không hiểu ý của nàng nhấp ly trà.

“Giữa tháng sau là ngày tốt đại hôn của ta sẽ được tổ chức!” – Lân Kỳ Lạc nói, mặt vẫn lạnh lùng, y vẫn còn giận nàng chuyện lần trước, suốt nhiều ngày như vậy cũng không có việc đến gặp nàng một lần nào.

“Thắng sau sao? Trước cả đại hôn của thái tử!” – Diệp Minh nhướn mày.

“Ừ!” – Kỳ Lạc gật gù, y thật sự rất kiêu lời Diệp Minh cũng biết điều này.

“Chuyện tin đồn...” – Diệp Minh lại áp ứng nói.

“Chuyện đó ta không quan tâm! Vài ngày nữa sẽ có người trong cung đến may hỷ phục cũng như dọn dò các lễ nghi của Vương phi cho nàng! Ráng mà nắm cho tốt!” – Nói đoạn y liếc mắt nhìn Diệp Doanh này giờ vẫn im lặng ngồi ngơ ngếch nhìn mình. Rõ ràng vẫn còn rất gần nàng chuyện hôm trước. Thấy Lãnh Kỳ Lạc xoay người bước đi, Diệp Minh vội đứng dậy cung kính cúi người tiễn người đi, Diệp Doanh chề môi khịt mũi

Advertisement / Quảng cáo

“Không phải tại người thi đầu ra những tin đồn mà tin với không tin!” – Diệp Doanh lèm bèm một mình bất ngờ Lãnh Kỳ Lạc quay người lại nhìn nàng, Diệp Doanh ngoại ý nên giật bắn người lên nhưng Kỳ Lạc không nói gì chỉ nhìn nàng rồi lại xoay người rời đi.

“Phủ hết cả hôn!” – Diệp Doanh lấy tay lau trán rồi ngồi xuống.

“Thật sự muội sẽ phải gả cho Ngai ấy?” – Nhan Diệp Minh cũng như bỏ được gánh nặng trên vai xuống thả lỏng người nói.

“Dạ huy!” – Giọng Nhan Diệp Doanh khê khàng.

“Muội có bằng lòng không?” – Nhan Diệp Minh có chút lo lắng cho muội muội của mình, trọng phu tương lai là người âm trầm khó đoán như vậy thật sự rất đáng để mà lo lắng.

“Sao vậy? Không đành lòng gả muội ra ngoài à?” – Diệp Doanh cười cười nói. Bằng lòng hay không bằng lòng thì nàng có thể chọn nữa không, lệnh vua như núi chỉ có chết mới không phải tuân thủ mà thôi, bây giờ hỏi nàng điều đó còn có ý nghĩa gì nữa cơ chứ.

“Thất diện hạ thật sự ưu tú vô song toàn... Nhưng... Lại rất âm trầm kín đáo, người lại lạnh lùng... Ta thật sự sợ muội bị úy khuất!” – Nhan Diệp Minh nói.

“Ngai ấy thật sự hơi có quái nhưng mà muội nghĩ Ngai ấy sẽ không ức hiếp muội đâu!” – Nhan Diệp Doanh cười nói, trên mái nhà một thân thanh y ngồi nghiêm nghị bất ngờ nhếch mép cười.

“Muội tin tư tin Ngai có lòng với muội như vậy à?” – Nhan Diệp Minh ngạc nhiên trước câu trả lời khẳng định của muội muội mình.

“Muội cũng không biết! Điều muội muốn chỉ sợ Ngai không thể thực hiện được. Ngay cả tất cả nam nhân trên đời này có lẽ cũng khó nên muội không có nhiều hy vọng hay mong chờ!” – Diệp Doanh lắc đầu cười khổ. Sống qua một đời điều nàng muốn nó thật sự vượt quá định kiến của xã hội này mất rồi. Người ngồi trên mái nhà nhếch một bên mày khó hiểu.

“Điều muội muốn là gì?” – Diệp Minh cũng vô cùng khó hiểu.

“Điều muội muốn có vẻ như rất phi lý!”

“Muội nói ra cho ta xem!”

“Muội muốn độc sủng, độc nhất! Muội muốn cùng trọng phu như đôi chim vành khuyên, chỉ một vợ một chồng, mãi mãi không chia ly!” – Diệp Doanh cười nói, đôi mắt nàng đượm buồn, ký ức những tháng ngày tranh sủng, những tháng ngày khóc tủi đau khổ trong thâm cung không ai hay. Những toan tính rình rập chung quy chỉ vì một người nam nhân duy nhất mà thôi.

Advertisement / Quảng cáo

“Ý muội là nói Thất diện hạ không được lập thất!” – Diệp Minh giật mình nói, y không nghĩ tiểu muội của mình lại có suy nghĩ như vậy.

“Chuyện đó thật sự khó càng khó hơn nữa với những người trong hoàng thất!” – Diệp Doanh lại lắc đầu cười khổ. Với một người bình thường việc độc sủng đã bị người đời miệt thị rồi, miệt thị ít kỷ thiếu hiểu biết huống hồ gì là một người trong hoàng thất, hôn sự đôi khi cũng chính là sự trao đổi quyền lực.

“Muội thật sự... Khó lắm... Thôi ta về trước muội nghỉ ngơi đi, chuẩn bị tháng sau thật sự rất nhanh!” – Nhan Diệp Minh nói, ngập ngừng rồi đứng lên quả thật y không biết nên an ủi tiểu muội của mình như thế nào nữa.

“Huỳnh đừng lo lắng cho muội! Hãy lo cho hạnh phúc của mình nhiều hơn một chút nhé!” – Nhan Diệp Doanh cười nói. Nhớ kiếp trước vì bản thân mình nên Diệp Minh đã bỏ lỡ mối nhân duyên với đại công chúa và sau đó đau lòng cũng chẳng cưới nương tử nữa, kiếp này nàng gả cho Thất diện hạ đương nhiên cũng không ảnh hưởng đến mối nhân duyên của Diệp Minh cùng đại công chúa.

Nghे cuộc trò chuyện người ngồi trên mái nhà trầm ngâm rồi lặng lẽ dùng khăn công đi mất.

.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Tin đồn bên ngoài càng ngày càng khó nghe thật sự danh tiếng của Diệp Doanh có thể xem là rất sạch sẽ nhưng mẹ con Lý di nương đợi mãi cũng không có thấy động tĩnh của Diệp Doanh nên cũng có chút hồ nghi.

“Tỷ tỷ!” – Diệp Dung đứng bên ngoài viện gọi.

“Muội đến tìm ta có việc gì?” – Diệp Doanh đang thiếu áo gối thì ngược đầu lên nhìn nháu mày khẽ nói.

“Tỷ tỷ bên ngoài... Thật sự rất loạn!” – Nhan Diệp Dung cúi đầu nói,

“Bên ngoài loạn như thế nào?” – Diệp Doanh nhếch môi cười, mới đó đã mất kiên nhẫn rồi sao.

“Bên ngoài lời đồn đại về tỷ thật sự không tốt! rất không tốt!” – Diệp Dung ngược mặt nhìn Diệp Doanh thăm dò ý tứ trên gương mặt nàng.

Advertisement / Quảng cáo

“À!” – Diệp Doanh tỏ ý như vỡ lẽ rồi lại cúi người xuống tiếp tục thiếu thùa.

“Tỷ tỷ người không sợ những lời đó đến tai Thất diện hạ thật sự không tốt sao? Người không sợ ngai ấy sẽ hiểu lầm tỷ tỷ sao... Thậm chí sẽ từ hôn tỷ tỷ đó!” – Diệp Dung nói, có ý khích tướng Diệp Doanh, thái độ tỏ ra vô cùng quan tâm

“Muội đã chuẩn bị hết mọi chuyện cho hôn sự của muội rồi à?” – Diệp Doanh nói như ngụ ý muốn đuổi khách.

“Tỷ muội thật sự lo lắng cho tỷ, ngộ nhờ Thất diện hạ biết được đêm đêm thường xuyên có 1 bóng người nam nhân cứ thỉnh thoảng lui tới viện của tỷ thì sao? Tỷ không sợ sao?”

“Bóng nam nhân sao? Người đó như thế nào?” – Lãnh Kỳ Lạc đứng bên ngoài điềm đạм bước vào.

“Thất diện hạ!” – Nhan Diệp Dung và Diệp Doanh giật mình vội đứng lên hành lễ.

“Mau nói!” – Lãnh Kỳ Lạc ngồi xuống chiếc ghế còn trống bên tay trái Diệp Doanh,

“Thất Điện hạ... Thất sự bên ngoài đang bàn tán như vậy. Mọi người nói cứ đếm đến lại có một người từ bên ngoài nhảy vào ở một lúc rồi mới ra!” – Nhanh nhẩu Diệp Dung lên tiếng nói một mạch như thể sợ Diệp Doanh sẽ ngăn chặn lại lời của nàng.

“Người nhìn thấy không?” – Thất điện hạ nhủ máy hỏi, thái độ của y như kiểu có vẻ quan tâm lắm khiến Diệp Doanh cũng có chút ngạc nhiên nhìn ngược mắt nhìn y.

“Tiểu nữ có một lần tình đi lại phòng tỷ tỷ vô tình nghe thấy tiếng nam nhân nói chuyện khi bước vào thì thấy một bóng người nhảy ra bên ngoài! Nhưng ngài yên tâm tỷ tỷ không làm những chuyện có lỗi với ngài đâu!” – Nhan Diệp Dung nói rồi như có ý nói giúp Diệp Doanh.

“Nếu gặp lại tiểu thư có nhận ra người đó không?” – lãnh Kỳ Lạc nói.

“Tiểu nữ... Không nhìn rõ nên không thể nhận ra!” – Diệp Dung có chút ấp úng nói.

“Vậy à tiếc thật!”

“Nhưng Thất điện hạ an tâm tỷ tỷ hoàn toàn không có làm gì có lỗi với người!” – Diệp Dung làm ra thái độ như đang năn nỉ giúp Nhan Diệp Doanh.

“Ta biết điều đó ta tin rằng ấy!” – Lãnh Kỳ Lạc nói nhìn Diệp Doanh đôi mắt giảm đi một chút lạnh lùng.

Advertisement / Quảng cáo

“Người đến có việc gì?” – Diệp Doanh cảm thấy không có hơi sức rảnh rồi đi đùa vui trước trò của Diệp Dung nên đổi nhanh chủ đề.

“À ta tìm đưa nàng đến 1 nơi!” – Lãnh Kỳ Lạc gắt nhẹ đầu nói.

“Đi đâu?” – Diệp Doanh nhủ máy hỏi. Dù hai người có hôn ước chuẩn bị gả cho y nhưng không phải dễ dàng đi với nhau như vậy.

Lãnh Kỳ Lạc không trả lời chỉ liếc mắt nhìn Diệp Doanh một cái rồi đứng lên, quả thật y không phải kiểu người quá nhiều kiên nhẫn ngồi giải thích từng chút một với nàng như vậy!

“Thất điện hạ, người đừng trách tỷ tỷ, tiểu nữ từ tỷ tỷ chắc có chuyện gì nên mới như vậy!” – Nhan Diệp Dung đứng lên bước lên ngang đường lãnh Kỳ Lạc.

“Ta có nói ta không tin hay sao!” – Lãnh Kỳ Lạc có chút bức mình nên quay lại nhủ máy nói, thái độ toát hẳn lên sự lạnh lùng, trong cơ thể toát ra một khí chất vô cùng lãnh khốc khiến Diệp Dung đang cố gắng tỏ ra đáng thương phải co rúm người lại.

Nhan Diệp Doanh cũng ngoan ngoãn đứng lên đi theo y ra khỏi viện. Bên ngoài Nhan phủ đứng như nàng đón có một cỗ xe ngựa uy nghi điểm lệ đứng bên ngoài đợi, nhưng Kỳ Lạc lại thông dong bước đi không ngó ngang gì đến xe ngựa.

“Chúng ta không đi bằng xe ngựa ư?” – Nhan Diệp Doanh ngạc nhiên lên tiếng.

“Lại đây!” – Lãnh Kỳ Lạc quay lại hẳn giọng nói. Diệp Doanh vô cùng nghi hoặc nhưng cũng không nhiều lời nhanh chóng bước đến song bước bên cạnh Lãnh Kỳ Lạc, hai người cứ vậy mà đi xuống phố, đi trước hai người là 2 cận vệ của phủ Thất điện hạ đi mở đường, hai người cứ thế im lặng lặng lẽ bước đi, Diệp Doanh hoàn toàn không biết mình đang đi đâu, chỉ biết đi theo y, biết y là một người ít nói nhưng quả thật đi chung cả một quãng đường mà không nói với nhau lời nào thật sự khiến Diệp Doanh có chút khó chịu trong lòng. Máy người trên phố đều nhìn 2 người họ sầm xì không thôi, quả thật dạo gần đây nàng đang trở thành tâm điểm của mọi người nên việc xuất hiện song song cùng vị hôn phu gây sự chú ý không nhỏ.

“Ta vào đây một chút!” – Nhìn thấy bên vệ đường bán sen thế là Diệp Doanh muốn ghé vào. Đưa mắt nhìn hường nàng rẽ vào Kỳ Lạc không cản cũng không nói gì cứ thế đi theo sau lưng.

“Nàng thích sen?”

“Đúng rồi, ngài thấy sen tuy không thơm nhưng nhìn rất mát không? Đã vậy cái này ăn cũng rất ngon, nấu chè càng ngon!” – Nhan Diệp Doanh gắt gù nói. Kỳ Lạc nhướng mày chắc đó cũng là lý do đưa nàng ấy đi đến bên ao sen trong cung.

“Lấy hết những thứ này cho Nhan tiểu thư, lão Tứ!” – Lãnh Kỳ Lạc nói, người bán hàng đang sợ sệt nghe vậy run rẩy gói đồ trong lòng không khỏi vui mừng. Lão Tứ là cận vệ bên cạnh Lãnh Kỳ Lạc nhanh chóng lấy bạc ra đưa cho người bán hàng, nhìn thời bạc nất y rung rung cảm động.

“Dạ nhiều quá, dân nô không đủ bạc để thôi cho điện hạ!” – Người bán hàng run rẩy quý gói dập đầu nói.

“Không cần! Đi thôi!” – Nói đoạn Lãnh Kỳ Lạc quay người bước đi, Diệp Doanh cũng vui vẻ tay với lấy 1 búp sen ngoan ngoãn đi theo y.

Advertisement / Quảng cáo

Hai người cứ vậy đi dạo một vòng cuối cùng quẹo vào tửu lầu lớn nhất trong kinh thành. Thấy hai người bước vào những người bên trong đang nói chuyện xôn xao nhanh chóng im bật, trường quầy cung kính chào rồi nhanh dẫn hai người đi lên phòng bao trên lầu. Thức ăn cũng không cần gọi đã nhanh chóng đem ra bày áp cả bàn.

“Nhiều như vậy chỉ có 2 chúng ta làm sao ăn cho hết!” – Nhan Diệp Doanh nhìn bàn thức ăn chắc lưỡi nói. Tuy biết Thất điện hạ người tài sản kết xù nhưng thức ăn ở Tửu lầu này không phải rẻ nhiều đây thức ăn có thể trả bằng tiền sinh hoạt 2 3 tháng trời của một nhà dân bình thường chứ không đùa.

“Những món này là những món nổi tiếng nhất ở đây, nàng ăn thử đi!” – Nói đoạn y gấp thức ăn để vào bát cho Diệp Doanh rồi cũng tự gấp thức ăn cho mình.

“Trông cũng thật sự rất ngon!” – Nhan Diệp Doanh cười cười nói, rồi cũng cúi người ăn thức ăn trong chén của mình.

Sau khi ăn no cần hết cả bụng thức ăn trên bàn vẫn còn rất nhiều, Diệp Doanh nhép miệng tiếc nuối, quả thật không hổ danh là tửu lầu nổi tiếng bậc nhất kinh thành.

“Ngài không phải đưa ta ra bên ngoài phủ chỉ để dạo phố và đi ăn như vậy chứ!” – Nhan Diệp Doanh nhướng mày nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

“Vậy nàng nghĩ muốn ta đưa nàng đi đâu?” – Lãnh Kỳ Lạc nhướng mày nhìn Diệp Doanh ý cười trong mắt cứ phảng phất như có như không.

“Không có!” – Diệp Doanh hơi bất ngờ trước câu trả lời của y nên cúi đầu xuống trả lời nhanh.

“Vậy chúng ta đi bộ về phủ!” – Lãnh kỳ Lạc đứng lên xoay người bước đi.

“Hôm nay Ngài có vẻ thích đi bộ nhì!” – Nói đoạn Diệp Doanh nhanh chân bước theo y đi ra ngoài.

Trong lòng Diệp Doanh trầm suy nghĩ quả thật ai có thể chịu đựng nổi tình tình khó chịu cũng như lạnh băng như thế này thiệt tình. Tự sự nghĩ nàng tự cảm thán cho thân phận của mình suy cho cùng nàng cũng sắp vào cửa Vương phủ của y nếu người phải chịu đựng y phải chăng là chính nàng. Vừa nghĩ Nhan Diệp Doanh trầm lắc đầu.

“Nàng đang suy nghĩ điều gì?” – Lãnh Kỳ Lạc nói

“Hà?” – Nhan Diệp Doanh bắt ngờ ngược đầu nhìn y.

“Cẩn thận!” – Bất chợt Lãnh Kỳ Lạc nói tay nhanh kéo nàng vào người, một chiếc xe kéo chạy ngang. Diệp Doanh ngược đầu lên nhìn y khoảng cách giữa hai người thật sự rất gần, sự thân mật giữa hai người quá ám muội, Diệp Doanh có thể cảm nhận được hơi thở lạnh mát của Kỳ Lạc.

“Nàng thả hồn đi đâu vậy?” – Lãnh Kỳ Lạc khẽ nhủ mày, tay vẫn không buông người Diệp Doanh khẽ nói.

“Ta... Ta... Không có!” – Nói đoạn Diệp Doanh đồ mắt cúi đầu xuống nàng cảm thấy tim mình đang đập nhanh như muốn rút ra khỏi lồng ngực bên ngoài, nhưng nàng không muốn y nhìn thấy vẻ lúng túng của mình nên vội đẩy người Kỳ Lạc ra.

“Cẩn thận một chút!” – Nói đoạn Lãnh Kỳ Lạc buông Nhan Diệp Doanh ra thấp giọng nói, xoay người bước tiếp đi. Nhan Diệp Doanh thật lủi về phía sau lẻo đẻo đi theo chàng. Lãnh Kỳ Lạc xoay người lại nhìn nàng, y đợi nàng đi lên rồi cùng nhau sánh bước đi, đến cổng Nhan gia.

“Nàng vào trong đi, ta còn có việc nên phải đi trước!” – Lãnh Kỳ Lạc nói, Nhan Diệp Doanh ngẩn ngơ nhìn y, không hiểu được chuyển đi ra ngoài này có dụng ý gì.

Nói đoạn Lãnh Kỳ Lạc quay người bước lên trên xe ngựa rồi xe chạy đi để lại Nhan Diệp Doanh vẫn ngẩn ngẩn ngơ ngơ đứng ngây ngốc ngay cửa.

Sau chuyển đi chung ngày hôm đó của Nhan Diệp Doanh cùng Lãnh Kỳ Lạc thì thay vì đồn thổi chuyện một người nam nhân lạ mặt vượt tường ra vào Nhan phủ thì có một nhóm người chuyển sang nói về sự lưỡng tình tương nguyệt của Thất điện hạ cùng Nhan Diệp Doanh cùng nhau tình chàng ý thiếp đi dạo phố rồi hạnh phúc dùng bữa. Cứ thế chuyện tình của Nhan Diệp Doanh cùng Thất điện hạ Lãnh Kỳ Lạc dần khắp kinh thành càng đồn càng thêu dệt nhiều thứ như một chuyện tình hữu duyên thiên địa. Chuyện đó còn gây nên sự bức tức khó chịu của mẹ con Nhan Diệp Dung, hai người đã tốn không ít công sức cũng như tiền bạc để mua chuộc nhiều người trong khắp mọi ngõ đường đi đồn đại phá hủy thanh danh của Nhan Diệp Doanh cho nàng không còn chút tiết hạnh nào để Thất điện hạ từ hôn, nhưng không nghĩ chỉ trong 1 buổi sáng mọi chuyện lại quay đổi nhanh đến như vậy.

“Tiểu thư! Tiểu thư!” – Tinh nhi gấp gáp chạy như bay vào viện, thở không kịp

“Chuyện gì khiến em phải khổ sở như vậy!” – Nhan Diệp Dung đang thiếu trầm mặc ngược đầu nhủ mày nhìn.

“Tiểu thư ơi, bên ngoài mọi người đang bàn tán rất xôn xao, đi từ đầu phố đến cuối phố không nơi nào không nói về tiểu thư!” – Tinh nhi nói một mạch ngưng lại lấy hơi như thể nàng sắp không chịu nổi.

“Chuyện có người bay ra vô phù đúng không? Chuyện đó còn lạ gì nữa chẳng phải bữa giờ đã um xùm hay sao!” – Nhan Diệp Doanh vỗ lể cái đầu không quan tâm tiếp tục tập trung vào giá thiếu trước mặt.

“Dạ không, bên ngoài mọi người đang bàn luận về tiểu thư và Thất điện hạ!” – Tinh nhi lắc đầu quả quyết.

“Ta và điện hạ có chuyện gì mà bàn!” – Vô cùng bất ngờ trước câu nói của Tinh nhi, Diệp Doanh ngừng đầu tròn mắt nhìn nàng ta.

“Đạ bên ngoài có rất nhiều câu chuyện khác nhau nhưng chung quy là nói hai người tình đầu ý hợp, tình cảm mặn nồng, lưỡng tình tương nguyệt, đi ngoài phố chàng chàng thiếp thiếp khiến nhiều người ganh tỵ! Còn có chuyện nói nếu như danh tiết của người thật sự không sạch sao một người như thất điện hạ lại chịu cho được! Không những vậy còn có tin đồn hai người đã có tình ý với nhau rất sâu đậm khiến một người như Thất điện hạ lãnh đạm lạnh lùng lại đứng ra cầu xin hôn sự!” – Tinh nhi nói một đường không ngưng nghỉ.

Diệp Doanh nghe như nuốt từng chữ vào trong đầu vỡ lẽ rất nhiều chuyện, chợt hiểu ra tại sao hôm đó y đột nhiên lại có nhã hứng đi dạo phố, một người bận bịu thời gian bất định như y lại nhàng hạ cùng nàng dùng điểm tâm tại một lầu lầu nổi tiếng như vậy! Không những thế còn kiên nhẫn cùng nàng sánh bước, mọi thứ đều vô ờa trong đầu Diệp Doanh. Nàng đã hiểu thì ra đó chính là cách mà y giúp nàng giải quyết những tin đồn này, cách mà y giúp nàng thoát khỏi những điều ác ý, một dự kế vô cùng tuyệt diệu không mất một binh một tướng lại có thể đạt được điều như ước nguyện. Quả thật là một cao thủ thâm sâu, khiến Diệp Doanh chếp miệng tán thưởng.

“Tiểu thư quả thật Thất điện hạ rất có ý tứ nhé!” – Tinh nhi nhìn biểu tình trên gương mặt chủ nhân của mình ngụ ý nói cười.

“Ý em là sao?” – Nhan Diệp Doanh nhướn mày nhìn Tinh nhi.

“Hôm đi ra ngoài đó, ngài không những làm cho tam tiểu thư một phen khó chịu vì tội dám khích bát tiểu thư! Đã vậy còn mua rất nhiều sen cho người! Em nghĩ rằng nếu người nói người thích cả thiên hạ Ngài cũng sẽ mang về cho tiểu thư á!” – Tinh nhi cười cười nói.

“Em không hiểu đâu!” – Nhan Diệp Doanh lắc đầu cười, ai có thể hiểu rõ hơn những chuyện đó cơ chứ, y làm như vậy đều có lý do mục đích cả chính là muốn mọi người nghĩ y có tình ý với nàng không phải như vậy hay sao.

“Không những vậy! Ngài ấy rất quan tâm người nhé. Những món ăn hôm đó ở lầu lầu được y căn dặn nhà bếp chuẩn bị rất kỹ càng toàn những món tiểu thư hảo, ở đó có những món nổi tiếng hơn nhưng không hợp ý tiểu thư đều không được dọn đồ. Luôn bên cạnh bảo vệ người nữa!” – Tinh nhi lại tiếp tục nói.

Nghe Tinh nhi nói Nhan Diệp Doanh bỗng giật mình đứng vậy, nàng hoàn toàn không để ý nghe nàng ấy nói như vậy nàng mới nhớ lại những món ăn ngày hôm đó quả thật nàng vô cùng hài ý (hài lòng và vừa ý) không nghĩ y lại để tâm đến những chuyện như vậy! Trong đầu Diệp Doanh thoáng nhớ lại hình bóng của Kỳ Lạc khi y cứu nàng khỏi sự va chạm với chiếc xe đẩy hàng bên đường, tay nhẹ nhàng ôm eo nàng, gương mặt hai người thật gần khiến Diệp Doanh thoáng đỏ mặt, cô cảm nhận được sự nóng lên ở 2 bên tai, vội cúi mặt giấu đi.

“Được rồi em đi ra ngoài đi!” – Diệp Doanh không dám ngược lên sợ Tinh nhi phát hiện ra nên đã cho nàng ta lui ra bên ngoài. Tinh nhi nhận ra tiểu thư nhà mình có chút kỳ lạ nhưng lại không dám chắn chắn chừ lâu nên vừa đi ra bên ngoài vừa len lén nghĩ hoặc quay vào bên trong nhìn nàng.

Cũng trong thời gian đó có một người vô cùng không vừa ý chính là Thái tử Lãnh Kỳ Song chuyện tốt của y cứ thế đều bị phá hoại. Ban đầu y qua lại cùng hoàng thất Cát Lang Sa với ngụ ý ga mờ hôn sự cho công chúa Hường Hoa cùng Thất điện hạ đối lại được sự hiệp ước Cát Lang Sa sẽ ủng hộ y lên ngôi nhưng không nghĩ Lãnh Kỳ Lạc lại nhanh hơn y một bước không nhưng vậy Nhan Diệp Doanh lại nguyên ý gả cho y cũng là một điều ngoại ý.

Về phần công chúa Hường Hoa là người ngưỡng mộ Thất điện hạ Lãnh Kỳ Lạc lần này sang đây là hòa thân không nghĩ hoàng huynh của mình chưa mở miệng chuyện tốt đã bị người khác cướp đi mất còn là một người nàng cảm thấy vô cùng chương tai gai mắt. một bụng tức giận.

“Ta không nghĩ trung nguyên lại có một tài nữ như Nhan Diệp Doanh, tuy nàng ấy không phải quốc sắc thiên hương nhưng khí chất thật sự không thể xem thường!” – Tam hoàng tử Cát Lang Sa ngồi trong đình viện dành cho sứ giả nói với Thái tử điện hạ Lãnh Kỳ Song.

“Ta không nghĩ đến chuyện tốt này lại bị hót tay trên như vậy!” – Thái tử lãnh Kỳ Song nói, đẩy mắt nổi lên tia hận ý.

“Đúng vậy ta còn tính xin tiểu thư ấy về làm vương phi của mình đấy chứ!” – Tam hoàng tử Cát Lang Sa nguyên ý nói. Lãnh Kỳ Song ngạc nhiên nhìn y chuyện này cũng là một chuyện ngoại ý của y.

“Nàng ta thật có điểm phúc!” – Lãnh Kỳ Song cầm tách trà lên uống che giấu sự lúng túng trong ánh mắt của mình, y không nghĩ một tiểu thư không có nét gì nổi bật không qua xinh đẹp nhưng lại bị một Tam hoàng tử Cát Lang Sa nhìn trúng.

“Muội thật sự không cam lòng. Thất điện hạ phải là của muội mới đúng! Nàng ta có cái gì mà xứng với chàng chứ!” – Hường Hoa công chúa gần gũi hằm hực nói.

“Hường Hoa, có khách ở đây!” – Tam hoàng tử Cát Lang Sa hừ nhẹ nhìn Hường Hoa như kiểu nhắc nhở nhẹ. Cô ngồi đang cau có xì mũi. Phụ nữ Cát Lang Sa sống trên thảo nguyên lòng gió tính tình phóng khoáng không như phụ nữ trung nguyên e dè khép nép, nên cô cảm thấy bị nhắc nhở như vậy thật không đúng.

“Không sao! Công chúa tính tình cởi mở như vậy quả thật hiếm thấy không có gì thất lễ!” – Thái tử điện hạ gạt đầu nói.

“Chuyện tốt của chúng ta bị phá như vậy rồi ngài tính sao?” – Tam hoàng tử Cát Lang Sa thấp giọng xuống nói.

“Ta vẫn đang nghĩ cách! Thất đệ tuy lạnh lùng như kiểu không màng thế sự nhưng lại vô cùng kín tiếng! Ta thật sự không biết được y đang làm gì chưa kể dù ta có cái người như thế nào vô phù đệ ấy chung quy cũng không tiếp cận được gần đệ ấy! hành tung rất bí ẩn!” – Thái tử điện hạ nói.

“Cách tốt nhất chính là vị trí phi tử của y! Nhưng hiện tại thật rất khó!”

“Chưa qua cửa thì còn thay đổi được!” – Thái tử điện hạ chậm rãi nói, ánh mắt nhìn Tam hoàng tử Cát Lang Sa ngụ ý.

.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

“Tiểu thư! Lão gia và phu nhân cho gọi người đến sảnh đường!” – Tinh nhi nhỏ nhẹ đứng trước thông báo. Nhan Diệp Doanh đang thêu nốt chiếc áo gối ngừng đầu lên nhìn.

“Có chuyện gì?”

“Nô ti cũng không biết nữa ạ! Chỉ báo người mau chóng ra ngoài đó ạ!”

Nhan Diệp Doanh trong lòng có chút nghi hoặc đứng lên, nàng không suy nghĩ được có chuyện gì có nhớ lại thời điểm này của kiếp trước nhưng chung quy kiếp trước thời điểm này nàng đang bận bịu với việc quản giáo của các ma ma cùng như hoan hỷ đợi chờ hôn sự với Lãnh Kỳ Song.

“Phụ thân, nương gọi con!” – Nhan Diệp Doanh đứng bên ngoài đại sảnh lên tiếng thưa.

“Vào đây Doanh nhi, vào đây!” – Nhan phu nhân ôn nhu nói.

Advertisement / Quảng cáo

“Vâng thưa nương gọi con!” – Diệp Doanh cười ôn nhu nhìn nương của mình đáp, khẽ bước vào trong.

“Chuyện là sắp đến rằm lớn rồi nhà chúng ta có phong tục nữ nhi sắp gả đi thì phải đi lên Chùa phía Tây để bái Phật! Đợt này con và Diệp Dung cùng nhau đi lên đó, dọc đường có tý muối tương trợ lẫn nhau!” – Nhan lão gia cười cười nói.

“Vâng ạ! Có tý tý đi chung với con con cảm thấy rất vui vẻ!” – Nhan Diệp Dung ngồi bên cạnh cười cười nói.

“Vâng nữ nhi nghe lệnh phụ thân!” – Nhan Diệp Doanh cup mắt xuống nói. Lễ Phật trước ngày đại hôn nàng vẫn còn nhớ rất rõ dẫu trước khi nàng đi lễ Phật đã mang tâm trạng vô cùng háo hức của tân nương, thành tâm cầu xin được sống hạnh phúc viên mãn như thế nào, cuối cùng nàng đã làm được lời cầu xin là hết kiếp bên y nhưng chỉ là kiếp của nàng quá ngắn mà thôi!

“Được vậy hai hôm nữa hai con khởi hành đi về vừa kịp lễ thả đèn cầu duyên! Dung nhi có phải rất thích lễ thả đèn sao? Năm nào cũng nhất nhất đòi mua đèn cá chép thả!” – Nhan tướng quân vui vẻ nói.

“Phụ thân người đừng chọc Dung nhi nữa!” – Nhan Diệp Dung cười e lệ nói.

“Năm nay chắc lễ thả đèn sẽ vui lắm đây! Nhà chúng ta phải đón rông đến chơi mà! Phu nhân phiền nàng chuẩn bị thật chu toàn!” – Nhan tướng quân vô cùng hào hứng nói. Quả thật ngài rất hài lòng vì 2 mối hôn sự này. Nhan Diệp Dung là con dòng thứ thì dù thế nào cũng không thể gả làm chính thất cho nhà quyền quý nhưng nếu đã làm thiếp mà thiếp của Thái tử thì thật sự quá tuyệt vời rồi.

“Vâng lão gia!” – Nhan phu nhân ôn nhu nói.

.....

Sáng hôm đó cả hai người chuẩn bị từ rất sớm để đi lễ Chùa, Nhan Diệp Dung vô cùng hào hứng, cả hai được chuẩn bị riêng mỗi người một cỗ xe ngựa, xe ngựa của Diệp Doanh nhìn có phần to hơn xe ngựa của Diệp Dung cũng đúng vì dù phụ thân nàng có sủng ái Diệp Dung ra sao thì nàng ta vẫn chỉ là dòng thứ không thể thay đổi được.

Trước giờ xuất phát mọi người đưa tiễn dặn dò ở một góc khuất Lý di nương dặn dò Diệp Dung một cách tỷ mỉ, nàng ta có chút thoáng ngạc nhiên rồi cũng nhanh chóng gạt gù. Nhưng hành động đó cũng thường nên không mấy người quan tâm để ý đến.

Xe khởi hành đi đường lên núi có chút tắc lự, Diệp Doanh ngồi bên trong có phần không thoải mái lắm! Tinh nhi ngồi bên cạnh nàng cũng nhíu chặt mày chịu đựng, cũng may đoạn đường đi ấy cũng không kéo dài quá 2 canh giờ cuối cùng cũng đến được nơi.

“Tiểu thư người bước xuống chậm thôi cẩn thận!” – Tinh nhi cúi người đỡ Nhan Diệp Doanh bước xuống xe ngựa. Nhìn sang bên kia Nhan Diệp Dung cũng đang được diu bước xuống xe ngựa gương mặt có chút nhột nhột có thể nhận ra nàng ấy cũng không thật sự thoải mái.

Mọi người dâng lễ vật, trò chuyện chút ít với chủ trì Chùa rồi tự do đi dạo nghỉ ngơi, quả thật rất khó có thể tìm được một nơi thư thái như thế này trong kinh thành đã cất công đến đây thì tốt nhất nên tận hưởng một chút.

“Tiểu thư có người muốn gặp ngài!” – Một vị tiểu hòa thượng chạy ra phía sau hậu viện gặp Nhan Diệp Doanh nói. Cô có chút ngạc nhiên chần chừ đôi chút rồi cũng xoay bước đi theo vị tiểu hòa thượng đó.

Advertisement / Quảng cáo

“Đây là người cần gặp Tiểu thư!” – Vị tiểu hòa thượng nói rồi xoay người lui đi. Diệp Doanh nhìn người trước mặt vô cùng ngạc nhiên như không tin được.

“Thất diện hạ! Sao ngài lại ở đây!” – Nhan Diệp Doanh giật mình nói. Người đang đứng đó từ từ quay người lại nhìn nàng.

“Ta có thể đi nhờ xe ngựa về kinh thành với nàng không?” – Thất diện hạ Lãnh Kỳ Lạc điềm đạm nói

Diệp Doanh có chút ngoại ý cười rồi chậm rãi gật đầu!

“Quá vinh hạnh cho tiểu nữ!” – Nàng không dám hỏi nhiều, vì nàng biết với tính cách của Kỳ Lạc thì dù nàng có đặt câu hỏi thì cũng chưa chắc chàng sẽ nguyên ý trả lời nàng tường tận.

Lãnh Kỳ Lạc có chút mệt mỏi trong ánh mắt cúi người để lại một mình Diệp Doanh đứng nhìn theo bóng dáng người đi đằng trước đáng vẻ vẫn lãnh đạm cô đơn như thường lệ nhưng hôm nay lại đượm một chút gì đó rất mệt mỏi, đáng vẻ cô đơn lại nồng đượm sự mệt mỏi khiến cho người khác nhìn thấy lại có chút chua xót đau lòng.

“Tỷ tỷ! Người đang nhìn gì vậy?” – Nhan Diệp Dung sau khi đã làm xong việc của mình thì quay ra nhìn thấy Nhan Diệp Doanh đang ngẩn ngơ thì có chút ngạc nhiên.

“Không có gì!” – Diệp Doanh giật mình mới phát hiện thân ảnh kia đã mất bóng chỉ còn lại mình nàng đang ngẩn ngơ đứng đó.

“Muội nghĩ cũng không còn sớm chúng ta nên trở về mới hy vọng kịp tối nay!” – Nhan Diệp Dung cũng thôi không thắc mắc nữa nói.

“Được! Chúng ta cũng nên khởi hành sớm!” – Nói đoạn cả hai cùng rời đi quay trở về. Diệp Doanh có chút ngạc nhiên khi thấy Lãnh Kỳ Lạc đang ngồi dựa vào ghế trên xe ngựa tĩnh tâm nghỉ ngơi, nàng cũng trở nên khê kháng cử động nhẹ nhàng hơn không gây tiếng động để cho y nghỉ ngơi! Vì xe ngựa cũng không phải quá rộng rãi và Tinh nhi cũng không thể vô lễ ngồi chung xe ngựa với Thất diện hạ nên ngoan ngoan ngồi phải bên ngoài chung với phu xe.

Diệp Doanh ngoan ngoãn ngồi yên do xe ngựa cũng không thật sự quá lớn nên dù có ý không đụng vào y nhưng vai của nàng qua những cái lắc lư của xe ngựa cũng có đụng chạm khê kháng. Đột ngột xe ngựa dừng phát lại khiến cả người Diệp Doanh như muốn đổ nhào về phía trước do mất thăng bằng, một cánh tay vô cùng có lực nhưng lại không khỏi ôn nhu dịu dàng giữ nàng lại. Diệp Doanh mở toang mắt hoảng sợ.

“Các người làm gì các người có biết bên trong là ai hay không mà dám chặn đường!” – Nghe tiếng Tinh nhi hét toáng lên, Diệp Doanh có chút xanh mặt mày, nghe giọng điệu của nàng có thể thấy được nàng thật sự vô cùng hoảng loạn.

“Ta không cần biết bên trong là ai! Ta chỉ muốn chút bạc uống rượu nhưng nghe nhà người nói vậy bần đại gia cũng muốn biết bên trong là ai!” – Một giọng nam lạnh lạnh vang lên bên ngoài.

“Đừng lại người không được vô lễ! á!” – Tinh nhi hét lên.

“Tình nhi có chuyện gì sao?” – Diệp Doanh nón nóng lên tiếng, đưa ánh mắt hoang mang nhìn người ngồi bên cạnh vẫn đang im lặng.

Advertisement / Quảng cáo

“Nô tỳ mà đã xinh đẹp như vậy thì phải chăng tiểu thư cũng thật sự lão gia ta muốn thưởng thức qua!” – Tiếng hỗn đăng bên ngoài có thể thấy được có chút ầu đã diễn ra.

“Tình nhi, Tình nhi em sao rồi!” – Diệp Doanh lên tiếng, Tình nhi không đáp lại, nằng có chút nóng ruột muốn đi ra bên ngoài. Một bàn tay nóng ắm, giữ chặt bàn tay nằng lại. Diệp Doanh đưa đôi mắt hoang mang nhìn Kỳ Lạc như muốn nói hết sự lo lắng của mình cho y biết. Bất ngờ tấm rèm xe mở lên, một tên hỗn đăng râu ria thò đầu vào.

“Ta muốn xem tiểu mỹ nhân thật sự ra làm sao!” – “Á” – Quá bất ngờ Diệp Doanh hét toáng lên hoảng sợ né tránh bàn tay đag ra sức niếu lấy nằng, né tránh ép sát vào người Kỳ Lạc.

“Người nghĩ mình có đủ phúc hay sao?” – Lãnh Kỳ Lạc điềm đạm nói ánh mắt vô cùng lạnh lùng nhìn tên hỗn đăng đang lấp ló ngay cửa xe ngựa. Thuận chân y tung một cước vào mặt tên hỗn đăng bay khỏi xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Đám lâu la bên ngoài xôn xao, Lãnh Kỳ Lạc trấn an Diệp Doanh rồi bước nhanh ra bên ngoài.

“Các người cũng thật to gan nhì? Vị hôn thê của Lãnh Kỳ Lạc ta các người cũng dám khi dễ quả thật gan các người cũng lớn lắm!” – Lãnh Kỳ Lạc lạnh lùng nói, y đứng trên cao dùng ánh mắt lạnh như mặt hồ nói. Khí chất bức người khiến những người đối diện có chút rùng mình.

Đám người lâu la bên dưới xôn xao, chúng không ngờ trên xe đột ngột xuất hiện một Lãnh Kỳ Lạc, theo như kế hoạch chúng chỉ cần bắt vị tiểu thư trên xe đi một ngày ngày hôm sau đưa nàng trở về là được như vậy dù có bị bắt cũng không làm gì nên tội cũng không quá nặng nhưng nay mọi chuyện lại có chút thay đổi như vậy quả thật không biết phải làm sao.

“Chúng ta trong giới giang hồ lẫn lộn cũng lâu chưa bao giờ nghe đến danh của người!” – Người đứng đầu đám hỗn độn nói, cái tên Lãnh Kỳ Lạc quả thật y chưa bao giờ nghe qua danh tiếng, dù y có chút lợi hại nhưng lúc đó bản thân không phòng hồ nên bị phản công cũng là chuyện thường mà thôi.

“Vậy thì bây giờ các người biết cũng không muộn! Ra đi!” – Lãnh Kỳ Lạc lạnh lùng quay người vào bên trong xe ngựa, chậm giọng nói. Dứt lời nói của y một đám hắc y nhân không biết từ chỗ nào đột ngột bay ra trong một loáng đã áp đảo được đám lâu la.

Advertisement / Quảng cáo

“Tình nhi em có sao không?” – Ngồi bên trong xe ngựa Nhan Diệp Doanh nghe mọi diễn tiến bên ngoài, sau một thoáng ồn ào thì mọi chuyện trở nên yên tĩnh, nằng sau khi trấn an mình vội lên tiếng.

“Tiểu thư em ở ngay bên ngoài, mọi chuyện đã không sao rồi!” – Tình nhi thút thít bên ngoài nghẹn ngào nói. Nằng tưởng rằng mình không còn có thể gặp lại tiểu thư nữa rồi nên vội cùng xúc động.

“Không sao thì tốt rồi!” – Nhan Diệp Doanh thờ phào nhẹ nhõm ngồi tựa vào thành xe ngựa. Lãnh Kỳ Lạc bước vào bên trong ánh mắt nhìn qua biểu cảm trên gương mặt Diệp Doanh gương mặt y không biểu lộ chút suy nghĩ nào trên đó nhẹ nhàng ngồi xuống lại chỗ ban nãy của mình tựa đầu vào đệm dựa nhắm mắt thư chưa hề có bất kỳ chuyejn gì xảy ra. Xe ngựa lại bắt đầu lọc cọc chạy về phía trước..

.....

“Đến rồi! Các tiểu thư về rồi!” – Một tiếng nói của ai đó rất to thông báo. Đình quán bên bờ hồ đông loạt nhìn về hướng hai chiếc xe ngựa đang đi đến. Lý di nương thấp thòm đứng ngồi không yên nhìn chăm chăm chiếc xe ngựa của Nhan Diệp Doanh, nếu theo đúng kế hoạch Nhan Diệp Dung sẽ từ xe mình bước xuống khốc lóc kẻ lại cảnh hỗn loạn ban này. Nhan Diệp Doanh bị những tên hỗn đăng mang đi một ngày một đêm thì thanh danh của nằng cho dù nhảy xuống sông hoàng hà cũng rửa mãi chẳng sạch được.

Nhưng ngoài dự đoán của bà rèm xe ngựa của Diệp Doanh mở lên, một người nam tử cao to bên trong bước ra bên ngoài khoan thai nhảy xuống xe ngựa rồi quay trở lại đầu một vị cô nương thanh thanh cao cao yếu điệu bước xuống xe, nhìn họ hoàn toàn không có dấu hiệu gì của xảy sát hay đã qua ầu đã. Sự xuất hiện của Lãnh Kỳ Lạc khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên không ngờ y lại bước ra từ xe ngựa của đại tiểu thư Nhan gia. Bên kia xe ngựa Nhan Diệp Dung cũng được nô tỳ đầu xuống xe, nằng nhìn quanh tìm Lý di nương, bất gặp ánh mắt vô cùng ngạc nhiên kèm kinh hãi của bà nằng lắc đầu ngu ý mọi chuyện đã không thành.

“Thất diện hạ không ngờ người lại đi chung với tiểu nữ! Nên ta gửi bái thiệp đến phủ không có người ở đó!” – Nhan tướng quân ôn tồn cúi người hành lễ nói.

“Ta có dịp đi ra ngoài tỉnh có gặp Nhan tiểu thư nên đánh lễ đi nhờ xe!” – Lãnh Kỳ Lạc điềm đạm đáp – “Thái tử người đến cũng thật sớm!”

“Ta cũng vừa mới đến!” – Thái tử này giờ ngồi nhìn mọi diễn biến trước mặt âm trầm tối sầm sắc diện, - “Hai vị tiểu thư đi đường chắc rất vất vả rồi!”

“Đa tạ thái tử đã quan tâm! Đường xa có chút vất vả nhưng cũng rất đáng!” – Nhan Diệp Doanh cười nói.

“Thái tử!” – Nhan Diệp Dung vừa nói như miếu máo nhìn y, nằng ta cảm thấy tui thân khi thấy Thất diện hạ Lãnh Kỳ Lạc đi chung với tỳ tỳ của mình còn nằng thì đơn thân một mình.

“Nằng chắc cũng vất vả rồi!” – Thái tử nhìn sắc diện xinh đẹp của Diệp Dung lại có đôi mắt ngấn lệ lại có chút đau lòng.

Advertisement / Quảng cáo

“Thiếp...” – Nằng ta có chút ngập ngừng nhưng lời nói nhanh chóng bị Lý di nương ngăn cản lại, sợ nằng hó lời nói ra chuyện nếu Nhan Diệp Doanh đã không muốn nói đến thì tốt nhất không nên tự mình nói ra.

“Dung nhi chắc mệt rồi đến đây với nương một chút!” – Lý di nương nói.

“Vâng!” – Diệp Dung chưa phản ứng kịp đã bị Lý di nương lôi kéo đi!

Nhan Diệp Doanh cũng như thất diện hạ Lãnh Kỳ Lạc đều không muốn nói ra chuyện đó. Mọi người vui vẻ hàng thuyền tâm sự rồi thả đèn xuống sông.

“Diệp Doanh!” – Nhan Diệp Doanh đang cầm trong tay chiếc đèn lồng của mình muốn thả đèn xuống sông thì bất ngờ nghe người gọi quay phắt người lại. Giọng nói này có lẽ đến thêm kiếp sau nữa nằng cũng không tài nào quên được.

“Thái tử diện hạ sao người lại ở đây! Diệp Dung có lẽ thả đèn phía kia của bờ rồi!” – Nhan Diệp Doanh nói, nơi này có phản hơi vắng vẻ không có người đến mặc khác còn khuất tầm nhìn nằng không muốn ai quấy rầy mình cầu nguyện nên đến đây.

“Ta không tìm nằng ấy, ta tìm nằng!” – Thái tử diện hạ nói.

“Tìm ta! Ta không nghĩ ta và Ngài có chuyện gì phải nói với nhau, càng không có lý do nên gặp nhau như thế này! Xin cáo từ!” – Nhan điệp Doanh nhanh chóng nói rồi xoay người rời đi, bất ngờ cánh tay của nằng bị y bắt lại kéo ngược mắt thẳng băng ngả vào lòng y.

“Tại sao nằng lại cự tuyệt ta, tại sao nằng lại chọn lão Thất làm vợ ta không phải tốt hơn hay sao!” – Chống lại sự gầy gù không ngừng của Diệp Doanh, Kỳ Song càng siết chặt vòng tay hơn.

“Thả ta ra ngài hãy tự trọng ngài nghĩ vì sao! Làm vợ ngài có chết ta cũng không cần!” – Nhan Diệp Doanh ra sức chống cự lại.

“Được lắm! Thứ ta muốn không được người khác cũng đừng hồng!” – Lãnh Kỳ Song gần đỡ gằm giọng ép sát có thể Nhan Diệp Doanh vào góc tường, dùng sức cổ gồng xé đi áo bên ngoài của Diệp Doanh.

“Thả ta ra nếu không ta cần lưỡi chết trước mặt ngài!” – Nhan Diệp Doanh chống cự quyết liệt, mở đôi mắt thật to nhìn người đang điên loạn trước mặt mình, lớn giọng nói.

“Nàng dám!” – Lãnh Kỳ Song trừng mắt nhìn Diệp Doanh.

“Người nghĩ ta không dám sao!” – Nhan Diệp Doanh trừng mắt lại nói.

Nghe điệp Doanh nói, y chỉ nghĩ nàng đang hăm dọa y nhưng nhìn ánh mắt quá quyết đoán của nàng thì y nghĩ nếu là Diệp Doanh chắc chắn có gan để làm. Vừa nghe nàng nói y áp chặt mặt lại muốn hôn nàng để tránh cho nàng cắn lưỡi chính mình, Diệp Doanh ra sức né tránh nụ hôn đó, nàng cảm thấy buồn nôn, buồn nôn chính người nam nhân trước mặt nàng, cảm thấy buồn cho kiếp trước mình đã yêu đã chết vì con người này.

“Lãnh Kỳ Song, huynh nên buông nàng ấy ra!” – Một giọng nói lạnh lùng nhưng đầy vẻ cương nghị phát ra, khiến cả người Lãnh Kỳ Song cứng lại. Y thu lại sức lực nơi cánh tay, Nhan Diệp Doanh ngay lúc này thoát ra được dùng sức tát thẳng lên mặt của y. Lãnh Kỳ Song lần Kỳ Lạc bắt ngờ trước cái tát của Diệp Doanh, không nghĩ nàng dám đánh lên mặt thái tử như vậy. Còn về phần Diệp Doanh quần áo xốc xếch tóc tai bung xòa môi rí cả máu nơi khóe miệng, toàn thân đang rung lên bất động. Lãnh Kỳ Lạc thấy vậy đến gần nàng dùng áo choàng choàng lên người nàng ôm người con gái đang rung rẩy trước mặt vào lòng mình. Như thể thoát ra từ chỗ chết Nhan Diệp Doanh bắt đầu khóc, khóc như một đứa trẻ nhỏ trong lòng Lãnh Kỳ Lạc, nàng khóc không biết vì nguyên nhân gì, có thể khóc vì chính bản thân mình kiếp trước, khóc vì bản thân mình kiếp này hay khóc cho số phận trở trưê này.

Lãnh Kỳ Lạc không nói lời nào nhìn Lãnh Kỳ Song lạnh lùng rồi ôm Nhan Diệp Doanh rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Phong vương

Buổi thả đèn đang diễn ra vì có chuyện đột xuất nên Lãnh Kỳ Lạc đã lặng lẽ rời đi. Nhan Diệp Doanh có để ý thấy nhưng cũng không quan tâm nhiều, hành tung của y luôn bí ẩn như vậy nên nàng cũng không quá thắc mắc. Hôm nay là một ngày cực kỳ mệt mỏi của Kỳ Lạc, y phải đi chuyện thật sự rất nhiều, chề ngựa không nhanh đã dùng kính công để chạy nên hao tổn không ít. Tối qua khi nghe mật báo nói về sự lãng nhãng của Lý di nương cùng đám lâu la dưới chân núi, Lãnh Kỳ Lạc đã đoán ra được hành động ngày hôm nay, nhưng do còn có việc cần xử lý nên y đã phải làm mọi việc trong đêm rồi chạy rất nhanh mới hy vọng đến kịp lúc, đó cũng là lý do khi đến chùa Kỳ Lạc thật sự mệt hơi nhiều công sức có phần mệt mỏi.

Trong buổi hoa đăng Lãnh Kỳ Lạc nhận được tin tức truyền đến có phần hồi hà rồi đi, nhận ra ánh mắt có chút ngờ ngạc của Diệp Doanh nhưng không tiện để giải thích nên y chọn cách rời đi trước. Sau khi quay trở lại thì tình cờ phát hiện được Thái Tử lôi kéo người nào đó cảm giác bất an nên đến gần. Chỉ một chút nữa Lãnh Kỳ lạc đã không kiềm chế được bản thân mình một cước đá chết thái tử rồi! Y hận y đã không nghĩ đến Thái tử có thể làm ra những chuyện như vậy, Lãnh Kỳ Lạc có thể nhẹ nhàng nhận ra ánh mắt Lãnh Kỳ Song quan tâm mỗi lần nhìn Diệp Doanh cũng như nhận ra người hẳn muốn chính là Diệp Doanh nhưng không nghĩ y lại đánh mất tư cách như vậy!

“Nàng còn sợ không?” – Ôm thân ảnh bé nhỏ trong vòng tay, Lãnh Kỳ lạc thấp giọng nói, nếu không nhìn thấy môi y nhấp nháy có thể Diệp Doanh đã nghĩ giọng nói này là do nàng tưởng tượng ra.

“Thất diện hạ... Ta!” – Sự thất thổ này thật sự làm thanh danh nàng có thể rửa mãi không sạch, chưa kể đến người chứng kiến việc ấy lại chính là vị hôn phu của nàng, nàng thật sự không biết làm sao giải thích cho đặng.

“Bây giờ không sao nữa rồi! Không cần để ý nhiều, chỉ cần biết từ nay hẳn ta không thể đến gần nàng nữa là được!” – Lãnh Kỳ Lạc vẫn thấp giọng nói, vòng tay vẫn siết lấy người trong lòng.

Advertisement / Quảng cáo

“Tiểu nữ thật sự...” – Nhan Diệp Doanh không biết phải mở lời như thế nào, không biết nên nói như thế nào.

“Uống chút này đi để ấm người lại! Nàng không cần nói nhiều cứ chuẩn bị thật tốt trở thành tần nương của ta là được!” – Lãnh Kỳ Lạc lấy một bình nhỏ đưa cho Diệp Doanh, nàng ngửi nhận ra đây là rượu mùi thật sự rất thơm, nàng ngoan ngoan nghe lời hộp nhệ một chút, hơi nóng lan tỏa nhanh chóng hương thơm động trên đầu lưỡi vươn vẩn mãi.

“Thất diện hạ người thật sự không để tâm!” – Nhan Diệp Doanh đưa tay xoa những dấu vết ầu đã trên cánh tay mình.

“Không để tâm! Ta cáo từ Lão Tam ta tặng hẳn luôn cho nàng không rời đi, nàng thành chủ nhân của hẳn, hẳn bị khai trừ ra khỏi ám vệ của Thất phủ, hẳn sẽ không bị điều đi khỏi nàng nữa! Như vậy ta có thể có chút an tâm!” – Lãnh Kỳ Lạc nhìn cô tay bị bầm đỏ của Diệp Doanh trong lòng vô cùng khó chịu gào thét.

“Đa tạ Ngài!” – Nhan Diệp Doanh niếu cánh tay của Lãnh Kỳ Lạc lại, hai người nhìn nhau, tìm Nhan Diệp Doanh đánh tiếng.

“Nàng là thế tử của ta!” – Lãnh Kỳ Lạc nắm đôi bàn tay do trần an nói rồi nhanh chóng xoay người đi, về mặt có phần ôn nhu ngày lập tức trở nên lãnh lẽo và tối sầm lại, cũng như những lần trước chỉ một cái những người đã không còn thấy Lãnh Kỳ Lạc nữa chỉ còn lại nhan Diệp Doanh nằm trên giường người quần áo choàng của y thân thờ. Ngày hôm nay quá thật là một ngày rất dài và quá dài của nàng, nàng trải qua bao nhiêu là chuyện mà sống 2 kiếp người chưa bao giờ trải qua. Cả hai chuyện đều nhắm vào cái danh tiết của nàng, chỉ nghĩ đến hậu quả nàng rung mình sợ hãi.

.....

Sau chuyện ngày hôm đó Thái Tử Lãnh Kỳ Song có đến Nhan phủ xin được gặp Nhan Diệp Doanh nhưng nàng luôn viện lý do trong người một mối không tiện ra khỏi phòng cần dưỡng bệnh nhanh để khỏe trong ngày đại hôn. Chuyện thái tử cứ nhiều lần xin gặp Nhan Diệp Doanh khiến mẹ con Lý di nương và Nhan Diệp Dung vô cùng phẫn nộ, không ngừng chửi bới. Ngày hôm lễ thả đèn Thất diện hạ Lãnh Kỳ lạc đã dùng ánh mắt lạnh lùng soi mói nhìn Lý di nương khiến bà vô cùng sợ hãi không biết y có biết những chuyện bà đã làm hay không. Đó giờ Thất diện hạ chưa từng nhìn bà cho nên ánh mắt đó khiến bà vô cùng lo lắng, ánh mắt bức người đó làm Lý di nương không dám hó hé hay động tay chân trong khoảng thời gian này.

Ngày đại hôn của Lãnh Kỳ Lạc đến trước, sinh lễ vô cùng long trọng, vàng ròng, trang sức, gấm vóc không biết bao nhiêu rương đếm không xuể, kiểu lớn tám người khiến lòng lấy uy nghiêm. Thất Điện hạ Lãnh Kỳ Lạc cao cao thành thành ngồi trên lưng ngựa đến cửa Nhan phủ đón dâu. Quả thật nhìn như một bức tranh kiệt tác. Nhan Diệp Doanh được đưa ra kiệu trong tiếng pháo nổ chói tai, tiếng rí rầm của mọi người cùng những tiếng chúc mừng long trọng. Hoàng thượng cũng ngự giá thân vinh đến Thất phủ để dự lễ bái đường của hai người làm cho mặt mũi Nhan Lão gia trở nên vô cùng sáng lạng, Thất diện hạ được mọi người thăm hỏi nhận được sự sùng ái của hoàng đế rất nhiều.

“Thất diện hạ Lãnh Kỳ Lạc nhận chi!” – Lễ bái đường vừa xong Tân nương được đưa vào phòng thì Thái giám tuyên chỉ cho Thất diện hạ trước mặt mọi người.

“Nhi thần Lãnh Kỳ lạc xin tiếp chi!”

“Năm Nam Hinh thứ 38, nhận thất Lãnh Kỳ Lạc tài sắc vẹn toàn, lại hiểu đạo nghĩa được lòng dân nay phong người làm Thất Vương gia! Ban Thất Vương phủ tặg 5 tòa thành phía Nam! Nhan Diệp Doanh tài sắc vẹn toàn, một Tài nữ hiếm có phong ban làm Thất Vương phi kiêm quận chúa! Cả đời hưởng vinh hoa phú quý! Khâm thư!” – Chiêu chi được đọc ra mọi người đều vô cùng ngạc nhiên tiếng ban tán càng trở nên to nhỏ khắp nơi. Chiêu chi này còn nói rất rõ tâm ý của Hoàng Thượng về Thất diện hạ, sự sùng ái của người vô cùng nhiều đối với người vương gia mới phong này.

Advertisement / Quảng cáo

“Đa tạ phụ hoàng! Nhi thần tạ ơn!” – Thất vương gia Lãnh Kỳ Lạc làm lễ tạ ơn.

“Tiểu thư ơi! Tiểu thư ơi! Chúc mừng chúc mừng người!” – Một đám cô cò và nô tỳ ủa nhanh vào phòng Nhan Diệp Doanh nói.

“Chuyện gì bên ngoài xôn xao vậy?” – Nhan Diệp Doanh nghi hoặc hỏi.

“Chúc mừng tiểu thư, Thất diện hạ được phong làm Vương gia người đương nhiên trở thành Vương phi! Còn được phong làm Quận chúa chúc mừng người!” – Mọi người nhón nhao nói.

Nhan Diệp Doanh cả kinh, mình được phong hàm quận chúa là một chuyện vô cùng ngạc nhiên nàng biết Hoàng thượng rất sủng ái Lãnh Kỳ Lạc nhưng hoàn toàn không nghĩ đến bản thân mình khi gả cho y cũng được sủng ái theo như vậy!

“Tình nhi ban thưởng!” – Nhan Diệp Doanh nói, Tình nhi bên cạnh ngoan ngoan đưa cho mỗi người một lượng để ban thưởng. Ai nấy đều vui vẻ cúi người tạ ơn rồi nhanh chóng lui ra bên ngoài.

Đến tối khuya khi bên ngoài không còn tiếng xôn xao ồn ào nữa thì cánh cửa phòng nàng mới mở ra một lần nữa, một bóng người cao cao bước vào bên trong đi đến bên giường.

“Thất diện... Không bây giờ phải gọi ngài là Thất vương gia mới đúng!” – Nhan Diệp Doanh cười nói, nhưng người đối diện vẫn không đáp lời nào lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh nàng, thái độ khiến Diệp Doanh có chút ngạc nhiên.

“Thất vương gia... Có chuyện gì sao?” – Nhan Diệp Doanh lại nhẹ nhàng lên tiếng.

“Sao nàng nghĩ là ta!” – Lãnh Kỳ Lạc chậm rãi lên tiếng.

“Ngài nói gì vậy! Ta nghe được hơi thở của chàng!” – Nhan Diệp Doanh cười! Đứng vậy mỗi lần Kỳ Lạc đến nàng đều cảm nhận được hơi thở rất ôn hòa của y còn có một mùi hương hoa sen thoang thoảng.

“Ha ha ha” – Vừa nói Lãnh Kỳ Lạc vừa tháo khăn che đầu cho cho Nhan Diệp Doanh, nàng đưa mắt nhìn y, có chút ngượng ngùng, không giống như động phòng kiếp trước nàng háo hức chờ đợi, lần này nàng không còn kiêu hãnh hức như vậy nữa nhưng lại có cảm giác rất khác, cảm giác trong lòng rất thoải mái, cứ mỗi lần bên cạnh Kỳ Lạc thì Diệp Doanh lại có cảm giác vô cùng an toàn và thoải mái. Nhan Diệp Doanh cười rồi cúi đầu.

Advertisement / Quảng cáo

“Ta không thích nghe gọi Thất Vương gia từ miệng của nàng!” – Lãnh Kỳ Lạc vẫn nhìn người trước mặt ánh mắt có phần ôn nhu khác lạ.

“Vậy chàng muốn thiếp gọi gì?” – Nhan Diệp Doanh bên lên nói.

“Tùy nàng!” – Lãnh Kỳ Lạc vén tóc bên má của Nhan Diệp Doanh.

“Kỳ Lạc!” – Nhan Diệp Doanh ngược đầu nói, gương mặt có chút thắm đỏ nàng thật sự rất muốn gọi y như vậy nhưng chung quy chưa bao giờ dám gọi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30: Chúng ta là phu thê

“Ta thích nghe nàng gọi như vậy!” – Lãnh Kỳ Lạc có chút giật mình nhưng lại cười nói. Có thể đây là lần đầu tiên Nhan Diệp Doanh nhìn thấy y cười, nàng chút chút ngó ng瞻 nhìn.

“Nếu chàng thích nghe sau này thiếp sẽ gọi như vậy!” – Nhan Diệp Doanh thấy Lãnh Kỳ Lạc nhìn mình nên có chút e ngại lại cúi đầu.

“Nàng không nhớ, chứ khi nàng còn nhỏ vào cung cứ hay leo đèo gọi ta nhưng với cái giọng ngọng ngịu gọi là Lãnh ca ca! Nhưng khi lớn lên nàng không nhớ nhiều nữa.” – Lãnh Kỳ Lạc nhìn người trước mặt e ngại chậm rãi nói.

“Sao thiếp không nhớ?” – Nhan Diệp Doanh khẽ nhún mày, nàng hoàn toàn không nhớ trước kia từng leo đèo theo vị Thất vương gia này hay sao.

“Đứng vậy! Sau đó thì nàng thụ trong phủ ít ra ngoài ta cũng rồi kinh thành theo sự phụ đến khi quay lại cũng gần ngày nàng cập kê! Nhận ra ánh mắt nàng có chút nhu tình nhìn thái tử nên cũng không tiện lại gần nói chuyện... Sau thì nàng như một người khác trong mắt chỉ có chán ghét và hận ý dành cho Thái tử mà thôi!” – Thất vương gia Lãnh Kỳ Lạc lên tiếng nói.

Advertisement / Quảng cáo

“À!” – Nhan Diệp Doanh à một cái trong lòng nàng được giải thích vài khúc mắc, giải thích được vì sao Lãnh Kỳ Lạc ngày đó lại nhìn nàng như vậy, cũng giải thích vì sao y lại quan tâm đến nàng như vậy! Nhan Diệp Doanh khẽ cười cúi đầu.

“Thất vương phi! Ta không nghĩ chúng ta sẽ ngồi nói chuyện cả đêm như vậy đâu!” – Lãnh Kỳ Lạc cười cười đứng lên bước vào phía sau tấm bình phong cời y phục bên ngoài, bước ra bện một thân y phục màu đỏ thẫm bằng vải satanh mịn màng và mát lạnh. – “Nàng tính bận những thứ này đi ngủ sao?”

Nhan Diệp Doanh nghe Lãnh Kỳ Lạc nói thoáng đỏ mặt lúng túng đứng lên, nàng tuy có thể nói đây là lần thứ 2 động phòng nhưng mà lần này hoàn toàn không giống lần trước, nhớ kiếp trước Thái tử khi vừa vào phòng đã nhào đến đòi hỏi trên người nàng như con sồi đói khát, y cuồng nhiệt mặt kệ nàng nhăn mặt vì đau đớn, khi đó Nhan Diệp Doanh đã nghĩ do y quá yêu nàng nên không kiềm chế được, và cũng có thể tất cả dân ông trên thế giới này đều giống như vậy. Nhưng ở kiếp này hiện tại nàng đang cùng phu quân danh chính ngôn thuận ngồi nói chuyện, y điềm đạm ôn nhu như chính tính cách của y, điều đó lại khiến Diệp Doanh có phản lúng túng.

Diệp Doanh cũng thay ra bộ satanh màu đỏ thẫm dành riêng cho mình phía sau tấm bình phong, rón rén đi đến bên giường, nàng nhìn y có chút ngại ngùng tay bắt gác rung lên khe khẽ.

“Ta không có ăn thịt nàng đâu nên đừng lo lắng!” – Lãnh Kỳ Lạc khẽ nói – “Đến đây!”

Nhan Diệp Doanh im lặng không nói lời nào tiến lên bước đến bên Kỳ Lạc y nhìn nàng hồi lâu rồi nắm lấy bàn tay đang khẽ run lên của nàng kéo mạnh tay, bắt ngó trước hành động của y nên Diệp Doanh không giữ được thăng bằng ngã nhào lên người của của Kỳ Lạc.

“Nàng không cần phải gấp gáp đến như vậy!” – Lãnh Kỳ Lạc tay đặt tại eo của Diệp Doanh dùng chút sức giữ chặt lại mắt đầy ý cười nói.

“Thiếp... Chàng...” – Diệp Doanh bị choáng trước câu nói của y, áp ứng đáp lại câu nói của nàng bị bỏ dờ lại bởi nụ hôn ấm áp mềm mại của Lãnh Kỳ Lạc đặt lên môi nàng, y hôn nàng một cách chậm chạp từ tốn không quá cuồng nhiệt nhưng lại thể hiện rất rõ sự trân trọng.

Lách nhẹ một cái Nhan Diệp Doanh đã nằm yên trên giường được đặt bên dưới thân thể của Lãnh Kỳ Lạc, y nhìn nàng hồi lâu khẽ nhếch môi cười, quả thực Kỳ Lạc cười rất đẹp, mũi Diệp Doanh nghe rất rõ mùi hương hoa sen nhàn nhạt nhưng lại vô cùng tươi mát trên người Kỳ Lạc phả ra đang lan tỏa khắp xung quanh nàng.

“Diệp Doanh nàng thật sự không sợ ta như những người khác sao?” – Lãnh Kỳ Lạc nhẹ nhàng lên tiếng.

“Không thiếp chưa từng sợ ngài!” – Nhan Diệp Doanh mở to mắt nói.

Lãnh Kỳ Lạc mỉm cười không nói gì, quả thật hôm nay là ngày mà nàng nhìn thấy y cười nhiều đến như vậy, bình thường có cảm giác con người này quả thật không biết cười là gì hay ai đó nhìn thấy y cười phải chết nên chưa bao giờ nàng nhìn thấy những nụ cười của y như thế này.

“Kỳ Lạc! Chàng cười rất đẹp!” – Nhan Diệp Doanh đưa tay lên sờ lên mặt của Kỳ Lạc, cánh tay của nàng có chút ngập ngừng, có chút rung rẩy. Lãnh Kỳ Lạc cũng bất ngờ trước động tác của nàng nên y cứ thế yên lặng thanh sắc nhìn nàng.

“Cười nhiều quá sẽ dễ lộ ra rất nhiều khuyết điểm!” – Lãnh Kỳ Lạc cúi đầu nhìn vào ánh mắt lảng động của Nhan Diệp Doanh rồi lại áp đôi môi lạnh mát lên môi nàng, hai người cứ thế triền miên, dù kiếp trước đã từng làm vợ người khác nhưng kiếp này Diệp Doanh vẫn cảm thấy lạ lẫm, Lãnh Kỳ Lạc không giống như những nam nhân khác y từ tốn, chậm rãi, mọi động tác đều nhẹ nhàng trân trọng. Cứ thế Nhan Diệp Doanh và y triền miên không dứt.

Advertisement / Quảng cáo

...

“Tham kiến Vương gia!” – A hoàn canh gác bên ngoài lật đặt đứng lên hành lễ khi thấy Lãnh Kỳ Lạc mở cửa phòng bước ra, sau ngày đại hôn y được 3 ngày không cần lên chầu nên cũng có phần thư thái, hôm nay y bận bộ trang phục màu xanh đậm nên nhìn vóc dáng cao lớn có phần uy nghi.

“Vương phi còn nghỉ đừng làm phiền ngài ấy! Khi nào nàng ấy dậy đến thư phòng báo ta!” – Nói đoạn y dạo chân bước đi.

Tầm canh giờ sau Diệp Doanh mệt mỏi mở mắt, ngồi dậy ngơ ngác nhìn xung quanh, tân phòng hôm qua của nàng chưa có dịp nhìn kỹ quả thật không quá xa hoa như ở Đông cung nhưng lại vô cùng tinh tế, mọi trang trí đều rất trang nhã như chính phong cách của vị chủ nhân.

“Vương phi người đã dậy rồi! Nó tỷ giúp người rửa mặt và thay đổi trang phục!” – A hoàn bên ngoài nghe tiếng động liền tiến vào bên trong.

“Tĩnh nhi đâu rồi?” – Diệp Doanh nhìn a hoàn lạ lẫm trước mặt vội hỏi.

“Tĩnh nhi có nương đang xuống bếp dọn đồ ăn sáng cho người ạ! Nó tỷ tên là Lan nhi, sẽ cùng Tĩnh nhi chăm sóc Vương phi!” – Lan nhi cung kính nói.

“Vương gia đi từ sớm sao? Bây giờ đã là giờ nào rồi... Ta còn phải vào cung thỉnh an!” – Nhan Diệp Doanh như nhớ ra gì đó gấp gấp bước vội xuống giường, chân trần đặt lên nền đất lạnh băng giặt mình.

“Vương gia ngồi trong thư phòng đợi không ai được làm phiền Vương phi, người chuẩn bị xong thì báo ngài ấy, Lan nhi đã cho Tiểu đồng chạy đi thông báo với Vương gia rồi ạ!” – Lan nhi cung kính đáp.

Diệp Doanh khẽ mỉm cười chọn y phục rồi nhanh chóng thay đổi, lặng yên bôi tóc và trang điểm.

“Tham kiến Vương gia!” – Tĩnh nhi bên ngoài cửa thấy Thất vương gia Lãnh Kỳ Lạc đến cung kính hành lễ.

“Nàng đói chưa? Chúng ta dùng bữa sáng!” – Lãnh kỳ Lạc nhẹ giọng nói với nhan Diệp Doanh, nàng khẽ cười gật nhẹ đầu. Hai người sánh vai nhau bước vào đình bên bờ hồ sen, trong phủ của Kỳ Lạc cũng có 1 hồ sen, hồ sen trắng, có một cái đình bên bờ hồ vô cùng mát mẻ Diệp Doanh quả thực vô cùng hứng thú với điều đó.

“Vương gia! Chúng ta nên vào cung trước, bây giờ cũng đã quá muộn rồi như vậy thiếp thấy không phải phép!” – Nhan Diệp Doanh khẽ nói.

“Nàng gọi ta là gì?” – Lãnh Kỳ Lạc nhủ mảy, giọng nói chứa đầy vẻ khó chịu. Trước mặt rất nhiều a hoàn nên Diệp Doanh cố ý gọi y là Vương gia không gọi danh nhưng không nghĩ y lại phản ứng mạnh mẽ như vậy.

Advertisement / Quảng cáo

“Thiếp! Kỳ Lạc thiếp xin lỗi!” – Nhan Diệp Doanh cúi đầu nói nhỏ.

“Ấn trước đây! Vào cung không gấp!” – Vẫn kiêu loi như vậy, vẫn nhàn nhạt như vậy. Nhan Diệp Doanh toang cái lại nhưng rồi lại thôi. Kiếp trước sáng ngày sau ngày đại hôn, nàng bị các ma ma gọi dậy từ rất sớm để ăn vận đúng tư trang Thái Tử phi rồi cùng thái tử vào cung thỉnh an. Không ai quan tâm đến việc nàng no hay đói như vậy vẫn còn bị nhắc nhở về hạnh kiểm của một phi tần. Kiếp này lại vô cùng nhàn nhã như vậy.

Bàn thức ăn cũng vô cùng thanh đạm, cháo hạt sen cùng với vài món lạ mắt của sen. Diệp Doanh mỉm cười nhìn Kỳ Lạc, thấy y ăn vô cùng tao nhã và có phần ngon miệng.

“Vương phi nhìn ta mãi cũng không khiến nàng no bụng được đâu!” – Kỳ Lạc nhún nhún mày nhìn bằng quơ nơi hồ sen khẽ nói. Nghe y nói Diệp Doanh xấu hổ đỏ bừng mặt cúi xuống tập trung vào thức ăn của mình.

....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Tại Hoàng cung.

“Ta nhận thấy Vương phủ cũng gần ngay bên Hoàng cung việc vào thỉnh an coi chừng đâu quá khó tại sao đến giờ hai con mới vào cung!” – Hoàng hậu nương nương ngồi trên cao giường đối mặt phượng hẹp khó chịu nhìn.

“Đúng là không xa nhưng sáng nay nhi thần có chút công vụ không thể không làm!” – Lãnh Kỳ Lạc vẫn giữ thái độ điềm tĩnh như vậy nói.

“Công vụ gì quan trọng đến như vậy!?” – Hoàng hậu hí hóp mắt giọng đầy nghi ngờ.

“Hậu cung không nhiếp chính cho nên nhi thần không tiện nói với người!” – Lãnh Kỳ lạc điềm đạm đáp đối mặt Hoàng hậu. Lời nói của y khiến bà vô cùng khó chịu.

Advertisement / Quảng cáo

“Hoàng thượng giá lâm!” – Hoàng hậu toang nói thêm gì đó nhưng bên ngoài Hoàng Thượng đã đến rồi.

“Tham kiến Hoàng Thượng! Hoàng Thượng kim an!” – Mọi người cùng quý xuống hành lễ.

“Mọi người bình thân! Lão thất con đến rồi ă!” – Hoàng Thượng cười vui vẻ ngồi lên ghế giữa điện.

Lãnh Kỳ Lạc cùng Diệp Doanh tiến lên thì hành lễ quân thần, phụ mẫu hiếu kính với Hoàng Thượng và Hoàng Hậu, hai người uống trà gật gù vui vẻ ban thưởng. Hoàng Thượng ban thưởng 1 cặp ngọc bội bạch ngọc hình hoa sen vô cùng tinh xảo, màu ngọc trong suốt lấp lánh vừa nhìn đã biết trân quý. Cùng với câu chúc sớm sinh quý tử.

“Thái tử giá lâm!” – Theo giọng thái giám truyền tới là thân ảnh một người bạn Thanh bào bước vào, y nhìn lướt qua Diệp Doanh cùng Lãnh Kỳ Lạc đứng giữa điện, hai người cũng nhanh chóng hành lễ với thái tử. Từ sau chuyện hôn hoa đáng đến nay Diệp Doanh mới gặp lại Kỳ Song, nàng hận ý vẫn còn sâu đậm nơi khóe mắt.

“Thất đệ cùng Vương phi hôm nay đến thỉnh an sau ngày đại hôn thật là vui mừng! Hôm qua có chút chuyện đại sự nên ta không tiện ghé sang. Hôm nay đến đây đưa lễ vật!” – Vừa nói Lãnh Kỳ Song chia ra một hộp gỗ điều khắc tinh xảo bên trong chứa một cặp vòng long phụng sáng lấp lánh, y nhìn Diệp Doanh, nàng cơ bản không để ý vào mắt nên không muốn tiến lên nhận. Lãnh Kỳ Lạc cười nhếch môi tiến lên nhận.

“Thái tử ngài quả thật rất có lòng!” – Nhìn món đồ trong hộp, Kỳ Lạc trầm giọng nói.

“Có là gì có là gì!” – Lãnh Kỳ Song có chút tiếc nhìn Diệp Doanh vẫn đứng yên tại chỗ không những nhút phía sau Kỳ Lạc nói.

“Trưa nay các con ở lại trong cung dùng thiện với Trẫm và Hoàng hậu luôn hiếm khi có dịp như vậy!” – Hoàng thượng cao hứng nói.

“Đa tạ phụ hoàng nhưng chắc để dịp khác vì nhi thần còn có công sự tại phủ quan trọng không đợi được! Để hôm khác nhi thần vào cung hầu hạ người!” – Lãnh Kỳ Lạc nói nhanh từ chối, ánh mắt có chút ngạc nhiên nhưng tràn đầy sự hài lòng của Diệp Doanh nhìn y. Kiếp trước khi nàng thỉnh an bị giữ lại cung cũng đến gần tới mới trở về người mệt mỏi nhưng không dám hé răng.

“Cũng được!” – Hoàng Thượng gật gù nhưng giọng nói có chút tiếc nuối. Từ nhỏ ông đã thích cái tên lão Thất này, sự điềm đạm trong mắt một đứa trẻ quả thật rất hay, tính cách của y khiến ông vô cùng thích chỉ là nhà ngoại không hiền hách không có chỗ chống lưng cho nên rất khó nâng đỡ. Tính cách lạnh lùng và bí ẩn của y cũng là một cái khiến khi ông muốn nâng đỡ vấp phải sự phản đối như vậy.

.....

Sau khi về phủ Lãnh Kỳ Lạc không nói nhiều liền bước vào thư phòng rồi ở yên trong đó mãi không ra, Diệp Doanh nhàm chán không biết làm gì nên đi ra đi vòng Vương phủ xem xét mọi thứ phân phó cất đồ hồi môn của nàng vào trong kho cũng sẵn cất luôn cặp vòng long phụng của Lãnh Kỳ Song mới tặng.

“Tĩnh nhi người báo với Thất Vương gia, ta đi ra các cửa hàng xem xét một chút!” – Nhan Diệp Doanh khẽ nói, Tĩnh nhi có chút bất ngờ, không nghĩ tiểu thư lại nói cho cô gia biết về các cửa hàng gao như vậy không sợ ngài trách cứ hay sao.

Advertisement / Quảng cáo

“Tiểu thư... Người thật sự muốn Vương gia biết về chuỗi cửa hàng đó hay sao?” – Tĩnh nhi thấp giọng nói.

“À chàng biết rõ lắm!” – Nhan Diệp Doanh cười gật gật đầu nói. Tĩnh nhi vô cùng kinh ngạc nhưng cũng không dám nhiều lời thắc mắc thêm.

Diệp Doanh nhanh chóng thay đổi xiêm y để đến cửa hàng từ người thiếu nữ xinh đẹp thoáng chốc cái đã biến thành một nam nhi tuấn tú. Diệp Doanh đi hơn nửa ngày bên ngoài trở về phòng thì nhìn thấy bóng dáng cao cao của Lãnh Kỳ Lạc đang yên ổn ngồi trong phòng đọc gì đó.

“Kỳ Lạc!” – Nhan Diệp Doanh nhanh chóng lên tiếng

“Tham kiến Vương gia!” – Tinh nhĩ cúi người hành lễ.

“Người lui ra bảo nhà bếp chuẩn bị thức ăn!” – Lãnh Kỳ Lạc liếc mắt nhìn Tinh nhĩ không nói gì, Nhan Diệp Doanh thấy vậy vội lên tiếng.

“Nàng đi về rồi à? Có chuyện gì đặc biệt không?” – Lãnh Kỳ Lạc đặc quyền sách xuống ngược nhìn Diệp Doanh.

“Làm ăn vẫn rất ổn! Nhưng mà thiếp lại nghĩ ra một thứ!” – Nhan Diệp Doanh vui vẻ nói. Sau khi cưới quả thật mối quan hệ của hai người có cải thiện chuyển biến khá tốt không còn vẻ ngại ngùng như ban đầu nữa.

“Chuyện gì?” – Lãnh Kỳ Lạc khẽ nhủ mảy. Y rất thắc mắc về những suy nghĩ của vị vương phi này của mình. Nàng có những suy nghĩ rất là kỳ lạ cũng như có phần giả dạn hơn so với độ tuổi của mình.

“Thiếp thấy chúng ta nên mở xưởng chế tạo binh khí. Hiện tại Vừa lương thực Diệp Gia Hưng cũng đã đi vào hoạt động rất thuận lợi không có điều gì phải lo ngại! Hiện có thể được xem là một trong những chuỗi của hàng lương thực lớn nhất kinh thành.” – Nhan Diệp Doanh uống hớp trà nói.

“Xưởng binh khí!” – Nghe điều này Kỳ Lạc vô cùng ngạc nhiên, y không nghĩ rằng một tiểu thư khuê cát được nuôi dưỡng từ nhỏ lại có ý với binh khí.

“Đúng thiếp nghĩ mọi thứ đều làm theo mùa vụ nhưng nếu mua bán binh khí thì có thể bán không cần suy nghĩ nhiều có thể bán với số lượng lớn theo đơn đặt hàng và bán liên thông cho các nước lân cận!” – Nhan Diệp Doanh nói, nàng nghĩ đến việc bán binh khí đơn giản nâng đỡ đến kiếp trước khi mà Lãnh Kỳ Song còn là thái tử lúc chưa lên ngôi, do sự giúp sức của Nhan gia đã mở xưởng chế tạo binh khí, vì mối quan hệ trở thành người chế tạo độc quyền cho đất nước. Dưới sự giúp sức của Nhan Diệp Minh đã đi sang nước Chu nổi tiếng mua nhập được nguyên liệu chế tạo nên đã rất nhiều vũ khí lợi hại, thu được không ít của cải riêng, nhờ vào đó Lãnh Kỳ Song nhanh chóng nắm bắt được quân đội của triều đình trong tay.

“Nàng biết về vũ khí sao?” – Lãnh Kỳ lạc nhướng mày nghi hoặc

“Thiếp dù sao cũng con nhà tướng cũng có chút hiểu biết. Nhưng thiếp có thể tìm cho chàng một chuyện gia!” – Nhan Diệp Doanh nhướng mày nói. Nếu kiếp này đã gả cho Thất vương gia thì nàng nguyện thay đổi số phận thứ một lần nữa.

Advertisement / Quảng cáo

“Nhan Diệp Doanh!” – Thất vương gia Kỳ Lạc gọi trực tiếp tên họ của Diệp Doanh khiến cô có chút giật mình – “Nàng còn những điều gì giấu ta nữa!”

Lãnh Kỳ Lạc đưa đôi mắt nhìn xoáy vào người Diệp Doanh khiến cho nàng vô cùng lúng túng như thể bản thân đang bị lột trần trước mặt chàng.

“Thiếp... Không có chuyện gì giấu chàng!” – Diệp Doanh có chút lúng túng đưa mắt nhìn đi chỗ khác nàng không muốn y biết được nàng đang lúng túng càng không muốn y có nghi ngờ với nàng. Hơn ai hết bản thân Diệp Doanh biết được Lãnh Kỳ Lạc lợi hại đến mức đáng sợ ra sao.

“Được ta sẽ suy nghĩ về những chuyện này!” – Lãnh Kỳ Lạc có thể dễ dàng nhận ra sự lúng túng của Nhan Diệp Doanh dù trong lòng chứa nhiều sự nghi hoặc nhưng y không muốn gây thêm khó dễ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Ngày đại hôn của Thái tử điện hạ Lãnh Kỳ Song diễn ra vô cùng long trọng, sinh lễ cưới trải dài từ trong cung ra đến phủ đệ thái tử phi mãi không hết, mọi người chen chúc nhau để nhìn mặt thái tử phi. Lãnh Kỳ Song cao cao tại thượng ngồi trên tuần mã đến phủ đệ thái tử phi.

“Chúc mừng hoàng huynh! Ngày trọng đại như thế này đừng để say khướt!” – Các vị hoàng tử khác lần lượt đến chúc mừng.

“Hahaha cảm ơn các vị đệ đệ thân yêu của ta!” – Lãnh Kỳ Song hào sảng cười lớn nói.

Advertisement / Quảng cáo

“Thái tử điện hạ! Chúc mừng huynh! Thành gia lập thất sớm sanh quý tử!” – Lãnh Kỳ Lạc cùng Nhan Diệp Doanh bước đến thỉnh an cung kính nói.

“Cảm ơn Thất đệ cùng Thất vương phi!” – Lãnh Kỳ Song nói, ánh mắt vẫn nhìn Diệp Doanh trước mặt, nàng không nhìn y chỉ lặng lẽ đứng cạnh bên.

“Ngày mai tam muội tiểu nữ vào phủ! Xin thế tử chiêu cố cho!” – Nhan Diệp Doanh nói, Lãnh Kỳ Song có chút bất ngờ. Đạo gần đây Nhan Diệp Dung nháo nhiều việc khiến cho y có phần phiền não cũng chính vì việc nàng ta trộm long trảo phượng thể nào nên người trong mộng của y bây giờ lại sánh vai cùng người khác chưa kể đến cũng vì chính chuyện đó y mất lòng Hoàng thượng rất nhiều, đến ngày đại hôn quan trọng như vậy của thái tử chi có Hoàng hậu đến mà thôi. Chỉ mới nhắc đến người thiếu nữ đó cho dù rằng ta đúng là có chút tự sắc nhưng hiện trong lòng y lại có chút hận ý. Càng nhìn Diệp Doanh vui vẻ trước mặt hận ý trong y càng nổi lên nhiều.

“Làm thế tử của ta thì không cần vương phi nàng phải bận tâm nhiều!” – Lãnh Kỳ Song nhìn nàng, ánh mắt chứa đậm sự nhu tình.

“Kỳ Lạc chúng ta sang kia một chút, ca ca thiếp bên đó!” – Diệp Doanh chán ghét không muốn đôi co thêm nên tìm cách rời đi.

“Được!” – Kỳ lạc biết chuyện nắm tay Diệp Doanh xoay đi.

Lãnh Kỳ Song đứng nhìn hai người ân ái cười rồi đi. Trong lòng vô cùng khó chịu chỉ muốn chạy đến cướp nàng đi. Mọi người xung quanh cũng trầm trồ ngó nghiêng đôi phu thê mới Thất điện hạ, một Thất vương gia lạnh lùng tự tại lại cùng Thất vương phi khắng khít, mọi người kiêng lời nói tiếng lại cùng vương phi rũ rì, mọi người xung quanh đầy kinh ngạc khi nhìn thấy y cười mỉm qua câu nói của Thất vương phi. Có cảm giác buổi tiệc ngày hôm nay nhân vật chính là hai người chứ không phải thái tử điện hạ cao cao tại thượng đang nhận rượu chúc mừng của mọi người.

Advertisement / Quảng cáo

...

“Thất vương gia, Thất vương phi đến!” – Giai nhân trong phủ thông báo. Mọi người trong Nhan phủ đang ráo riết chuẩn bị cho Nhan Diệp Dung xuất giá ngày hôm nay. Hôm nay nàng cùng trác phi của thái tử cùng vào đông cung.

“Tham kiến Thất vương gia, Thất vương phi cát tường!” – Mọi người trong Nhan phủ hành lễ. Lãnh Kỳ Lạc ra đầu cho mọi người đứng lên điềm đạm ngồi chính diện nhắm nhấp trà, Nhan Diệp Doanh thì lần lần đi ra phía sau gặp Nhan phu nhân

Đến lúc tiến hành đại lễ đưa tiễn, Nhan Diệp Dung phải cúi đầu chào từng thành viên trưởng bối trong Nhan gia. Nhìn tình cảnh trước mặt trong lòng Nhan Diệp Doanh không khỏi hồi tưởng về kiếp trước khi Nhan Diệp Dung cúi đầu với nàng vào Đông Cung, cái cúi đầu đó ầu cũng chính là lời chấm dứt tình nghĩa ti muội mà nàng tin tưởng, nhưng sau đó chính người nàng xem là muội muội thân thiết đã dẫn đến những chuỗi ngày như địa ngục cho nàng.

Nhan Diệp Dung nhìn Nhan Diệp Doanh cao cao tại thượng ngồi đó nhìn nàng, bên cạnh có một Thất vương gia nghiêm nghị với người khác nhưng lại dùng ánh mắt chứa đầy nhu tình nhìn nàng ta khiến trong lòng Nhan Diệp Dung không kiềm chế được sự ganh ghét. Sự hạnh phúc của Nhan Diệp Doanh đáng lý phải là của nàng ta những điều Nhan Diệp Doanh đang có đáng ra phải là của nàng mới đúng. Nhưng chung quy dùng mọi thủ đoạn nàng chỉ có thể trở thành một di nương trong Đông Cung. Bất gặp ánh mắt chứa đầy băng lạnh của Thất điện hạ đang nhìn mình Nhan Diệp Dung vội thu ánh mắt lại cúi đầu.

“Chúc mừng muội! Kể từ hôm nay muội đã không còn là Nhan tam tiểu thư của Nhan phủ nữa rồi mà trở thành người của phủ thái tử! Đây là chút thành ý của ta tặng muội!” – Nhan Diệp Doanh nói, Tinh nhĩ nghe vậy đứng lên cho mọi người nhìn thấy cặp vòng phi thủy màu xanh biếc óng ánh! Đó chính là cặp vòng nằm trong những gánh sinh lễ trong hoàng cung của nàng. Mọi người xung quanh trầm trồ về độ sáng cũng như độ trong suốt của cặp vòng. Quả thực không hổ danh là thượng phẩm trong hoàng cung.

“Muội da tạ ty tỷ!” – Sắc mặt của Nhan Diệp Dung tối lại, trong lòng một cơn ganh ghét càng rõ ràng. Đám cưới của nàng sinh lễ chỉ có hơn 50 gảnh so với Diệp Doanh không được bằng một nửa chưa kể nàng còn phải tự động bước vào bên trong phủ Thái Tử, theo tục lệ Thái Tử chỉ đi đón chính thất mà thôi. Chả bù Nhan Diệp Doanh được Thất Điện hạ cưới ngựa đón trong tiếng kèn trống rôm rã.

“Muội đứng lên đi!” – Nhan Diệp Doanh nhận ra được sự bất thường trong ánh mắt cũng như sắc mặt của Nhan Diệp Dung, vậy mà kiếp trước nàng lại nghĩ đây chính là thái độ buồn bã khi phải rời gia đình đi lấy phu quân của nàng ta. Diệp Doanh không khỏi tự cười chính bản thân mình.

“Ta phải vào cung! Nàng về phủ sau nhé!” – Lãnh Kỳ Lạc nói nhỏ vào tai Diệp Doanh, nàng khẽ gật đầu, y nhanh chóng đứng lên rồi đi trong im lặng mọi người đang lu bu đưa tiễn nên cũng không ai để ý bóng người rời đi. Nhan Diệp Doanh nhìn bóng y rời đi rồi mới quay lại nhìn Nhan Diệp Dung, bây giờ nàng ta đã được đội khăn hỷ chuẩn bị bước ra bên ngoài lên kiệu hoa, vì chỉ là một đi nương cho nên kiệu hoa cũng nhỏ hơn chính thất rất nhiều, kèn trống cũng không phổ trương ồn ào. Vào cửa Đông Cung cũng phải đi đường cửa sau. Nhan Diệp Dung ngồi trong kiệu, cổ bầm bụng chịu đựng hôm nay muốn ta nhìn nhục rồi sẽ có ngày nàng ta sẽ lấy lại tất cả những gì nàng ta vốn dĩ thuộc về!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 33

Lại mất ba ngày của Nhan Diệp Dung, Nhan tướng quân cho người đến Thất vương phủ mời Nhan Diệp Doanh đến dự. Lãnh Kỳ Lạc những ngày này lại vô cùng bận rộn, nàng không biết y làm chuyện gì nhưng về rất khẩn trương về đến Vương phủ là đi ngay vào trong thư phòng rồi ngồi rất lâu trong đó, những ngày qua y về đến phòng đã tối muộn Nhan Diệp Doanh cũng đã ngủ rồi. Nên chuyện về Nhan phủ nàng dù không muốn nhưng cũng một mình trở về!

“Tham kiến Thất vương phi! Dung nhi đã về rất sớm có cả Thái tử điện hạ đến cùng!” – Lý di nương đứng bên ngoài chánh điện vừa nhìn thấy Nhan Diệp Doanh đi vào liền nhanh chóng lên tiếng, cố ý nhấn mạnh có sự đưa về nhà của Lãnh Kỳ Song, như muốn khẳng định với Diệp Doanh rằng con gái nàng ta được sung ái rất nhiều.

“Tham kiến Thái tử! Thần thiếp đến trễ không kịp nghênh đón người!” – Nhan Diệp Doanh chỉ gật nhẹ đầu rồi bước vào trong chánh điện, hành lễ cùng với Thái Tử Lãnh Kỳ Song đang ngồi chễm chệ ngay giữa chánh điện.

“Thất vương phi có lòng là được rồi! Thất đế hôm nay vẫn bận bịu không đi được với người à?” – Lãnh Kỳ Song cười ánh mắt có vài phần ôn nhu nói.

“Dạ bẩm Thất Vương gia nhà thiếp quả thật quá bận nên không thể cùng đến đây!” – Nói đoạn Nhan Diệp Doanh xoay người tìm vị trí của mình cũng như muốn nói chủ đề này nàng không có chút kiên nhẫn tiếp tục.

Advertisement / Quảng cáo

“Tỷ tỷ!” – Nhan Diệp Dung nhìn thấy ánh mắt đó có chút khó chịu nhưng kiềm chế đứng lên nhu mì nói. Trước mặt thái tử nàng không được thất sách, chàng ta để ý nàng vì sự nhu mì của nàng nên không được đánh mất đi.

“Muội muội! Nhìn muội tươi đẹp như vậy chắc là Thái tử gia rất cưng chiều!” – Diệp Doanh nhìn thái độ nai tơ giả dối trước mặt cười nhạt nói.

“Tỷ tỷ đừng chọc muội! Chỉ là muội muội được một chút phúc phận thôi!” – Nàng vừa nói vừa nhìn Thái tử đầy tình ý.

“Dung nhi còn con đứng đó mau rút trà dâng lễ tỷ tỷ con!” – Lý di nương nói, Nhan Diệp Dung lật đặt bước đến nhận tách trà trong tay a hoàn rồi bước đến trước mặt Nhan Diệp Doanh cung kính dâng lên.

Nhan Diệp Doanh khẽ cười đưa tay nhận tách trà, tay chưa chạm được tách trà thì đã liền nhìn thấy tách trà cứ thế rớt xuống vỡ nát, nước bắn tung tóe, bàn tay Nhan Diệp Dung bị bắn không ít nước trà nóng

“Á! Nóng quá! Huhu tay của ta” – Nàng ta la lên rồi cứ thế nước mắt như đã chực chờ sẵn thì nhau lần xuống, trên nền đất mảnh vụn ngổn ngang, một thiếu nữ vừa tròn đôi mươi đang quỳ trên đất đầy mảnh vỡ, nước bắn tung tóe trên nền vậy, tay thì đỏ hồng cả lên.

“Mau mau đỡ nhĩ đi nương đây! Gọi đại phu đến đây!” – Lý di nương nhanh miệng nhất trong khi xung quanh tất cả mọi người vẫn còn đang bất động.

“Tỷ tỷ! Tại sao tỷ lại làm vậy với ta, tỷ không ủng thuận ta chỗ nào tỷ nói, tại sao tỷ lại hành xử như vậy! Hay vì thấy ta được thái tử yêu thương còn tỷ bị Thất vương gia lạnh nhạt nên sinh lòng đố kỵ với ta!” – Nhan Diệp Dung vừa nói vừa khóc nức nở khiến người ta có cảm giác chạnh lòng đau nhói.

“Nàng mau đứng lên lấy khăn ướt đến đây!” – Lãnh Kỳ Song dịu Nhan Diệp Dung đứng lên ôm vào lòng che chở. Đưa ánh mắt khó hiểu nhìn Nhan Diệp Doanh, nàng ta thật sự gan tỵ vì y đối xử tốt với Diệp Dung, chuyện này quả thật rất có thể, ly nước vừa chạm tay nàng ta liền rớt xuống đất.

“Ôi thật đáng thương cho đứa con gái bé nhỏ của tôi!” – Lý Di nương nhìn tay Nhan Diệp Dung đỏ hồng lên mà ra sức khóc rống lên mắt nhìn Nhan tướng quân như ủy khúc.

“Doanh nhi! Sao người lại làm vậy? Muội muội người được hạnh phúc người cảm thấy không vui về hay sao?” – Nhan tướng quân đồ dành Lý di nương mắt trợn lên nhìn Nhan Diệp Doanh

“Ta không có làm!” – Nhan Diệp Doanh im lặng nhìn một lượt tất cả mọi người, cảm nhận từng ánh mắt mọi người đang nhìn nàng. Nàng nhớ lại kiếp trước cũng từng có hoàn cảnh mình bị vu oan như vậy, mọi người vì về yêu kiều nhu mì của Nhan Diệp Dung đánh lừa dù nàng có cố gắng giải thích như thế nào đi chăng nữa chung quy cũng không ai tin tưởng. Kiếp này nàng lại không còn thấy đau khổ như trước nữa, cũng không còn buồn giải thích chỉ 1 câu khẳng định nàng không làm mà thôi.

Advertisement / Quảng cáo

“Hu hu tỷ tỷ sao người lại đối xử với Dung nhi như vậy! Dung nhi được yêu thương có gì là sai trái!” – Nhan Diệp Dung thút thít trong lòng Lãnh Kỳ Song như con mèo nhỏ đột ngột khóc lớn tiếng lên nói.

“Ta không có làm!” – Vẫn dùng ánh mắt lạnh điện này giờ trầm lặng khẽ mép cười nhạt đứng lên phủi vấy những giọt nước bắn lên váy nàng hiện đã thấm ướt đẫm lại những loang lổ trên tà váy màu vàng nhạt.

“Trước mặt bao nhiêu người mà! Ai cũng thấy mà!” – Lý di nương cũng lớn tiếng khóc phụ họa. Giống như bà ta cảm thấy sự việc chưa đủ rồi ren.

“Lý di nương ta thấy không có nương ta ở đây bà có phần lộng quyền nhĩ?” – Nhan Diệp Minh nghiêng răng nghiêng lợi nhĩ. Quả thực y cũng thấy Nhan Diệp Doanh làm rớt tách trà nên không có cách nào giúp được em gái đứng lúng túng chỉ có thể trừng mắt với di nương.

“Diệp Minh, Lý di nương dù sao cũng là trưởng bối, con không được vô lễ như vậy còn trước mặt thái tử ra thế thông gì?” – Nhan tướng quân liếc mắt hằn giọng nói. Nhan Diệp Minh vừa tỉnh mở miệng đáp lại thì bên ngoài truyền đến tiếng nói.

“Sao tất cả mọi người đều đứng lên như vậy?” – Lãnh Kỳ Lạc đáng người cao lớn thanh thanh tú tú đi vào cửa, gương mặt lạnh băng không chút biểu cảm. Y nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Nhan Diệp Doanh đang đứng đó nhìn lướt một thế sự tình trước mắt ít nhiều y cũng đoán ra được một chút chuyện gì đang diễn ra.

“Tham kiến Thất vương gia!” – Mọi người trong sảnh nhất quán đồng thanh hành lễ.

“Tam tiểu thư à không bây giờ đã thành di nương Đông cung nhĩ? Ta không nghĩ chức danh di nương của người được miễn hành lễ sao?” – Lãnh Kỳ Lạc lạnh lùng nhìn Nhan Diệp Dung vẫn đang cố gắng thút thít trong lòng Lãnh Kỳ Song mà không hành lễ với mình.

“Thiếp... Thần thiếp bái kiến Thất Vương gia!” – Nhan Diệp Dung giật bắn cả người luống cuống rồi khỏi vòng tay của thái tử Lãnh Kỳ Song hành lễ quân thần với Lãnh Kỳ Lạc. Lãnh Kỳ Lạc liếc mắt rồi không quan tâm nhìn Nhan Diệp Doanh đang đứng cạnh bên thấp giọng ầu yếm hỏi.

“Nàng có bị thương không?” – Giọng nói của y quá ôn tình nên khiến những người xung quanh vô cùng ngỡ ngàng không ngờ một Lãnh Kỳ Lạc lạnh băng lại có lúc ôn nhu như vậy.

“Thiếp không sao!” – Nhan Diệp Doanh ôn nhu cũng thấp giọng đáp lại.

“Người bị thương là Dung nhi chứ không phải đại tiểu thư!” – Lý di nương vẫn không can tâm mọi chuyện lại diễn biến theo hướng này như vậy, bà ta thấy thế trận mình đang chiến thắng nhưng chỉ vì sự xuất hiện ngoại ý muốn của Thất điện hạ mà mọi chuyện như đột ngột chiếm xuống.

Advertisement / Quảng cáo

Nghe bà ta nói Nhan Diệp Dung lại cố ý thút thít xoa lớn tiếng.

“Một thứ nữ còn là một tiểu thiếp thì có vấn đề gì so với sự an nguy của một Vương phi?” – Lãnh Kỳ Lạc nhàn nhạt bước qua Thái tử điện hạ đi đến ngồi trên ghế giữa chính điện. Mọi người nghe lời Lãnh Kỳ lạc nói đều bàng hoàng nhìn nhau không ai dám nói thêm lời nào. Quả thật như vậy xét về thân phận thì không thể trách cứ Nhan Diệp Doanh được mà hiện tại mọi người lại còn đang không màng đến sự tình của nàng ta mà còn cùng nhau trách cứ.

Cả sảnh đường đều im lặng, không ai dám nói thêm bất kỳ lời nào cho dù là tiếng thút thít của Nhan Diệp Dung cũng đột nhiên im phất.

“Chúng ta về!” – Nhan Diệp Doanh nhìn lướt qua gương mặt của từng người phái trước cuối cùng dừng lại ở Lãnh Kỳ Lạc ôn nhu dịu dàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Lãnh Kỳ lạc nghe Diệp Doanh nói muốn về cũng nhàn nhạt đứng lên đi ngang mặt thái tử điện hạ dừng chân lại nói

“Thái tử đệ xin cáo từ trước! Người nên quản lý thất thiếp của mình một chút! Đừng để chuyện ngày hôm nay diễn ra nữa.” – Nói đoạn y cùng Nhan Diệp Doanh đi ra bên ngoài, nàng cảm thấy chưa xốt trong lòng kiếp trước chính gia đình nàng đã ép nàng rất nhiều, những gương mặt đó đã mệt thị nàng, chiếc miêng bé nhỏ của nàng đã cố gắng giải thích với tất cả mọi người nhưng không ai nghe nàng nói, những lời nàng nói đều là do chính nàng đang nguy biệen mà thôi. Kiếp này nàng không tốn nhiều công sức nữa nàng đã quá hiểu lòng của những người nàng xem là người thân này rồi.

“Người!!” – Thái tử điện hạ muốn tiến lên nói nhưng mỹ nhân trong lòng vẫn còn đang thút thít nếu chân y ở lại.

“Tại thiếp tại thiếp làm Thất vương gia hiểu lầm, mọi lỗi lầm đều là tại thân thiếp đã khiến tỷ tỷ giận! Khiến thái tử phiền lòng! Lỗi là tại thiếp! Người đừng buồn thiếp nhé!” – Nhan Diệp Dung như con mèo nhỏ cuộn trong lòng Lãnh Kỳ Song, nhìn nữ nhân mềm mại trong lòng y khẽ gật đầu. Phải chỉ người đang mẹ nheo với y đây là Doanh nhi của y thì hay biết mấy!

.....

“Thiếp không có làm!” – Nhan Diệp Doanh im lặng từ khi bước ra khỏi Nhan phủ về đến Thất vương phủ mới lên tiếng nói.

Advertisement / Quảng cáo

“Nàng không cần nói! Ta tin nàng!” – Lãnh Kỳ Lạc lên tiếng nói. Nhan Diệp Doanh có chút ngạc nhiên nhìn Lãnh Kỳ Lạc, y không hề có mặt tại đó nhưng lạ chọn cách hoàn toàn tin tưởng nàng khiến lòng nàng dâng lên một cỗ ấm áp khó tả.

“Ta thật không tưởng tượng được một Doanh nhi nĩnh mẽ như vậy lại im lặng để người ta ức hiếp như vậy sao?” – Lãnh Kỳ Lạc điềm đạm nói, ánh mắt thăm dò vẫn nhìn nàng.

“Có những chuyện nói cũng bằng không!” – Diệp Doanh cười khổ.

“Ta không nghĩ một người như Nhan tướng quân lại có một tiểu nữ suy nghĩ thấu đáo như nàng!” – Lãnh Kỳ Lạc có phần thoát ngạc nhiên xong y lại lấy lại vẻ bình tĩnh một cách nhanh chóng.

“Thiếp xem đó như một lời khen!” – Diệp Doanh cười nói. Quả thật tự lúc quen biết tướng công của mình, tuy y có vẻ thần bí nhưng dù xảy ra bất kỳ chuyện gì dù có bất kỳ vấn đề nào thì y vẫn một mực tin tưởng nàng không cần nghe bất kỳ lời giải thích nào của nàng. Đôi khi nàng thật sự rất ngạc nhiên về lòng tin của y dành cho nàng, ầu có phải quá nhiều.

....

“Thiệt là tức chết đi được! Đến nước cuối rồi mà còn không diệt được nó!” – Nhan Diệp Dung ngồi cắn răng bực tức nói.

“Con gái ngoan của nương! Bình tĩnh, ngày tháng còn dài ta không tin nó cứ may mắn thoát khỏi như vậy mãi được!” – Lý di nương ôn nhu đến khuyên nhủ con gái.

“Thật không cam tâm mỗi lần nhìn thái tử nhìn ả ta là trong lòng con lại vô cùng khó chịu!” – Nhan Diệp Dung bức bối

“À đúng là hồ y tinh đã trong vòng tay Thất vương gia rồi còn cố gắng chiều dụ thái tử quá thật Nhan gia đã sinh ra cái loại gì không biết!!” – Lý di nương ngồi xuống bên cạnh Nhan Diệp Dung thấp giọng dỗ dành con gái mình.

“Đợi đấy đến ngày con bước vào từ cấm thành con không tin không diệt được nó!” – Nhan Diệp Dung nói.

“Đúng vậy chúng ta phải nhẫn nại, đã nhện nhục được mười mấy năm rồi rắng thêm thời gian nữa cũng không sao cả!” – Lý di nương vuốt ve tóc con gái.

“Dạ!”

“Cái quan trọng nhất chính là con phải nắm giữ được trái tim của thái tử!” – Lý di nương nói.

“Nương! Thái tử rất yêu cầu con, thời gian người đến viện con nhiều hơn của thái tử phi kia rất nhiều!” – Nhan Diệp Dung cúi đầu đỏ mặt nói.

“Được như vậy con phải biết tận dụng thời cơ này! Nếu có thể thành trắc phi thì sau này có thể trở thành quý phi... Lúc đó con cần gì phải nề mặt một Thất vương phi còn con cơ chứ!” – Lý di nương nói.

Advertisement / Quảng cáo

“Nương quả thật nói chí phải!” – Nhan Diệp Dung cười e thẹn nghĩ đến tương lại

.....

“Tây môn!” – Thái tử lãnh Kỳ Song ngồi trong thư phòng thấp giọng!

“Có thuộc hạ!” – Tây Môn là thuộc hạ thân cận dưới trướng của thái tử cung kính trước mặt.

“Bên phía lão thất có động tịnh gì hay không?”

“Dạ bẩm! Đạo gần đây lại rất yên ắng, Thất vương gia chỉ quanh quẩn trong phủ và thường ở trong thư phòng!” – Tây Môn nói.

“Còn Doanh nhi?” – Lãnh Kỳ Song trầm ngâm một chút lại đáp.

“Dạ bẩm Thất vương phi...” – Tây Môn có chút ngớ người nhưng nhanh chóng đáp.

“Ta không muốn nghe người nhắc đến mấy từ Vương phi đó nữa! Gọi nàng ấy là Nhan tiểu thư!” – Lãnh Kỳ Song nhàu mày vô cùng không hài lòng ngắt ngang lời của tây Môn nói.

“Vâng! Nhan tiểu thư cũng vậy, mỗi ngày chỉ quanh quẩn vương phủ đôi khi tự xuống bếp rồi lại đàn hát!” – Tây Môn có chút bất mãn nói.

“Được rồi lui ra có động tịnh gì thì nhanh về bẩm báo!” – Lãnh Kỳ Song khoát tay cho Tây Môn lui ra còn lại một mình mình trầm ngâm trong thư phòng.

“Nhan Diệp Doanh sao nàng lại khờ như vậy! Giận đối ta làm gì nếu như ngày trước nàng đồng ý gả cho ta thì bây giờ có phải hai chúng ta đã hạnh phúc bên nhau rồi sao! Tại sao lại đồng ý gả cho cái tên lạnh lùng như tảng băng kia để rồi bây giờ lại đau khổ như vậy!” – Thái tử tự nói với chính bản thân mình, y mượn tượng ra hình ảnh Nhan Diệp Doanh đang tươi cười đứng trước mặt mình.

“Xin đi nương đừng bước! không có lệnh thái tử không một ai được bước vào thư phòng!” – Linh canh ngay trước cửa thư phòng chặn Nhan Diệp Dung lại giọng điệu có chút khản trương.

“To gan người biết ta là ai không sao dám chặn đường!” – Nhan Diệp Dung có phần ngoại ý bất mãn nói.

“Lệnh của Thái tử nô tài không thể trái được”

“Người đứng ra cho ta, các người dám đụng vào ta không sợ tội khi quân sao?” – Nhan Diệp Dung không màng lại lời nói của linh canh muốn xông thẳng vào trong nhưng bị cản ngăn lại, từ giận lớn tiếng quát.

Advertisement / Quảng cáo

“Đi nương người đừng làm khó chúng nô tài!” – Hai người linh canh thật sự mất kiên nhẫn.

“Chuyện gì ồn ào!” – Lãnh Kỳ Song đang trầm ngâm thì bị một cò ồn ào bên ngoài làm nháo loạn, khó chịu lên tiếng.

“Thái tử, là thiếp đây! Dung nhi đến mang cho người chén tổ yến nhưng những người này lại không cho thiếp vào... Còn làm khó thiếp!” – Nhan Diệp Dung nhanh chóng làm nũng, nước mắt cứ thế lăn dài trên gò má, hai tên linh canh gắt sợt đến mức mặt không còn giọt màu nào, tội khi dễ hoàng thất có 9 cái mạng cũng không trả nổi.

“Nâng về trước đi! Ta sẽ sang chỗ nàng uống canh yến sau!” – Lãnh Kỳ Song thờ dãi nói.

“Nhưng...” – Nhan Diệp Dung toang muốn nói thêm nhưng a hoàn tùy thân cận cản nàng lại, Diệp Dung chợt hiểu lấy lại bình tĩnh – “Thiếp xin phép! Người nhanh đến nhé sợ yến sẽ nguội không ngon nữa!” – Nhan Diệp Dung xoay người rời đi trong bức bối.

“Cùng là tỷ muội nhưng sao hai nàng lại khác nhau đến thế! Nhìn nàng ta ta chỉ nhớ đến nàng. Doanh nhi hãy đợi ta, đợi ta đến ngày ta lên ngôi nàng sẽ quay về bên cạnh ta ta hứa sẽ đòi xử với nàng tốt nhất trên đời này Doanh nhi!” – Lãnh Kỳ Song trầm ngâm tự nói với chính bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trường Nữ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

“Nàng đợi ta à?” – Lãnh Kỳ Lạc bước vào phòng có chút ngạc nhiên khi thấy Nhan Diệp Doanh vẫn còn ngồi tựa thành giường nhắm nghiền!

“Kỳ Lạc, thiếp có chuyện này muốn hỏi ý kiến của chàng!” – Nhan Diệp Doanh nghiêm túc nói, khiến Lãnh Kỳ Lạc biết được sự nghiêm trọng của sự việc nên nhanh chóng ngồi xuống án cần hỏi.

“Bây giờ đã gần cuối năm, mùa vụ đông xuân cũng sắp qua! Bên kho Diệp gia thiếp đã cho thu gom rất nhiều lương thực! Có thể nói trong những kho hàng của Diệp Gia lương thực có thể xem là dự trữ nhiều nhất trong nước này chỉ đứng sau vua gao Linh gia mà thôi!” – Nhan Diệp Doanh dừng lại quan sát biểu cảm của Kỳ Lạc thấy trong mắt y thoáng qua chút ngạc nhiên nhưng rồi cũng nhanh chóng trở lại vẻ trầm ngâm ban đầu.

“Chàng không ngạc nhiên vì sao thiếp lại làm như vậy sao?” – Nhan Diệp Doanh ngạc nhiên khi thấy y không có bất kỳ động thái nào.

Advertisement / Quảng cáo

“Ta tin tưởng những điều nàng làm đều có lý do của nàng!” – Lãnh Kỳ Lạc cười mỉm kéo tay mang Diệp Doanh vào lòng nói nhỏ. Quả thật việc nàng thu gom lương thực y có biết nhưng chung quy cũng chỉ nghĩ đang được mùa giá rẻ nàng thu mua dự trữ bán ra nên cũng không quá quan tâm không ngờ rằng nàng lại ra sức trữ nhiều đến như thế

“Sắp đến nước Cát Lang Sa sẽ có động tĩnh! Sợ Thái tử sắp không đợi được nữa nguồn lương thực cống nạp từ cát Lang Sa sẽ bị đứt gánh! Lúc đó thật sự sẽ bị thiếu lương thực!” – Nhan Diệp Doanh thấp giọng nói, ánh mắt vẫn nhìn Kỳ Lạc để thăm dò.

“Sao nàng biết những chuyện này!” – Lãnh Kỳ Lạc đẩy người trong lòng ra quan sát, y thật sự rất bất ngờ trước điều nàng nói. Những chuyện nàng nói quả thật đang diễn ra, do thám của y vừa bẩm báo với y ngày hôm trước nên y cũng đang tích cực khẩn trương một bên cùng Nhan Diệp Minh thúc đẩy quá trình sản xuất binh khí, một bên lại cố gắng thăm dò vậy mà nương tư của y người chỉ quanh quẩn trong Vương phủ lại biết được những chuyện này, còn có bước chuẩn bị từ rất sớm. Đến gồm lương thực cũng đã chuẩn bị xong làm sao y có thể không ngạc nhiên được như vậy cơ chứ.

“Kỳ Lạc thật ra chuyện này cũng là do thiếp dựa theo tình hình mà đoán thôi. Cát Lang Sa muốn gả Hường Hoa công chúa cho chàng nhưng bất thành Thái tử đã định Thái tử phi cũng không thể cho nên chuyện đi xứ bất thành mặt khác đạo gần đây bên phía Thái Tử cũng ráo riết thu mua lương thực nên thiếp mới đoán ra như vậy!” – Nhan Diệp Doanh nói nhanh nhẩu, nàng sợ sẽ không qua khỏi cặp mắt của Kỳ lạc.

“...” – Kỳ Lạc âm trầm nhìn người trước mặt quả thật dù đã ở bên cạnh nhau nhưng chung quy y vẫn không hiểu hết được nàng, không biết hết được con người của nàng.

“Kỳ Lạc thiếp muốn hỏi chàng một ý!” – Nhan Diệp Doanh thò thè giọng, thấy Lãnh Kỳ Lạc không phản ứng gì nên nói tiếp – “Thiếp tính sang tháng sau khi cấm khẩu bắt đầu rộng rãi lương thực sẽ tự nhiên bị thiếu hụt nặng nề! khi đó Diệp gia sẽ bán 2/10 kho lương với giá gấp đôi! Còn lại 4/8 kho còn lại bán với giá gấp 3 cho triều đình! 4/ 8 còn lại dành cho Thái Vương!”

Lãnh Kỳ Lạc bất ngờ trước nhìn nương tư của mình! Không ngờ đến những chuyện như vậy nàng ta cũng đã suy nghĩ đến.

“Thiếp không biết suy nghĩ như vậy có thấu đáo hay không!” – Nhan Diệp Doanh có chút thấp thỏm nói.

“Được!” – Lãnh Kỳ Lạc âm trầm một đoạn thấp giọng nói.

“Thiếp có cảm giác Thái tử đã biết được chút gì đó của Diệp gia nên thiếp nghĩ sớm muộn gì cũng nên ra mặt sớm!” – Nhan Diệp Doanh lại thấp giọng nói để dò ý của Lãnh Kỳ Lạc.

“Được!” – Lãnh Kỳ Lạc không nói nhiều nhưng trong lòng y vô cùng ngạc nhiên! Y không nghĩ một khuê nữ như Nhan Diệp Doanh lại biết được nhiều chuyện đến như vậy! Lại có thể suy tính kỹ càng đến như vậy!

Advertisement / Quảng cáo

“Kỳ Lạc! Thiếp thật không muốn bán cho thái tử nhưng nếu không bán y sẽ nghi ngờ và sẽ điều tra để phòng chúng ta nhiều hơn điều này thiếp thấy không nên!” – Nhan Diệp Doanh nói.

“Ta hiểu! Nhưng nàng nên lấy Diệp Gia dưới danh nghĩa của Thái vương phủ sau lưng đừng lấy danh nghĩa của nàng!” – Lãnh Kỳ Lạc trầm ngâm nói, y sao không hiểu được dụng ý của Nhan Diệp Doanh có chứ.

“Dạ được!” – Nhan Diệp Doanh cười ôn nhu, thờ phào nhẹ nhõm vì thấy Kỳ Lạc không hề có ý hời hợt!

.....

“Cái gì? Người nói sao?” – Thái Tử lớn tiếng trừng mắt ngạc nhiên

“Dạ bẩm đúng như vậy Thái vương phi chính là chủ phía sau của Diệp gia lương thực!” – Tây Môn cú người nói, bản thân y khi tra ra danh tính này cũng vô cùng ngạc nhiên, không nghĩ một tiểu cô nương khuê các lại có thể tự tay gây dựng nên một cơ ngơi bậc nhất đến như vậy.

“Không thể nào, nàng ta làm sao có thể!” – Lãnh Kỳ Song hoàn toàn không tin vào những chuyện này.

“Nô tài đã tra rất rõ, quả thật có một người quản lý Diệp gia thường được mọi người gọi là Diệp Gia công tử nhưng chỉ là người thay thế cho Thái vương phi mà thôi!” – Tây Môn cú người thưa.

“Được rồi người lui ra đi!” – Thái tử Lãnh Kỳ Song ngồi xuống bàn âm trầm.

Trong lòng y có phần kinh hãi, không ngờ rằng Nhan Diệp Doanh lại có khả năng đến như vậy, y không biết chuyện Diệp Doanh là người đứng sau cơ ngơi, như vậy thất đệ của y có biết hay không nhưng nếu có một người nương tư như vậy có thể xem ra như hổ mọc thêm cánh! Càng suy nghĩ y càng nóng nảy ý định cướp Diệp Doanh về bên cạnh mình càng nhiều.

“Người đầu! Gửi thiệp mời đến phủ Thất Vương phủ mời Thất vương phi đến Đông cung cùng ta nghị sự đôi chút!” – Thái tử Lãnh Kỳ Song vội viết canh thiệp ra lệnh cho người gửi đến Thất Vương phủ.

Advertisement / Quảng cáo

.....

“Lão Thất con nó thật!” – Hoàng thượng trong ngự thư phòng ngạc nhiên nhìn Lãnh Kỳ Lạc đứng trước mặt.

“Vâng! Nhi thần nói thật!” – Hoàng thượng vô cùng ngạc nhiên nhìn y.

“Bốn phần lương thực trong kho Diệp Gia nhi thần nghĩ cứ để đó đến lúc cần sẽ chuyển ngay qua nhưng phụ hoàng cũng nên làm đầy kho lương trong thời gian này!” – Lãnh Kỳ Lạc nói.

“Trong trận chiến với Cát Lang Sa lần này... Lãnh Kỳ Song đề nghị cho con ra trận con nghĩ như thế nào?” – Hoàng Thượng

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

“Người nói cái gì? Ai đến?” – Nhan Diệp Dung bất ngờ không tin vào điều tai mình nghe thấy lớn giọng hỏi.

“Dạ thưa di nương, Thất vương phi đến ạ?” – A hoàn bên cạnh khúm núm sợ sệt nói.

“Tại sang nàng ta đến đây?” – Nghe bẩm báo, Diệp Dung cả kinh nhủ chặt mày.

“Dạ nô tỳ không biết!”

“Nàng ta đang ở đâu?”

Advertisement / Quảng cáo

“Dạ Thái tử cho mời người vào thư phòng!” – Nghe a hoàn nói, Nhan Diệp Dung cảm thấy nóng hết cả người vì tức giận. Trong Đông cung này ai cũng biết thư phòng của thái tử là cấm địa, hầu như rất ít người được vào đó. Thường những người vào đó đều là trọng thần thân cận với thái tử, nay Nhan Diệp Doanh đến lại được mời vào đó quả thật quá quắc.

“Người còn đứng đó làm gì đi ra ngoài nghe ngóng tình hình cho ta!” – Nhan Diệp Dung nổi sung thiên hết lớn trừng mắt, a hoàn rung rẩy vội lui nhanh ra ngoài, đi chưa được bao xa liền nghe tiếng đồ đạc đổ vỡ tán loạn bên trong phòng.

Nhan Diệp Dung giận dữ hất toàn bộ đồ đạc trên bàn xuống đất, hận không thể xông thẳng vào thư phòng thái tử mà giết chết Nhan Diệp Doanh tại chỗ được.

.....

“Muội muội! Người đi đâu vội vàng như vậy?” – Thái tử phi thấy Nhan Diệp Dung mặt mũi tức giận hậm hực bước đi vội lên tiếng giữ lại.

“Tham kiến thái tử phi!” – Nhan Diệp Dung nhìn thấy vội vàng tiến đến hành lễ.

“Người đi đâu vội vàng như vậy?” – thái tử phi thấy mặt mũi Diệp Dung khó coi, mỉm cười thấp giọng quan tâm.

“Dạ bẩm thái tử phi, thiếp nghe tin tỷ tỷ mình là Thất vương phi đến cung ta nên vội vàng đi đến!” – Nhan Diệp Dung môi chọt nhếch lên. Ta đang không biết dùng cách gì để làm thì nay có người thay ta hành xử thì còn gì bằng nữa.

“Thất vương phi đến Đông cung sao!” – Thái tử phi nhướng mày tỏ ý ngạc nhiên.

“Bẩm vương phi! Sáng nay Thất vương phi đến phủ, đang bàn chuyện với thái tử trong thư phòng!” – Ma ma bên cạnh Thái tử phi cung kính đáp.

“Quán ma ma, bà mau xuống bếp dọn đồ chuẩn bị thức ăn, chúng ta nên mời người ở lại dùng tiệc!” – Thái tử phi gạt đầu cũng không có chút biểu tình tức giận nào khiến Nhan Diệp Dung vô cùng ngoại ý.

“Muội muội, người cũng quay về đi, một lát Thất vương phi nghị sự xong ta sẽ cho người mời người đến! An Hạ người đến đứng trước thư phòng Thái tử đợi Thất vương phi ra liền mời đến viện ta!” – Thái Tử phi nhanh chóng phản phó, gương mặt vẫn vô cùng trầm tĩnh không có biểu lộ.

Advertisement / Quảng cáo

“Dạ vâng!” – Nhan Diệp Dung đành ngoan ngoãn dạ vâng, trong lòng vô cùng bức bối, ầm ức nhưng không dám cãi lời. Nhìn Diệp Dung tức giận mặt đen xì trước mắt Thái tử phi vô cùng thoải mái. Nàng biết Nhan Diệp Dung muốn quăng cục than lửa này vào tay nàng nhưng nàng là ai, nàng được dạy dỗ ngay từ nhỏ để trở thành người đứng trong hậu cung, có một chuyện còn con như vậy cũng không dỗi phò nổi thì làm sao sau này có thể làm chủ hậu cung. Quả thật quá xem thường nàng rồi. Ngay từ khi bước chân vào phủ Nhan Diệp Dung được thái tử sủng ái nên nàng cũng không muốn đụng đến gây lớn chuyện cũng như làm mất hứng thái tử cho nên mới có chút an phận không tranh giành nhưng không có nghĩa nàng không biết những chuyện Nhan Diệp Dung làm sau lưng nàng.

“Hồi cung!” – Thái tử phi cười hài lòng nhìn người trước mặt quý ân phần quay gót rồi đi. Có lệnh như vậy của thái tử phi đương nhiên Diệp Dung không thể hùng hùng hổ hổ đến thư phòng hỏi chuyện Nhan Diệp Doanh được nên đành cảm tức quay về viện của mình.

“Tham kiến thái tử phi!” – Nhan Diệp Doanh cúi người hành lễ!

“Thất vương phi đứng đa lễ đứng lên đứng lên!” – Thái tử phi ân cần nói, cho người đỡ Nhan Diệp Doanh ngồi lên ghế, còn mình vẫn ngồi vị trí chủ tọa.

“Tham kiến Thái tử!” – Thái tử phi cùng mọi người tiến lên hành lễ khi thấy thái tử tiến vào.

“Mọi người đứng lên!” – Tâm tình thái tử vô cùng vui vẻ bước vào trong, hiệp nghị cũng như những thảo luận giữa hai người dù chưa đi đến được sự thống nhất về giá cả nhưng như vậy cũng nói với y rằng Nhan Diệp Doanh và y còn gặp nhau vài lần nữa, nghĩ đến có thể gặp người nên tâm tình Lãnh Kỳ Song đặc biệt tốt.

“Tham kiến thái tử, thái tử phi cùng Thất vương phi!” – Nhan Diệp Dung nhanh chóng đến, hành lễ với mọi người, rồi đưa đôi mắt ương ướn lấp lánh nhìn thái tử điện hạ!

“Đứng lên đi! Dung nhi hôm nay Thất vương phi đến phủ chơi, nàng có vui không?” – Thái tử cười nói.

“Vui chứ ạ, thiếp rất nhớ Thất vương phi. Lúc con trong phủ thiếp rất ngưỡng mộ và đi theo tỷ tỷ!” – Nhan Diệp Dung cười e thẹn nói. Câu nói của Nhan Diệp Dung nghe thì có vẻ rất vô tư nói nhưng nếu nghe kỹ sẽ nghe ra được ý của Nhan Diệp Dung là luôn đi theo Nhan Diệp Doanh vì mình là dòng thứ xuất nên vô cùng ngưỡng mộ dòng chính! Nghĩ đến đó mới Nhan Diệp Doanh cong lên nụ cười vô cùng lạnh lùng.

“Thất vương phi! Ta biết Thất vương gia cũng từ lâu tâm tính trầm mặc còn có phần lạnh lùng... Không biết nàng ở với ngài có cảm thấy buồn không?” – Thái tử phi cười cười nói.

“Dạ ta thái tử phi quan tâm! Thất vương gia quả thật ai tiếp xúc cũng đều cảm thấy như vậy, nhưng mà đối với thế tử thì lại không như vậy!” – Nói đến đoạn này Nhan Diệp Doanh cúi đầu, hai gò má hơi ửng đỏ có phần xấu hổ.

“Quả thật vậy sao?” – Người lên tiếng này không phải là Thái tử phi mà lại là Thái tử điện hạ Lãnh Kỳ Song khiến mọi người có chút bất ngờ.

Advertisement / Quảng cáo

“Vâng quả thật vậy!” – Nhan Diệp Doanh cười nói. Nhắc đến Lãnh Kỳ Lạc là trong lòng Nhan Diệp Doanh có một chút ảm áp trời dấy.

“Đừng rồi! Thất vương phi, sắp đến lễ hội sân bắn mùa xuân! Khi đó người có đến không?” – Thái tử phi nói.

“Thần thiếp có nghe Thất vương gia nhắc đến! Cũng đang suy nghĩ!” – Nhan Diệp Doanh vẫn giữ nụ cười này giờ âm trầm nói.

“Muội muội đi đi, cũng nên đi một lần cho biết vườn săn bắn Hoàng cung!” – Thái tử phi nói. Nhan Diệp Doanh cúi đầu cười, nàng sao không nhớ nơi đó chứ, kiếp trước chính tại nơi đó nàng đã đau lòng như thế nào, khi mà một thái tử phi bị bỏ rơi ra sao, nàng vẫn còn cảm giác ê chề khó tả khi nhắc đến nơi đó.

“Thần thiếp sẽ cắt tóc!” – Nhan Diệp Doanh thấp giọng nói. Nhan Diệp Dung đứng cạnh im lặng nghe mọi người nói chuyện, nàng luôn nhìn thấy những tia nhìn của thái tử nhìn Nhan Diệp Doanh, trong đó luôn có một phần nhu tình rất lớn, không lẽ người thái tử phi này lại không nhìn thấy điều đó hay sao!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

“Bẩm báo Thất vương phi! Bên ngoài có thái giám đến!” – Nhan Diệp Doanh đang ngồi suy nghĩ đối sách để đối phó với Thái tử điện hạ thì bất ngờ có người đến thông báo.

“Thái giám?” – Nhan Diệp Doanh nhũ mày mày khó hiểu.

“Dạ vâng Tôn Thái giám của Hoàng Hậu!” – A hoàn nhún mạnh. Nhan Diệp Doanh có chút bối rối đứng lên.

“Vương gia đâu?”

“Dạ bẩm người vẫn còn trong triều chưa về!”

Nhan Diệp Doanh đánh một mình đi ra đối phó. Tôn thái giám kiếp trước nàng có kinh qua vài lần, nếu nói lão là cáo vẫn chưa xứng tầm với lão mà nói chính xác hơn là một lão hồ ly thành tính.

“Tôn đại nhân không biết ngọn gió nào đưa ông đến đây!” – Nhan Diệp Doanh lấy lại vẻ vui tươi điềm tĩnh bước ra ngoài.

Advertisement / Quảng cáo

“Vương phi kim an!” – Mọi người thấy nàng ra cửa bèn cùng nhau hành lễ.

“Đứng lên thôi đi! Tôn đại nhân không biết hôm nay ông đến tìm ta có chuyện gì Hoàng hậu chỉ giáo?” – Nhan Diệp Doanh nở nụ cười ôn hòa nhìn người trước mặt.

“Dạ vâng Thất vương phi là một người rất mau lẹ. Chuyện là mẫu thân của Thất vương gia đã mất sớm nên những chuyện này Hoàng hậu nghĩ không ai lo toan, mà người thì xem Thất vương gia như con của mình cho nên đã suy nghĩ rất nhiều!” – Lão Tôn cười cười nói.

“Hoàng hậu thật nhọc lòng rồi!” – Nhan Diệp Doanh cười gật đầu tán thưởng.

“Hai người đã thành hôn đã được một thời gian rồi nhưng mà ta nghe nói trong phủ chúng ta thiếu rất nhiều thiếp thất đến thông phòng làm ấm người cũng không có!” – Lão Tôn dừng lại quan sát nét mặt của Diệp Doanh. Nàng thấy chung vẫn giữ nét mặt cười thân thiện.

“Nên Hoàng hậu quyết định ban cho Thất vương phủ 4 mỹ nữ! Những người này đều là khuê nữ con nhà gia giáo tuy không phải là thân thế lắm nhưng vẫn rất ôn hòa!” – Lão tôn cười cười nói.

“Hoàng Hậu thật có lòng! Là thần thiếp đã không nghĩ đến! Đa tạ Hoàng Hậu ân ban!” – Nhan Diệp Doanh cười cười nói. Trong lòng rung lên hồi chuông cảnh giác, Hoàng hậu đánh chiêu bài này ra để người ngoài nhìn thấy bà là một người rất đại lượng, quan tâm đến con của phi tần khác nhưng thật sự đang cài người vào phủ Thất vương!

“Được vậy nhiệm vụ của ta xong ta xin cáo từ!” – Lão Tôn đứng lên cung kính nói.

“Tĩnh nhi!” – Nhan Diệp Doanh nói, đưa mắt Tĩnh nhi nhanh tiến lên đưa cho Lão Tôn một thỏi bạc, lão cười hề hề nhận lấy – “Tôn đại nhân đi về chuyển lời ta đa tạ Hoàng hậu!” – Nhan Diệp Doanh cười vui vẻ nhìn lão hồ ly ngoe ngoáy quay đi.

Sau khi lão Tôn ra về thì để lại 4 người đẹp tiến vào hành lễ với Nhan Diệp Doanh, nhìn qua 4 người đều là đáng người thanh mảnh nhan sắc xinh đẹp, trắng trẻo mày liễu mắt phượng nhìn mà trong lòng Nhan Diệp Doanh không khỏi cảm thán “Hoàng Hậu thật dụng tâm!”. Nhan Diệp Doanh không nói gì nhiều chỉ cho người an bài chỗ ở cho 4 người họ, mỗi người 1 phòng riêng bên biệt viện phía tây! Đối diện với viện của nàng cũng như thư phòng ở phía Đông.

.....

“Bát tử!” – Nhan Diệp Doanh lên tiếng gọi.

“Vâng bẩm Thất vương phi!” – Bát tử là cận vệ bên ngoài của nhanh chóng lên tiếng.

“Vương gia về phủ chưa?” – Nhan Diệp Doanh chậm rãi hỏi. Nhìn khí trời cũng đã vừa qua giờ lên chầu!

“Dạ bẩm vương gia đã về phủ được non nửa canh giờ!” – Bát tử cung kính đáp. Y thật sự không hiểu được cặp phu thê của vương gia nhà mình cho lắm, một người thì quá bận rộn hành tung đó giờ đã vô cùng thân bí cứ ngỡ cưới thê tử xong thì sẽ thay đổi nhưng chung quy còn khó hiểu hơn cả trước. Một người thì lại dành rất nhiều thời gian trong thư phòng. Không như những cặp phu thê khác thường dành nhiều thời gian trong phòng ngủ thì cặp phu thê vương gia nhà này rất thường xuyên cùng nhau trong thư phòng...

“Được!” – Nói đoạn Nhan Diệp Doanh gật gù có vẻ suy nghĩ đôi điều rồi đứng lên đi ra bên ngoài.

“Bát tử người đến mời vương gia ra hậu viện một chút!” – Đi được một đoạn Diệp Doanh xoay người nói rồi hướng hậu viện đi đến.

Vừa về đến vương phủ Lãnh Kỳ Lạc đã được mọi người thuật lại mọi chuyện! Tâm tình Lãnh Kỳ Lạc có chút khó chịu đang suy nghĩ cách để xử lý chuyện này thì lại nghe Bát tử đến báo vương phi mời ngài đến hậu viện.

Lãnh Kỳ Lạc có chút nhướng mày lên thường nàng có chuyện cần bàn sẽ đến thẳng thư phòng nay lại hẹn y ra ngoài như vậy thật sự có chút kỳ lạ, Lãnh Kỳ Lạc cũng âm thầm nhận xét phớt lợp.

Advertisement / Quảng cáo

Đến gần hậu viện là có thể nghe được tiếng đàn của Diệp Doanh, hôm nay nàng đặc biệt đàn ai oán nghe mà lòng nặng trĩu nghe như ai đó đang khóc than. Lãnh Kỳ Lạc nghe thấy có chút thất thần dừng chân lại một lúc đến khi bàn nhạc kết thúc mới chậm rãi lên tiếng.

“Doanh nhi!” – Lãnh Kỳ Lạc lên tiếng, ánh mắt vẫn dán chặt vào dáng người đang ngồi đó trong đình hướng hồ sen, dáng vẻ nàng cùng bài nhạc khiến người khác có cảm giác vô cùng đau lòng cô đơn.

“Kỳ Lạc chàng đến rồi!” – Nhan Diệp Doanh nhìn qua y rồi cup mắt xuống nói.

“uhm!” – Kỳ Lạc chậm rãi ngồi xuống bàn mắt hướng Diệp Doanh không rời.

“Người đầu mang ít điểm tâm!”

“Chuyện!” – Lãnh Kỳ Lạc tỉnh lên tiếng nói gì đó nhưng bị ánh mắt của Nhan Diệp Doanh ngăn cản nên ý nói được quay ngược vào. Đợi mọi người dọn điểm tâm ra rồi lui xuống Diệp Doanh mới cất giọng nói

“Thần thiếp đã an bài cho 4 vị tiểu thư ấy ở biệt viện bên phải cánh Tây! Chẳng có thể sang xem thử!” – Nhan Diệp Doanh cúp đôi mắt buồn bã xuống, trong lòng Lãnh Kỳ Lạc khẽ động không hiểu tại sao nương tử của mình hôm nay lại cư xử như vậy!

Không nói gì Nhan Diệp Doanh lại cúi mặt xuống bắt đầu dần một nhạc thể lưng nghe khiến lòng đau đáu. Lãnh Kỳ Lạc ngồi bên cạnh không ngừng nhìn thế tử của mình không nói tiếng nào sau đó cả hai lặng lẽ về phòng của mình. Những cận vệ bên cạnh Kỳ Lạc cũng như Diệp Doanh đều đưa mắt nhìn nhau như thể lo lắng cho chính chủ nhân của mình. Những âm vệ đi theo Kỳ Lạc cũng đã lâu lắm chưa từng thấy người vì bất kỳ một cô nương nào mà cư xử cho đến khi gặp Vương phi. Vậy mà nay quan hệ của hai người lại bị ép như vậy thật sự khiến người khác phải lo lắng thật nhiều.

“Bây giờ nàng có thể nói cho ta biết chuyện như thế nào?” – Lãnh Kỳ Lạc thấp giọng nói.

“Kỳ Lạc thiếp không nghĩ chẳng lại phối hợp tốt đến như vậy!” – Nhan Diệp Doanh cười vui vẻ như thể trước chưa từng có một khoảng buồn bã nào trước đó.

Lãnh Kỳ Lạc ngồi nhếch môi cười

“Đã muốn xem diễn thì chúng ta diễn một đoạn phụ thế cho họ xem cũng không tệ!” – Nhan Diệp Doanh cười nói.

“Nàng có biết nàng làm ta có chút hoảng sợ chừng trong lòng hay không hả?” – Lãnh Kỳ Lạc bắt ngờ kéo tay ôm Nhan Diệp Doanh vào lòng, đưa mắt nhẹ trách móc.

“Nhưng chẳng lại nằm bắt khá tốt mà!”

Những ngày sau sáng nào các cô gái nương ấy đều đến thỉnh an Nhan Diệp Doanh nâng lúc nào cũng đưa bộ mặt đau buồn cố gắng nở nụ cười cho họ nhìn thấy, trong cung cũng nhận được tin tức Phu thế Thất Vương Gia vì những nữ nhân mới vào cửa mà có chút tranh cãi, Vương phi vì buồn bã mà sinh bệnh trong người! Thất Vương gia vì không thuận mắt Vương Phi nên rời phòng ngủ chuyển sang thư phòng ở.

...

“Đề ta nhìn xem nàng còn thấy hân hoan với nàng nữa hay không?” – Thái tử Lãnh Kỳ Song vui vẻ hào sảng nói.

“Thái tử cao kiến này của người thật sự rất hay có thể làm mối quan hệ của hai người họ trở nên xa cách như vậy! Thì việc Diệp gia lương thực cũng sẽ không còn vì Thất vương gia nữa!” – Tây Môn đứng bên cạnh nói.

“Đúng vậy! Cười được một thế tử như Diệp Doanh thật sự rất háo nhưng đề ta xem giữa ý của Hoàng hậu và thế tử hân sẽ cư xử như thế nào!!!” – Lãnh Kỳ Song hào sảng nói.

Advertisement / Quảng cáo

“Thái tử! Bây giờ chúng ta nên làm gì?” – Tây Môn nói

“Bảo với Phi yến cố gắng leo lên giường của Kỳ Lạc!” – Lãnh Kỳ Song nói, Phi yến là một trong bốn cô nương được cài vào phủ Thất vương gia. Cũng là cô nương nhìn xinh đẹp nhất và thanh nhã nhất trong bốn người.

“Dạ vâng!” – Tây Môn cúi người nói rồi nhanh chóng lui ra bên ngoài.

“Thái Tử phi cho mời Thái tử sang viện ạ!” – Một tùy tùng bên ngoài bẩm báo.

“Có chuyện gì đặc biệt không?” – Lãnh Kỳ Song nhướn mày. Hôm nay y đã báo muốn sang viện của Diệp Dung nên có chút ngoại ý.

“Dạ bẩm Thái Tử phi chỉ nói mời ngài nhất định phải ghé sang! Dù chỉ là một chút cũng phải ghé sang!” – Nhìn thái độ rất ư là kiên định trong ý tứ của thái tử phi, Kỳ Song gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

- Tiếng chén đĩa trên bàn bị hất xuống đất.

“Chủ nhân người bớt giận! Chủ nhân!” – A hoàn quý trên mặt đất run sợ nhìn Nhan Diệp Dung.

“Thái Tử truyền lời không sang đây???” – Nhan Diệp Dung hân giọng nói.

“Vâng!” – A hoàn rung rẩy nhiều hơn nói.

“Thái tử phi người được lắm! Người đang muốn khiêu chiến với ta đúng không?” – Nhan Diệp Dung la lớn lên!

Advertisement / Quảng cáo

Thái tử ghé sang viện của Thái Tử phi, mục đích chỉ là ghé sang thăm nhưng đến nơi thấy Thái Tử phi đón mình trong bộ dạng một ca nữ dưng lên võ kịch cảm thấy thích thú và quyết định ở lại nơi đó đến nay!

.....

“Thất vương gia đâu?” – Nhan Diệp Doanh đứng bên ngoài thư phòng hỏi.

“Bẩm vương phi vương gia đi đến Mộc Trì rồi ạ!” – Tên lính canh bên ngoài cửa thư phòng ôn tồn bẩm báo.

“Được!” – Nhan Diệp Doanh gật đầu rồi xoay người đi đến hướng đó. Gần đến Mộc Trì, Nhan Diệp Doanh thấy bóng một người thiếu nữ ở ngã quanh trước nên dừng chân lại.

“Nương nương!” – Tinh nhi lên tiếng đáp.

“Suyt!” – Nhan Diệp Doanh ra dấu cho nàng im lặng, rồi lặng lẽ quan sát.

Bóng người mà Nhan Diệp Dung nhìn thấy chính là Vi Oanh, là một trong 4 người được đưa đến phủ Thất vương gia. Nàng ta bận một bộ trang phục màu hồng nhạt áo ngoài khoác hồ vớ cùng tinh tế, không quá phô trương nhưng lại khiến người đối diện như đốt mắt. Vi Oanh cầm trên tay là một giỏ hoa bước vào trong Mộc Trì.

“Nương nương nàng ta!” – Tinh nhi đứng bên cạnh bắt bình cho tiểu thư nhà mình.

“Suyt!” – Nhan Diệp Doanh không nói gì chỉ ra ý cho Tinh nhi im lặng hai người vẫn như trước trầm mặc đứng im nhìn.

Lãnh Kỳ Lạc đang ngồi trong hồ Mộc Trì là một hồ được xây dựng trên mạch nước ngầm có hơi nóng, ngâm mình trong hồ nước này có thể giúp cơ thể trở nên vô cùng thoải mái mặc khác cũng giúp dưỡng thân thể. Lãnh Kỳ Lạc nghe tiếng kéo cửa nhưng không mở mắt ra vẫn định thần như trước, bước chân người vừa vào rất dịu nhẹ người đó cũng không vội lên tiếng Lãnh Kỳ Lạc định ninh chính là a hoàn trong Mộc trì đến đưa y phục cho y. Đột nhiên cảm nhận trên mặt nước có động Lãnh Kỳ Lạc mở toang mắt thấy trước mặt mình là có rất nhiều cánh hoa được rải trên mặt nước, đột ngột có người chạm vào vai mình theo phản xạ Lãnh Kỳ Lạc dùng sức kéo người đó vào trong nước còn mình theo thể nhảy lên trên bờ hồ, trong chớp mắt chụp lấy áo choàng ngoài khoác lên người che cơ thể mình. Vi Oanh bận một bộ hồng y khi dính nước thì trở nên trong suốt đứng dưới hồ nước nóng đưa cặp mắt ướm lẹ nhìn Lãnh Kỳ Lạc.

“Nói người là ai?” – Giọng nói lạnh lùng như có dao nhọn phát ra, Lãnh Kỳ Lạc híp mắt nhìn người đứng dưới hồ vớ cùng khó chịu.

“Vương gia! Thiếp là người đến hầu hạ ngài!” – Vì Oanh bắt đầu lấy những ngón nghề mình được tời luyện ra sử dụng, giọng nói mềm mòng như nước thân hình như tác tượng đứng nhìn y.

“Ai cho ngươi vào đây!” – Lãnh Kỳ Lạc nghe câu trả lời trong lòng cảm thấy vô cùng bức mình nhưng cố gắng bình tĩnh nói.

Advertisement / Quảng cáo

“Nuơng nường cho phép thiếp hầu hạ ngài! Thiếp chỉ muốn hầu hạ vương gia mà thôi!” – Thấy ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Kỳ Lạc nhìn mình, nàng ta rùng mình sợ sệt vội cúi đầu nói. Nhìn nàng ta đứng trong hồ như một con thỏ nhỏ bị ướt mưa vô cùng đáng thương. Nếu như là một người nào khác chắc chắn sẽ rất động lòng.

“Đi ra ngoài!” – Bằng chất giọng vô cùng mát kiền nhẫn của mình Lãnh Kỳ Lạc hiếp mắt nói.

“Vương gia xin ngài cho thiếp một cơ hội được hầu hạ ngài! Vương gia!” – Vì Oanh dù rất sợ nhưng nghĩ đến nếu không liều một lần sợ rất khó cơ thêm cơ hội khác nên nàng cố gắng nài nỉ, cố ý để áo khoác bên ngoài của mình tuột xuống để lộ bờ vai tron nhẵn trắng mịn nhìn y.

“Đi ra ngoài ngay! Trước khi ta giết ngươi!” – Lãnh Kỳ Lạc nghiêng rắng nói bằng giọng nói vô cùng băng lãnh. Vì Oanh rung rẩy nhìn y – “Lão Bất lời ra ngoài! Từ nay về sau đừng để ta nhìn thấy nữa!”

Bất lão nhanh nghe lệnh Thất Vương gia Lãnh Kỳ Lạc nhanh chóng bước vào tắm lấy người thiếu nữ xinh đẹp như một bức tranh đang ụp khuất đứng trong hồ nước ra bên ngoài.

“Vương gia xin người nói cho thiếp biết thiếp đã làm gì sai!” – Vì Oanh khóc ngất cố gắng nài nỉ nhìn y.

Lãnh Kỳ Lạc không nói lời nào đưa mắt sắc lạnh nhìn nàng ta chứa đầy sát khí. Lão bất nhanh chóng bịt miệng Vì Oanh lời nàng ta ra ngoài, ánh mắt đỏ của Vương gia y rất có kinh nghiệm nếu người trước mặt không nhanh chóng biến đi mắt có thể sẽ không còn bất kỳ cơ hội nào mà bước ra bên ngoài nữa.

“Người đâu! Dọn sạch sẽ nơi này!” – Nói đoạn chính mình cũng bận lại trang phục chỉnh tề, tâm trạng không hề vui vẻ hậm hực bước ra bên ngoài.

Đứng bên ngoài quan sát mọi chuyện tuy rằng không biết bên trong sự tình xảy ra như thế nào nhưng khi nghe âm thanh huyền ảo bên trong truyền ra Tinh Nhi quay sang nhìn tiểu thư của mình thấy mỗi nàng nhếch lên thành nụ cười như thể đã tiền lượng trước được điều này, nàng ta thật sự không hiểu được tiểu thư mình sao lại tin đến như vậy! Khi lão bất lời Vì Oanh ra ngoài trong bộ dạng vô cùng thê thảm Tinh nhi thật sự không thể tin rằng Vương gia lại có thể đối xử với một mỹ nữ như vậy!

“Chúng ta quay về thôi!” – Nhan Diệp Doanh nói rồi xoay người bước về viện của mình.

“Tiểu thư người không đi gặp Vương gia nữa sao?” – Tinh nhi khó hiểu nói.

Nhan Diệp Doanh chỉ im lặng cười không trả lời nàng ta chỉ xoay người dời bước đi về viện của mình. Cuối cùng thì Tinh nhi cũng hiểu vì sao tiểu thư của nàng lại không gấp gấp đi tìm vương gia nữa mà lại quay trở về vì không lâu sau đó Vương gia liền đến viện của Diệp Doanh.

“Ta có thể nhắm mắt một lát một mắt nếu những người ấy chịu an phận bên cánh viện phía tây đừng cho ta thấy mặt! Sự nhện của ta có giới hạn!” – Lãnh Kỳ Lạc hậm hực ngồi xuống bàn nói. Giọng điệu vẫn không ngọt khó chịu trong lòng.

“Kỳ Lạc! Uống chút nước đi!” – Nhan Diệp Doanh cười đưa cốc nước hạ hỏa đã chuẩn bị sẵn đưa cho y. Y cầm lấy uống, trong những điều Kỳ Lạc ghét nhất chính là trong khi y đang tịnh dưỡng tại Mộc Trì lại đến làm phiền y, nếu những chuyện khác có thể y sẽ lạnh lùng không quan tâm nhưng nay lại thẳng tính đuổi ngay ra khỏi vương phủ chuyện ngày hôm nay có vẻ như ngày mai sẽ không được yên ổn.

Advertisement / Quảng cáo

“Nàng còn cười được!” – Lãnh Kỳ Lạc nhìn nụ cười trên gương mặt Nhan Diệp Doanh nhủ mảy nói.

“Thiếp không cười nữa! Giờ chẳng nên suy nghĩ lý do đuổi nàng ấy ra khỏi phủ khi ngày mai bị hỏi!” – Nhan Diệp Doanh gật gù nói, đôi khi nàng thấy tướng công của mình có chút ầu trĩ khó hiểu.

“Bởi vì ta là Lãnh Kỳ Lạc!” – Lãnh Kỳ Lạc suy nghĩ trầm mặc một đoạn thấp giọng trả lời, vẻ mặt đã lấy lại được sự bình tâm thường ngày vốn có của nó.

ngoài lề: dạo này mọi người thế nào? dạo này Meohoang bận quá bận lịch công tác hơi dầy nên ra truyện quá chậm! mọi người đừng giận meohoang nhé!

giờ cũng đã khuya rồi mọi người đừng thức khuya quá nên Meohoang đề sáng mới post chương mới cho cả nhà! dạo này trời có hơi hướng lạnh lạnh rồi cả nhà à!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Chuyện cô nương tận dụng thời cơ muốn leo lên giường của Thất vương gia bị đuổi ra khỏi phủ của Thất Vương ngay trong đêm ngày hôm sau đã lang truyền khắp phủ tin tức cũng nhanh chóng truyền vào hoàng cung. Những cô nương còn lại cũng cảm thấy sợ hãi trước tình trạng đó cũng không dám mạnh động nhiều nữa Phí Yến cũng cảm thấy lo lắng không biết có thể thực hiện được kế hoạch mà bản thân đã định sẵn ra hay không.

Lãnh Kỳ Lạc hôm sau vào cung châu sau đó bị Hoàng hậu gọi qua khiển trách một đoạn nhưng y vẫn giữ cái thái độ lãnh đạm không quan tâm nên nàng ta cũng không thể làm cân thẳng hơn được chỉ có thể quở trách vài câu rồi cho y lui ra bên ngoài.

“Sẵn bản! Thật sự không hứng thú lắm!” – Lãnh Kỳ Lạc ngồi trong thư phòng nghe Nhan Diệp Doanh bên cạnh hỏi về việc sẵn bản mùa xuân thì nường mảy khỏi quyển sách đang đọc nhàn nhạt nói.

“Những năm trước chàng không tham gia sao?” – Nhan Diệp Doanh không lường trước câu trả lời của y có chút bất ngờ.

Advertisement / Quảng cáo

“Có nhưng ở lại không lâu!” – Lãnh Kỳ Lạc không hấp tấp ngược lại rất ôn nhu trả lời! – “Nàng muốn tham gia?”

“Thái tử phi mời thiếp đến dự cùng thiếp nghĩ chắc đợt này không thể thoát thác được!” – Nhan Diệp Doanh nói, trong lòng nàng cũng có cảm giác đợt sẵn bản này tốt nhất không nên đi nhưng lại không biết làm sao từ chối.

“Nàng có muốn đi không?” – Lãnh Kỳ Lạc nhìn xoáy vào Nhan Diệp Doanh

“Có thể không đi sao Kỳ Lạc?” - Nhan Diệp Doanh nghe Kỳ Lạc nói thể như bắt được vàng, hơn hờ hỏi lại,

“Không!” – Lãnh Kỳ Lạc nhìn thấy biểu cảm của Nhan Diệp Doanh quả thật nàng không muốn đi thì khóe miệng nhếch lên một tia độc ác trả lời.

Vừa nghe xong câu trả lời của y, vẻ mặt tràn đầy hy vọng của Nhan Diệp Doanh liền biến sắc xụ xuống liếc y bằng ánh mắt bất bình không đếm xỉa gì đến Lãnh Kỳ Lạc nữa an yên đọc sổ sách Diệp gia. Lãnh kỳ Lạc nhìn biểu hiện của nàng nhếch mép cười, trong mắt chứa đầy sự ôn nhu.

(ngoài lề: nói thiệt chứ cái kiểu chọc ghẹo này Mèo cảm thấy chỉ muốn cắn một phát cho bỏ tức mà thôi!)

“Đây là cái gì?” – Nhìn những a hoàn bung đồ đạc đặt lên bàn Nhan Diệp Doanh ngạc nhiên nhìn hỏi.

“Bể vương phi! Đây là đồ mà vương gia sai người làm mang đến cho người!” – Một sai sử cung kính nói.

“À” – Nhan Diệp Doanh òa lên tiếng rồi ngăn người nhìn những món đồ trước mặt mình.

“Dạ nếu vương phi không còn gì cần dặn thì chúng nô tài xin phép được cáo lui!” – Sai sứ cũng kính nói. Nhan Diệp Doanh khẽ gật đầu mọi người đồng loạt lui ra. Diệp Doanh chậm rãi đứng lên tiến đến bên bàn cầm lên xem. Một bộ trang phục dùng trong sân bắn dành cho nữ, một đôi hài cổ cao và một số trang sức nhìn không rườm rà nhưng lại vô cùng thanh lệ.

Advertisement / Quảng cáo

“Vương phi cái này là Vương gia cố ý chuẩn bị cho người rồi! Đúng màu sắc người thích!” – Tinh nhi bên cạnh lộ ra vẻ vui mừng còn hơn cả chính bản thân nàng. Thấy chủ nhân mình không nói gì nàng ta lại tiếp tục lên tiếng – “Tiểu thư có muốn bận thử không để nô tỳ giúp người!”

“Đề khi khác!” – Nhan Diệp Doanh cười nhưng lắc đầu. Trong lòng nàng cảm thấy có chút bất ngờ, ngỡ ngàng ra mới nhớ hôm trước bị y lừa!

.....

Ngày khởi hành đi đến trường sân bắn, Nhan Diệp Doanh được người cho chuẩn bị khá sớm đứng trước cửa vương phủ

“Vương gia đâu?” – Nhan Diệp Doanh nhíu mày hỏi. Lão Bát cũng kính bên cạnh nói

“Bẩm vương phi, vương gia có chút chuyện cần giải quyết sẽ đi chung với người khi đi ra ngoài kinh thành!”

“Được!” – Nhan Diệp Doanh khẽ gật đầu rồi cất bước vào bên trong xe ngựa. Chuyến của y nàng đã khá quen với việc hành tung có chút bất định nên không hỏi nhiều với nàng cũng biết Lão Bát cũng không có khả năng biết được hành tung của Lãnh Kỳ Lạc.

Chuyến xe lúc đi chuyển trên đường Nhan Diệp Doanh nhắm mắt dựa vào thùng xe nghỉ ngơi, những ngày vừa qua chuyến vận chuyển lương thực để đẩy kho lúa của Diệp Gia đang được thúc tiến nên Nhan Diệp Doanh vô cùng nhiều việc phải xử lý, nàng cảm thấy số lương thực mình hiện đang dự trữ vẫn hoàn toàn chưa đủ với những dự định sắp đến trong tương lai.

Thấy xe ngựa đang chuyển động đột nhiên dừng lại rồi lại tiếp tục lúc lúc Nhan Diệp Doanh vẫn nhắm chặt mắt nhíu mày hỏi

“Tinh nhi chuyện gì vậy?” – Đợi mãi không nghe thấy câu trả lời của Tinh nhi nên Nàng ta choang mở mắt lên thì đập vào trước mắt nàng là một gương mặt có chút ngang tàng, lại có chút lạnh lùng âm trầm nhưng đôi mắt lại chứa ôn nhu nhìn nàng.

“Kỳ Lạc! Chẳng đến rồi à!” – Thoáng chút ngạc nhiên Nhan Diệp Doanh cười nói với y, toan ngồi thẳng người lên.

Advertisement / Quảng cáo

“Ừ!” – Lãnh Kỳ Lạc cười nhặt gật đầu rồi đi chuyển đến bên cạnh Nhan Diệp Doanh. Quá quen với kiểu nhàn nhạt lạnh lùng của y nên nàng cũng không quan tâm lắm chỉ cười cười dựa vào lòng y. Chợt nhận ra người Lãnh Kỳ Lạc có chút kỳ lạ, cơ thể y có chút rung rẩy và cũng nhắc Nhan Diệp Doanh nhíu mày quay lại nhìn sắc mặt y. Quả thật tuy Lãnh Kỳ Lạc đang nhắm mắt dựa vào thùng xe tuy vẻ mặt không thể hiện điều gì nhưng sắc mặt lại kém. Linh cảm không tốt Nhan Diệp Doanh kéo tay áo của y lên lộ ra vết thương đang rỉ máu được băng bó sơ sài.

“Kỳ Lạc Chẳng!” – Câu nói chứa đầy sự hoảng hốt của Nhan Diệp Doanh chưa được nói ra hết câu thì đã bị Lãnh Kỳ Lạc dùng tay chặn lại. Việc nàng đột ngột kéo tay áo của y như vậy khiến y có chút bất ngờ không phản ứng kịp chỉ có thể ngăn lại lời nói kinh động mọi người cả y mà thôi!

“Chuyện chẳng lớn! Nàng đừng làm loạn!” – Lãnh Kỳ Lạc thấp giọng nói, vẻ mặt đầy sự mệt mỏi, Nhan Diệp Doanh chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng này của y, trong lòng nàng đầy sự chua xót khó chịu. Đó giờ y đều rất kín kẽ kể cả khi 2 người đã là phu thê với nhau nhưng y cũng không chia sẻ nhiều với nàng, nàng chưa bao giờ hiểu cũng như biết được những gì Lãnh Kỳ Lạc đang phải chịu đựng và đối mặt. Trong lòng vừa tức giận lại vừa đau lòng.

Ngoài truyện: chào cả nhà dạo này cả nhà có khỏe không. Mèo mới đi công tác về liền up ngay chương mới cho mọi người nè. Giờ này là 2 giờ sáng rồi, mèo thật sự vẫn chưa buồn ngủ thế nào sáng mai mèo cũng sẽ gật gù!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

“Tinh nhi!” – Nhan Diệp Doanh lên tiếng, Tinh nhi đi bên ngoài xe ngựa nhanh lên tiếng đáp lại.

“Đã thưa tiểu thư!” – Tinh nhi đi bên ngoài nghe tiếng cung kính đáp.

“Bao lâu nữa đến khu sân bắn!” – Giọng nói của nàng còn chút rung rẩy, ánh mắt vẫn không chuyển đi nơi khác vẫn dán chặt vào Lãnh Kỳ Lạc đang tựa xe nghỉ ngơi.

“Đã bám theo lão Bát thì tầm 2 canh giờ nữa sẽ đến!” – Im lặng một lúc Tinh nhi lên tiếng đáp.

“Người vào đây ta muốn mua ít đồ!” – Nhan Diệp Doanh lên tiếng nói.

Advertisement / Quảng cáo

“Vâng!” – Xe ngựa dừng lại một chút Tinh nhi bước vào bên trong nhìn thấy Lãnh Kỳ Lạc âm trầm ngồi tựa lưng nhắm mắt nên nàng đặt biệt đi khẽ hơn sợ lỡ như ồn ào sẽ khiến y giật mình có khả năng quở trách.

“Chắc phía trước sẽ đi qua một thị trấn nhỏ. Người xuống nói với Lão Bát đi trước mua cho ta một số thứ nói với bên ngoài ta đột nhiên thấy bụng không được khỏe miệng nhạt thêm ăn đồ ngọt nên sai y đi mua về!” – Nhan Diệp Doanh nói một thấp giọng rồi thì chỉ có hai người có thể nghe thấy được.

“Vâng đó là những thứ nào ạ?”

“Nói Lão Bát đi vào thị trấn mua thuốc trị thương ngoài cũng một ít băng vải! Gội kỹ lại dùng cho mọi người nghỉ ngơi!” – Nói điều này giọng Nhan Diệp Doanh càng thấp hơn nữa, Tinh nhi mở to mắt hoảng hốt nhìn liếc qua Lãnh Kỳ Lạc đang im lặng nằm bên đó gật nhẹ đầu bước ra bên ngoài.

Xe ngựa lại tiếp tục rung lắc nhẹ nhàng. Nhan Diệp Doanh nhìn Lãnh Kỳ Lạc, bị thương như vậy ban này còn cố tỏ ra bình ổn ôm nàng dựa vào người, động vết thương đau cũng không biểu lộ gì nhiều cố gắng chịu đựng. Đôi khi Nhan Diệp Doanh cảm thấy y có chút ngốc nghếch.

“Vương phi cảm thấy bụng không khỏe lại nhạt miệng muốn ăn gì đồ ngọt người đi đến thôn phía trước mua ít đồ ăn ngọt về cho Vương phi đi!” – Tinh nhi bên ngoài cố ý nói tiếng lớn cho tất cả mọi người đều nghe rồi thấp giọng nói nhỏ với lão Bát, y gật đầu không biểu lộ gì nhiều đáp ngựa phóng lên phía trước rồi đi.

Chỉ một thoáng sau một gói vải được băng kỹ lưỡng đưa vào bên trong.

“Cho ta bình nước uống sạch!” – Nhan Diệp Doanh nói. Tinh nhi đưa bình nước uống cho nàng rồi nàng ra đầu cho nàng ta lui ra bên ngoài. Mọi người vẫn duy trì sự bình thường vốn có tiếp tục đi đến phía trường sân bắn.

“Nàng!” – Nhan Diệp Doanh nhẹ nhàng cởi áo của Lãnh Kỳ Lạc ra khiến y đang nhắm mắt giật mình nhìn Nhan Diệp Doanh, mặt nàng kiên quyết nhìn y nhíu mày. Thấy rõ sự cương quyết trong mắt nàng nên Lãnh Kỳ Lạc buông tay xuống để yên cho nàng xem vết thương cũng như muốn làm gì thì làm.

Hai người im lặng không ai nói điều gì, Lãnh Kỳ Lạc chỉ khẽ nhăn mặt khi Nhan Diệp Doanh rửa vết thương cũng như thoa thuốc và băng không hề có một lời than vãn nào xuất hiện, cả hai cứ ngồi đó im lặng bên trong trông mắt của Nhan Diệp Doanh ánh lên giọt nước mắt đau lòng khi nhìn thấy vết thương sâu hoắm của y.

“Ngốc khóc cái gì! Chẳng phải ta đã không sao sao!” – Thấp giọng lên tiếng, dùng cánh tay còn lại lạnh lẽo của mình sờ lên mặt của Nhan Diệp Doanh. Như giọt nước tràn ly giọt nước mắt đang cố gắng kiềm nén của mình trực hồ chảy xuống trên má.

“Kỳ Lạc! Hứa với thiếp đừng để bị thương nữa được không?” – Nhan Diệp Doanh ngược đôi mắt đầy nước nhìn y nói.

“Được!” – Lãnh Kỳ Lạc nhìn người trước mặt đang cắn chặt môi nhìn mình, trong lòng trời lên một cơn ầm ập lạ thường, mỉm cười đặt tay nắm đôi bàn tay nhỏ bé đang cố gắng không rung rẩy trước ngực mình.

“Đa tạ chàng!”

Sự ân ái áp ám của đôi phu thê bên trong xe ngựa khiến cho những hộ vệ thân tín bên ngoài đang lo lắng bỗng trở nên điếc không nghe thấy gì chỉ có thể ngược mặt nhìn trời phiêu dạt. Lão Bát đứng cạnh thùng xe như không tin vào chính tai mình nếu như không phải chính mình nghe thấy thì không tin được điều ầu yếm ấy từ chính miệng chủ nhân của mình nói ra! Đối với vị vương phi này thật sự có quá nhiều điều ngoại lệ không giống với Thất Vương mà y vốn biết trong suốt 10 năm qua.

Mọi người đi chuyển đến khu vực sân bắn được đưa đến biệt viện phía sau nghỉ ngơi, các vị hoàng tử khác có người đang đi chuyển cũng có người tới rồi đang trong phía viện được sắp xếp riêng của mình. Nhan Diệp Doanh cũng Lãnh Kỳ lạc xuống xe đi chuyển, tuy lo lắng cho thương thế của y nhưng nàng biết cần phải biểu hiện như hoàn toàn không có chuyện gì đã xảy ra bản thân Kỳ lạc thì có vẻ cũng không cần cố gắng thể hiện gì vì thường nhật y cũng lãnh đạm nhàng nhạt không quan tâm đến mọi chuyện xung quanh.

“Bẩm Hoàng thượng cho gọi Thất Vương gia và Thất Vương phi diện thánh!” – A hoàn bên ngoài cửa phòng cung kính thông báo. Nhan Diệp Doanh bên ngoài đưa mắt nhìn Lãnh Kỳ Lạc nhưng thấy y không hề tỏ ra bất kỳ một thái độ nào ngoài việc nhẹ nhàng đặt quyền sách trong tay xuống đứng lên bước vào phía sau thay đổi y phục.

“Được đợi ta thay y phục một chút!” – Nhan Diệp Doanh nhẹ giọng trả lời.

“Kỳ Lạc!” – Nhan Diệp Doanh lên tiếng gọi, đưa mắt nhìn y có chút lo lắng đáp lại là ánh mắt như cười như không của Kỳ Lạc, y không đáp lại với nàng chỉ xoay người thay áo ngoài. Diệp Doanh cũng hiểu ý không hỏi cũng không nói gì nữa. Không bao lâu thì hai người đồng hành bước ra bên ngoài.

“Hoàng thượng Cát tường! Hoàng hậu cát tường!” – Phu phụ thất vương cùng nhau làm lễ quân thần.

“Đứng lên ban ngồi!” – Hoàng thượng tâm trạng có phần thoải mái cười nói. Hai người nhanh đứng lên lui về phía ghế trống hai bên cánh điện.

“Năm nay quả thật đặc biệt vui vẻ hơn mọi năm vì lão thất không tìm cách đến muộn nữa ta cũng hy vọng con không tìm cớ chạy mất!” – Hoàng Thượng vừa nói, ý cười nhấp nháy nơi khóe mắt, giọng điệu như vừa quở trách vừa có phần như cưng chiều.

“Phụ hoàng yên tâm! Năm nay đệ ấy sẽ rất yên ổn!” – Thái tử Lãnh Kỳ Song từ bên ngoài bước vào sáng khoái nơi cúi người hành lễ - “Hoàng thượng cát tường, hoàng hậu cát tường!”

“Thái tử diện hạ cát tường!” – Mọi người còn lại trong sảnh cũng đồng dạng đứng lên hành lễ.

“Tất cả đứng lên, ban ngồi!” – Tinh thần hoàng thượng đặc biệt vui vẻ sáng hôm nay. Có lẽ do lâu rồi người không được xuất cung đi du ngoại các hoạt động ngoài trời thế này cho nên có chút hào sảng.

“Thất vương sao con đi không mang theo bất kỳ một di nương ầm giường nào khác không sợ vương phi sẽ mệt chết hay sao?” – Giọng điệu có phần đùa giỡn nhưng lại có tình nói ngáy đến vấn đề nhạy cảm trước mặt hoàng thượng của Hoàng hậu khiến Nhan Diệp Doanh có chút bất ngờ, ngờ ngạc không biết phải trả lời như thế nào cho thỏa đáng cả đưa mắt nhìn về phía Lãnh Kỳ Lạc.

“Thật sự rất phiền phức!” – Lãnh Kỳ Lạc vẫn điềm đạm nâng tách trà nhắm nhấp nó nói như đang bình phẩm tách trà và không quan tâm đến thái độ của những người đang có mặt ở xung quanh mình.

“Thất Vương..!” – Hoàng hậu có chút tức giận trước câu nói của y, người nghe có thể hiểu được rằng y đang nói những cô nương kia rất phiền phức nhưng cũng có thể hiểu ra rằng đang nói hoàng hậu nương nương thật phiền phức!

Ngoài lề: đi công tác về thì công vụ cũng đến như máy bay giấy thành ra muốn viết cái gì cũng đành để đến đêm, có lẽ đêm khuya tĩnh mịch thích hợp cho mèo hơn ban ngày nóng nực lửa này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trưởng Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.